

DJURGÅRDAREN

JUBILEUMSNUMMER

1891—1931

Den nya **COLLIJNS BLÅ** med sidenfoder

utmärkes av en korrekt välsittande modell med svagt markerad midja och med byxorna betydligt längre än förut, pålitlig kvalitet i djup marinblå äkta färg.

Collijns Blå

**COLLIJNS
TVÅAN**

Pris **75.-**

**COLLIJNS
TREAN**

Pris **85.-**

**COLLIJNS
EXTRA**

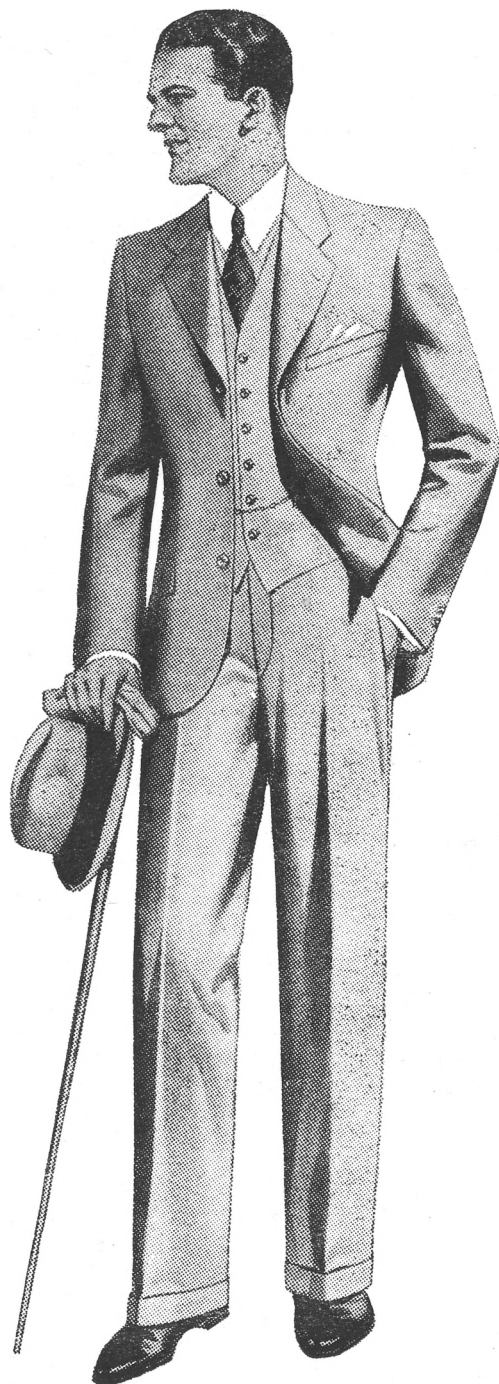
Pris **98.-**

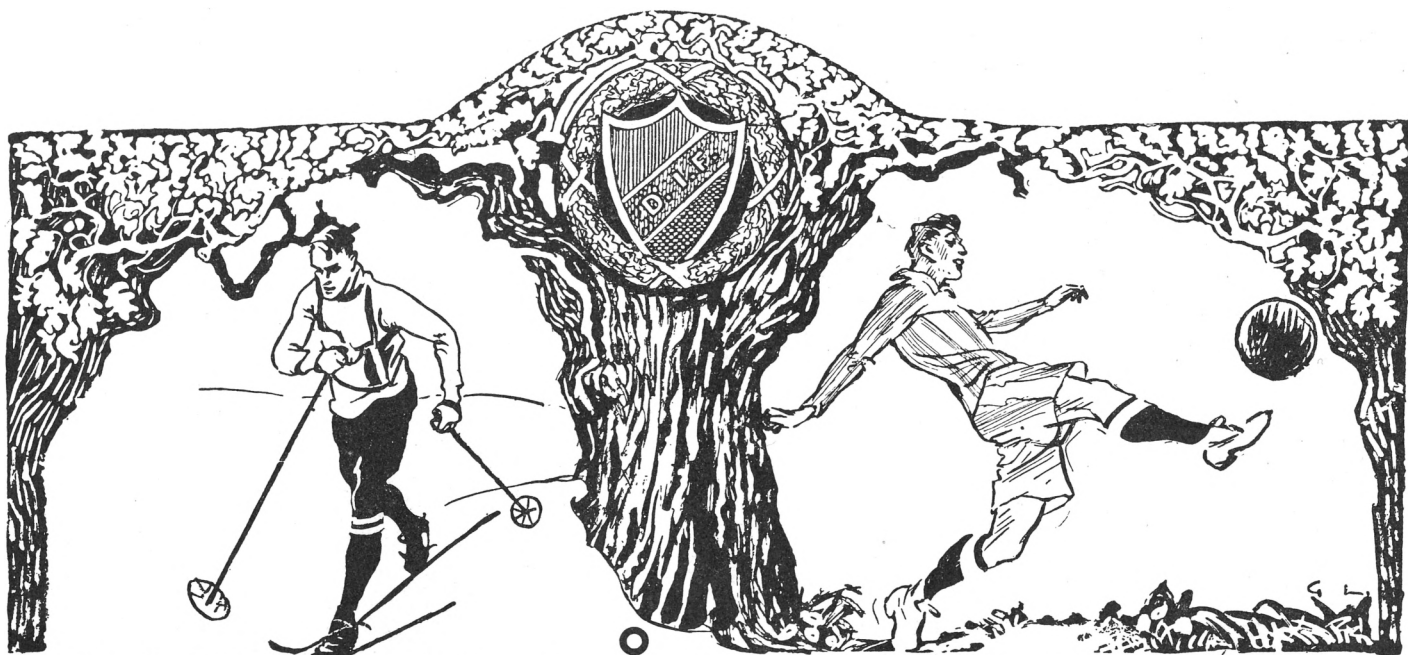
Äkta endast med den vävda Collijn-etiketten

Ensamförsäljare i Stockholm:

A-B Nordiska Kompaniet
Hamngatan 18-20

Carl Axel Petterssons A-B
Kungsgatan 52, Götgatan 24

DJURGÅRDAREN

Ansvarig utgivare: J. C. N. AF KLERCKER Redaktör: A. ÅSBERG

FYRTIO ÅR

NÄR John G. Jansson den 12 mars 1891 med, det är jag säker på, kraft slog klubban i bordet och förklarade, att nu var Djurgårdens Idrottsförening bildad, så anade han väl knappast, även om han i sitt hjärta dock hoppades det, att den föreningen skulle bli en av de få stora i landet.

I dag, 40 år senare, förefaller honom detta dock kanske inte så märkvärdigt. Ty Djurgårdens Idrottsförening byggdes av ett stabilt material — kamratskap, som bands ihop av ett annat material som stått sig — entusiasm.

Kamratskap och entusiasm — det duger. Sådant tar inte skada av tillfälliga motgångar, dessa må komma så tätt, de vilja; sådant tar inte skada av tiden, den må vara hur lång och hur svår, den vill.

Kamratskap och entusiasm — det har varit vår förenings största tillgångar. Vi ha alltid varit fattiga på pengar men rika på lycka. Och jag undrar om inte detta är bättre, än att vara rik men tom på allt annat.

Vårt föreningsliv har varit givande och de sportliga framgångarna ha varit större än kanske för någon annan förening i Norden. Vi ha utträttat någonting, vi ha skrivit volymer idrottshistoria, vi ha levat.

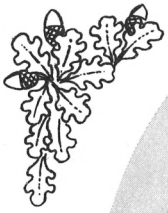
Och i dag, på vår födelsedag, är föreningens liv lika rikt som någonsin på händelser och framgångar. Det är alltjämt samma snabba takt på blodet. Det är alltjämt samma eld i hjärtat. Och vi mötas alltjämt i orubbad och trogen vänskap. Och tillsammans föra vi alltjämt vår förenings namn ut i landet i samband med segrar, i samband med framgångar, i samband med fredliga strider.

Mätte vi länge än få vara tillsammans. Det är min önskan på fyrtioåringens högtidsdag. Mätte Djurgårdens namn länge än kunna samla dådlystna och dådkraftiga män, och mätte djurgårdsandan, den sägenomspunna, föra dessa mäns namn, och därmed denna kära förenings namn, ut över landet, ja utanför landets gränser, i förening med idrottsliga dåd.

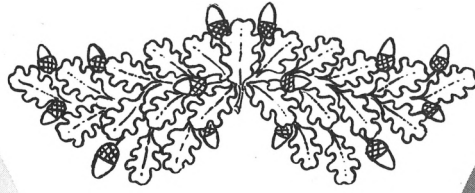
Vi äldre — inte vi gamla, ty vi äro, alla djurgårdarna, unga — önska Er yngre glädje av Edert idrottande. Och hälsa. Och karaktärens fostran. Och vi skola alltjämt vara Edra ledare, så länge Ni önska, och vi orka.

Och då är det aldrig någon fara för Djurgårdens Idrottsförening.

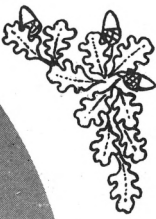
Ala.

J. G. JANSSON.

CARL HELLBERG.

TVÅ ORDFÖRANDE

Travesterande en gammal känd historisk sanning skulle man kunna säga att idrottsföreningars historia är ordförandenas. Djurgården har under de gångna 40 åren haft tillfredsställelsen att i spetsen för sin styrelse alltid se män som med det rätta levande intresset för idrotten också förenat vilja och förmåga.

Den traditionen inleddes på ett lysande sätt av J. G. Jansson, D. I. F:s vördade stiftare och den främste i den entusiastiska gosseskara, som för 40 år sedan lade grunden till vad som skulle bli en av svensk idrotts stoltaste byggnader. Kanske var det ett lyckobringande förbud att födelsedagen den 12 mars i almanackan bär det segerklingande namnet Victoria.

Genom år av seg kamp för tillvaron förde J. G. Jansson sin skapelse och ungdomsdröm fram till en allt starkare ställning. Ur det frö som såddes under gamla Djurgårdens ekar växte upp ett träd så småningom självt lik en djurgårdsek, vilken under sina grenar hägnat det mesta av det som rört sig inom svensk idrott. Med vördnad och tacksamhet går D. I. F:s tankar på jubileumsdagen till föreningens avhållne stiftare.

En annan gestalt som monumentalt kraftigt tecknar sig mot bakgrunden av djurgårdshistorien är Carl Hellberg. Under ett ordförandeskap som sträckte sig över nära två decennier har han i högre grad än någon annan ledare satt sin prägel på D. I. F.

Medfödda ledaregenskaper förde honom fram till de främsta posterna inom svensk idrott men D. I. F. förblev alltid hjärtebarnet, åt vilket han offrade det mesta och det bästa av tid och krafter. Under hans målmedvetna och insiktsfulla ledning var det också som D. I. F. definitivt krävde sin plats i solen som en av landets ledande storklubbar.

Med vaken blick för tidens rörelser och utomordentligt väl insatt i alla idrottsliga förhållanden var han den ideala idrottsledaren så mycket mer som dessa egenskaper uppbyros av en sällsynt fin och förnäm peronlighet.

Med minnesgod tacksamhet saluterar D. I. F. vid 40-årsjubileet Carl Hellberg en ledare som få, en djurgårdare som ingen. Hans insats för vår förening skall alltid stå som ett lysande föredöme för nya generationer av djurgårdare.

A. Å.

JUBILEUMSÅRETS MÄN

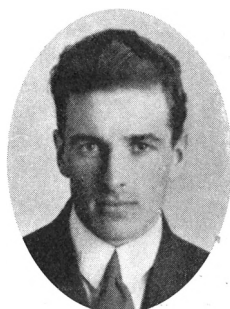
D. I. F:s ÖVERSTYRELSE OCH REVISORER 1930—1931

GUSTAF THYRELI

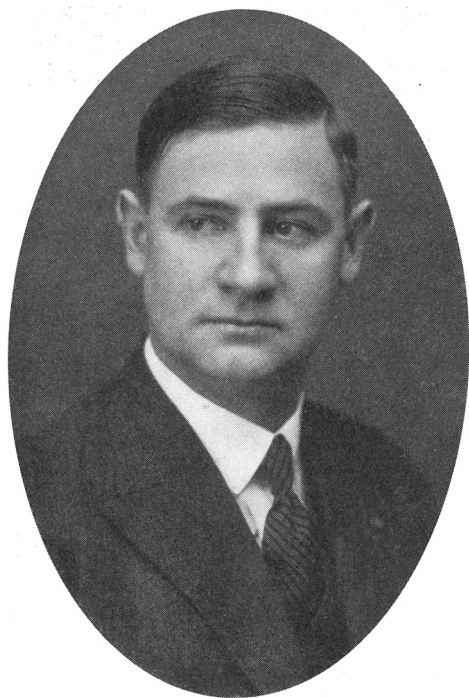
ÅRVID KARLSSON

HOLGER CARLSSON

V. N. PETSÉN

GUNNAR RÖNN

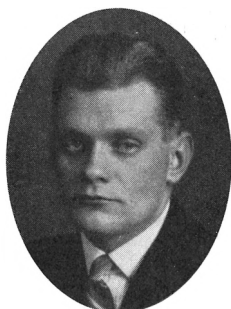
BERTIL NORDENSKJÖLD

SAM LINDQVIST

AXEL ROSSWALL

RAGNAR ROSBERG

CARL JAHNZON

KARL SUNDHOLM

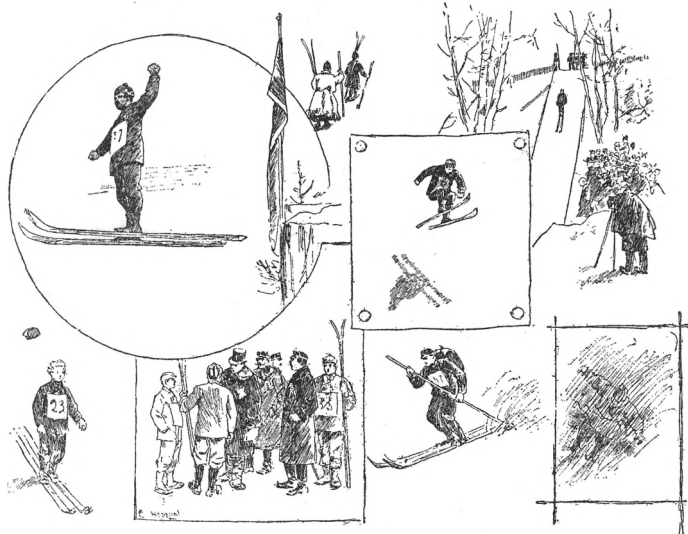

Några minnen från D. I. F:s genombrottsår

När jag nu sitter och tänker på, att vår förening i dagarna firar sitt 40-årsjubileum, så är det med vemod jag tänker på vart den långa tiden tagit vägen. Men när jag slår bort tankarna på tiden och tänker på resultatet och framgången, då bli de ljusa och glada tankarna kvar, tacksamma tankar, gående till alla dem, som under denna långa tid arbetat på och förkovrat vår gamla kära förening. Detta arbete har förvisso inte varit ringa, och därom är jag övertygad, att många gånger har det också varit otacksamt.

Och låt mig nu berätta några minnen från föreningens första tid.

Vi voro här på Djurgården ganska många pojkar, som under våra uppväxtår mycket ivrade för skidsport. Någon

Baktävlingarna vid Kärleksudden 1892.

förening så att säga på papperet fanns ej på den tiden, men den förening, som i vår barndom knöt oss Djurgårdspojkar samman, var fastare och tryggare än någon paragraf.

Många av oss tyckte även om annan sport, och på sommaren, då de kära skidorna fingo en välbehörlig vila i vedboden bedrevs löpning, hoppning, målskjutning m. m.

Då var det ett ljushuvud, som framkastade ett förslag om att vi, för att bringa litet ordning i det hela, skulle bilda en förening. Sagt och gjort. Vi träffades på ett Café, Alberget 4, mitt emot Djurgårdens nya skolhus, och där stiftades Djurgårdens Idrottsförening den 12 mars 1891. Till ordförande utsågs J. G. Jansson, till sekreterare Harald Magnusson och till kassör John Petersén. När föreningens stadgar sedan skulle skrivas, minns jag särskilt en sak, som vi höllo mycket styvt på, och det var, att ingen som ej bodde på Djurgården skulle få ingå i föreningen. Den paragrafen måste vi med tiden stryka, vilket ju bara var till gagn för föreningens fortsatta utveckling.

Som om det skulle ha varit i går, minns jag vår första stora löpning sommaren 1891. Banan var förlagd till lands-

vägen runt ängen i Friesens Park och kl. 11 skulle vi starta. Vi samlades löpare och funktionärer, men sekreteraren saknades. Denne var en mycket viktig person, ty det var han, som skulle skaffa klocka, till på köpet sin mors väckarur. Nu var hans mamma mycket rädd om klockan och den lånade hon inte ut. Därför fick han vänta tills gumman gått i kyrkan, då han passade på att stoppa klockan under rocken och försvinna till tävlingsplatsen. Så kunde tävlingen gå av stapeln.

Våra skjutävlingar hade vi nere hos Emil Nilsson, som bodde i en liten villa inom Valdemarsuddes område. Hos honom hade vi också våra sporttillbehör förvarade, och det var hans salongsgevär, som vi fingo låna till våra första skjutövningar. Nämnde Emil Nilsson, var föreningens förste hedersledamot.

Ja, det var vår blygsamma början. Jag skall inte glömma att tala om, att medlemsavgiften då var 25 öre i månaden, inte mycket att köpa priser för, men så var inte heller pretentionerna stora.

Vår första skidtävling gick av stapeln i backen vid Kärleksudden. Priserna bestodo av nysilverbägare, värda en krona upp till en och femtio. Någon inkomst kunde vi ej göra oss på tävlingen, men vi gjorde oss i alla fall bemärkta. Folk fick reda på, att det fanns en förening i Stockholm, som idkade skididrott.

Och så kom en dag den första stora överraskningen. Vår ordförande fick kallelse att infinna sig hos Kapten Wallenberg i Enskilda Bankens hus på Lilla Nygatan, och då han åter kom tillbaka till vår samlingsplats, var det inte småsaker han hade att förtälja. Föreningen hade blivit erbjuden att välja ut en plats för iordningsställande av en backe vid det då nya Saltsjöbaden. Det var inte fy skam. Två bröder Tibell och Nils Vidgren sände vi dit ut för att söka reda på en bra backe, och resultatet blev den nuvarande Saltsjöbadsbacken. Ett möte hölls tillsammans med Kapten Wallenberg. Backen skulle vi få disponera gratis, samt dessutom skulle vi få fria resor på Saltsjöbanan såväl vid träningar som tävlingar.

Den ena tävlingen efter den andra hade vi där ute, och där i backen firade vi senare också vårt 10-årsjubileum.

Under dessa våra första föreningsår hade vi en mycket god medhjälpare, nämligen dåvarande kaptenen Victor Balck. Han stod oss bi på många sätt, gav oss goda råd och hjälpte oss ekonomiskt. Frid över hans minne. Honom hade vi att tacka för mycket.

Vid vårt 10-årsjubileum skulle vi ha en stor fest på Gillet i stora festsalen. Till festen hade vi inbjudit Kapten Balck och de norrmän, som förut på dagen tävlat ute i Saltsjöbaden. Stora förberedelser hade f. ö. föregått festligheten, högfärdsandan hade flugit i oss. Vi skulle absolut ha något kungligt med, och jag blev utsedd att för inbjudan uppvakta Prins Carl. Som jag aldrig varit blyg utav mig, åtog jag mig uppdraget. Jag skrev ett koncept, och med det i handen ställde jag mig framför en spegel, bockade mig, läste upp vad jag skulle säga och slog ut med armarna alldeles som om jag haft prinsen framför

mig. Om man sett mig, hade man väl trott, att jag fått flugan. När jag så kunde min läxa utantill, beslöt jag för att gå ned till palatset vid Gustaf Adolfs Torg två dagar före festen. Alltnog, när jag kom dit, fick jag höra, att Hans Höghet hade rest till Malmö på morgonen och ej skulle komma hem förrän om en vecka. Tablå. Vad hade jag nu för alla mina bugningar och fina fraser, som jag lärt mig. Men skall jag vara uppriktig, så var jag nästan lika glad, för det var inte utan, att jag var litet skakis. Nåja, festen fick gå av stapeln utan kunglighet, men fick i alla fall ett glänsande förlopp.

Trots Saltsjöbadsbacken hade vi emellertid inte glömt bort vår gamla backe vid Kärleksudden på Djurgården. Vi höllo många tävlingar även där. Men så kom slutet. Hovjägmästare Ström hade sagt ifrån, att han inte ville ha några tävlingar i den backen mer. Det var ett hårt slag för oss, ty hur det var, så lönade det sig bättre att ordna tävlingar där ute på Djurgården. Nu skulle vi alltså mista backen.

Då beslöts på ett sammanträde, att jag skulle uppvakta hovjägmästaren med begäran om att få ha vår sista tävling vid Kärleksudden. Ni må tro att det var inget lätt uppdrag. Men jag har som sagt aldrig varit rädd av mig och begav mig till hans bostad.

— Nej, sade gubben Ström, då jag framfört mitt uppdrag, det blir ingenting av. Det är slut med åka i den backen.

— Ja, men var ska vi då hålla till? frågade jag.

— Åh, det är ingen fara, det finns gott om kullar på Ladugårdsgårde.

Jag försökte förklara för honom det omöjliga i hans förslag, men då fick jag det beskedet:

— Var så god, stå inte här och uppehåll mig. Jag har annat att göra. Adjö. Jag bockade mig artigt, men väl utkommen undslapp mig orden. Det var en dj—a gubbe. Samtidigt vill jag dock säga, att han var en riktig hedersman, om han dock kunde vara brysk, då han var på dåligt humör.

Nåja, var han envis, så hade han väl fått göra med en, som inte var sämre. Jag gick ut på min kära Djurgård och snokade ut en ny backe i Manillaskogen, på samma plats där nu den lilla skidbacken är belägen. Där stod emellertid några träd i vägen, och dem tyckte jag, att man kunde få ta bort.

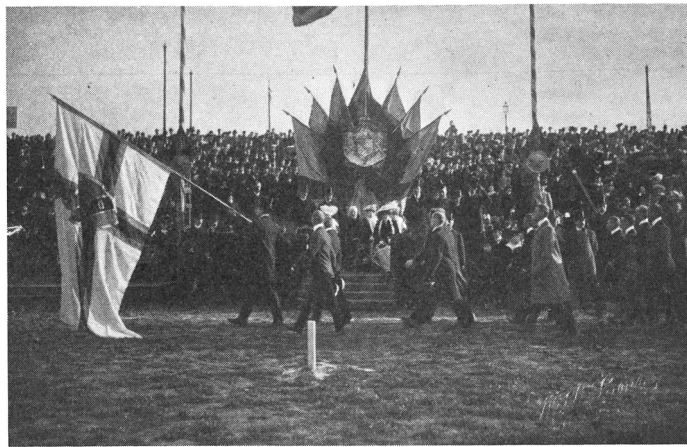
Följande dag stegade jag upp till min vän Ström och framlade mitt förslag. Nå, stället var ju inte så dumt, tyckte han, och han lovade att följande dag fara ut och titta på platsen. Om jag då hade tegat och gått, men jag kom att nämna, att det var 4 träd, som behövde fällas. Då skulle ni ha sett. Ström flög upp från stolen, så jag trodde, han skulle slå huvudet i taket.

— Fälla träd sa ni. Ska jag ta bort träd, för att ni ska få åka skidor. Gå ut på gårdet och åk skidor för där finns inga träd i vägen. Adjö med Eder och kom inte tillbaka.

Ja, det var bara att gå det. Jag var nästan rädd för, att gubben skulle få slag, så arg var han.

Så kom jag att ställa mina steg till Friesens park. Nu var det känt, att den platsen var gubben Ströms ögonsten. Men det gav jag katten. Jag hade fått i uppdrag att skaffa en backe, och jag måste försöka. Som jag gick där, fick jag en ljus idé. Jag skall skrämra gubben med Friesens

park. Och så kom det sig att jag åter påföljande dag spatserade upp till min synnerligen gode vän Ström. Tidigt på morgonen knackade jag på, och hushållerskan gav det beskedet, att Hovjägmästaren inte tog emot ännu. Men då fick jag höra hans röst:

D. I. F. defilerar för gamle kungen vid Östermalms Idrottsplats invigning 1906. Fanbärare är Klercker.

— Släpp in honom.

Han höll just på att raka sig, den gode jägmästaren, och då han fick se vem det var som kom och störde honom, trodde jag, att han skulle skära halsen av sig, så röt han:

—Vad vill ni nu då?

— Jo, nu har jag ett fint förslag, som jag tror, att jägmästaren skall gilla. Jag har hittat en backe vid en plats, som vi visserligen inte kan hägna in, men som ju dock får lov att duga.

— Var är det då?

— Jo, det är Friesens park.

Som väl var hade han slutat sin rakning, för annars vet jag inte hur det gått, så ryckte han till.

— Va f—n säger ni? Friesens Park. Och det tror ni, att jag skulle tillåta, min vackraste park. Jag tror ni är galen.

— Nej, sa jag kolutt, det är jag inte. Den platsen skulle passa utmärkt, och någonstans måste vi ju hålla till. Det är den sista tävlingen på Djurgården.

— Sa ni den sista?

Då tog han sig en funderare.

— Ja om ni lovar, att det blir den sista, sa han, så ska ni få ha den vid Kärleksudden. Ni var den mest envisa människa jag träffat. Men gå nu innan jag hinner ändra mig.

Det behövde han inte be mig om, och glad var jag.

Mycket roligt skulle jag kunna berätta i samband med den tävlingen, som verkligen också blev den sista som avhölls i backen vid Kärleksudden, men jag är rädd för, att jag redan tagit alltför mycket spaltutrymme i anspråk. Alltnog, var det den sista tävlingen, så var det också sista gången, som jag arrangerade en skidtävling. Sedan kom kampen för tillvaron att ta hela min tid. Men så länge jag lever, skall jag bevara dessa gamla roliga minnen från Djurgårdens Idrottsförenings barnaår.

Carl Öfversten.

SALTSJÖBADSKANNAN —

Detta är sagan om ett skidlöparepris. En gång kom jag att bli gäst i Haldo Hanssons stuga uppe i Jämtland. Vi hade åkt länge genom snötyngda skogar, en kamrat och jag, och slutligen kommit fram till de trakter, där vi funno det gamla skidlöparehemmet.

Det var en underlig stämning, som lägrade sig där inne i rummet, då skenet från den öppna spisen lyste upp ansiktena kring kaffebordet. Flera år hade gått sedan husets herre fallit på sin post, och nu sutto vi där, hans hustru, hans lille son och vi, två främlingar.

Haldo Hansson var död, men där inne i hyddan levde han än. Allt, inredning, möbler stod kvar, såsom han en gång ordnat det. I ett hörn stod hans skidor, och på hyllor efter väggarna voro radade pokaler, som berättade om bragder och dåd.

Jag blev varse en liten oansenlig bågare, som stod framför de andra, och på vilken jag läste: Saltsjöbadsdagen 1911.

Saltsjöbadsdagen — Saltsjöbadskannan; orden kommo samtidigt för mig. Det var som en hälsning hemifrån. Jag fick veta att den lilla bågaren var ett minnespris, som Haldo erhållit, då han fick en inteckning i Saltsjöbadskannan, den åtråvärda trofén.

Saltsjöbadskannan, vad visste jag förut egentligen om den? Just inte mycket. Men då jag stod där uppe i den timrade stugan och fingrade på det lilla priset, som skulle minna om ett annat, större, liksom förstod jag värdet i den gamla »kannan», lockelsen i så många vackra kämpalekar alltifrån skidsportens genombrottsår.

Haldo Hansson var det första stora skidlöparenamnet i vårt land, ett av dem som skall leva längst i tiderna. 1911 blev det skrivet på Saltsjöbadskannan. Knappast anade väl Haldo då, att hans namn på denna skulle efterföljas av så många skidans stormän.

Redan året tidigare, således 1910, ställdes »kannan» upp i tävlan, och ett tjugotal löpare hörsammade signalen. Segrare blev Alfred Sandström, den mellersta av skidlöparebröderna, och han fick således äran att inleda den långa namnraden, som än i dag ser ut att bli allt längre och längre.

Från Alfred och Haldo vandrade priset till N. A. Hedjersson, närmare presentation onödig, allra minst i dessa spalter. Jämte Haldo Hansson skall namnet Hedjersson alltid nämnas, då man berättar om otroliga prestationer i gamla tiders budkavlelöpningar. Vare nog sagt att man ibland trodde Hedjer åkte dressin, så fort kom han fram genom markerna. Men att han också kunde åka fort i ett tävlingsspår, det visar hans inteckning i »kannan» liksom också ett svenskt individuellt mästerskap på 30 km.

1913 och 1914 omintetgjordes tävlingen av dålig väderlek, men 1915 kom Sandströmsnamnet åter på silvret, denna gång genom Albin. Albin Sandström kunde åka skidor, vackert och stilfullt och som synes också snabbt.

Påföljande vinter fick han lämna över priset till Wahlgren, urmänniskan från Djursholm. Det skulle faktiskt ha fattats ett stort namn på »kannan» om inte Wahlgren stått där, ty det hör samman med Stockholms skidsport,

och än i dag, 15 år efter segern på Saltsjöbadsdagen 1916, är Gurra Wahlgren lika fruktad av sina medtävlande, det må gälla som skidlöpare eller skogsloffare. Saltsjöbadskannan fick han sedan lämna tillbaka till Albin Sandström, som vann för andra gången, men sedan var det Wahlgrens tur igen att lägga sig till med dyrgripen. Det hände år 1919.

Så blev det åter några års vila. Inte förrän 1922 kunde tävlingen hållas på nytt, och då uppträdde Albin Lingvall, storfräsaren från Holmsveden. Stilfullare åkning, än vad han presterade den gången, skådar man sällan. Smidig som en vessla gled han fram i spåret, och segern var överlägsen. På aftonen firade han nya segrar, som dragspelare vid festen på Badhotellet. Lingvall spelade, och Stolts sjöng kupletter till sena timmar. Det var en stor Saltsjöbadsdag.

Nästa gång vann åter en hälsinge, Jonas Persson från Arbrå. Nya strider, nya namn. Det var tydligt, att Saltsjöbadskannan skulle vandra länge.

1924 kom Ernst Alm, namnkunnig med ens efter segern i det första Vasaloppet. Ute i Saltsjöbaden kunde ingen följa den starke bjässen från Norsjö, då han stakade på mot slutet.

Två år därefter segrade Lars Lönn ganska överraskande, och ånyo fick »kannan» göra resan till Hälsingland.

Så få vi förflytta oss ytterligare tre år framåt till 1929. Segrare: Sven Utterström. Det är väl ingen överdrift att kalla honom »alla tiders bästa svenska skidlöpare». Hans triumfer bli svårt för någon att överträffa. Faktiskt var det väl »Utterns» skyldighet att rita sitt namn i den ålderstigna »kannan». Och han gjorde det eftertryckligt. Två gånger. Årets uppvisningslopp av den vitklädde mästaren är alltför bevarad i vårt minne för att behöva skildras.

Ingen misstror väl Utterström om, att han för alltid skulle kunna ta Saltsjöbadskannan med sig hem. Två gånger har han erövat den, och nu, på höjden av sin förmåga, skulle han väl ha alla utsikter till att göra det också en tredje gång. Måhända bör det inflikas, att tre inteckningar i priset berättigar till ständig egendom. Men »Uttern», som nu farit till det stora landet i väster, har förklarat sig ej mer ämna tävla i hemlandet, och kanske står det skrivet i stjärnorna, att Saltsjöbadskannan ännu skall leva och verka genom åren.

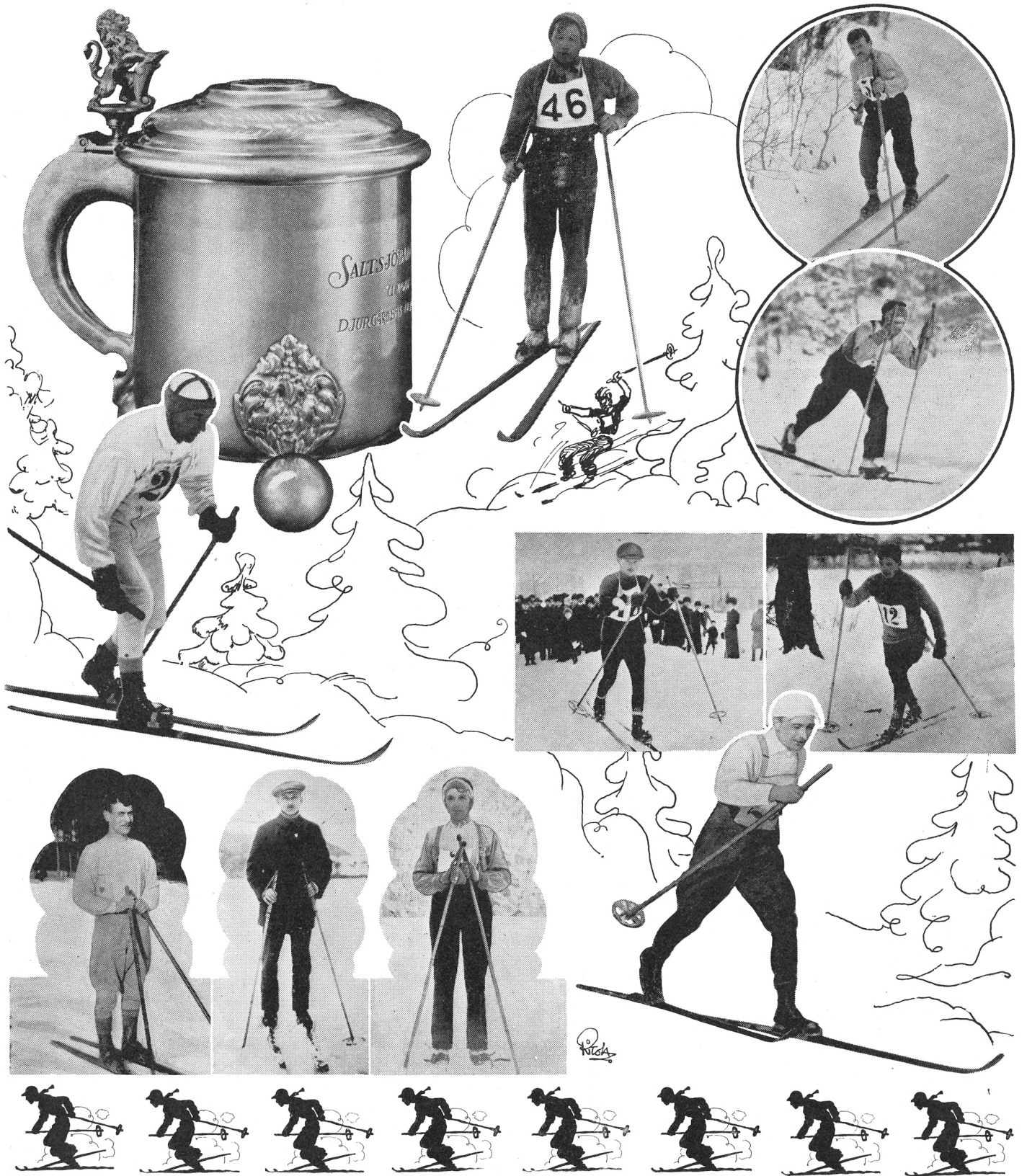
Då jag nu ser på det gamla skidlöparepriset, är det som om dusterna där ute i Saltsjöskogarna vill leva fram i minnen och sägner. Det är inte bara de ingravade namnen, som varit huvudfigurer i spåret. Där har också O. B. Hansson varit med och Joel, den gamle skämtarn; där har varit Winnberg; Anders Persson, Bollnäsjätten; Stolts; Hedlund, hjälten från St Moritz; Torkel Persson, lappmannen och många, många andra.

Det är ett stycke svensk skidlöparehistoria, som ligger gömd under det massiva locket. Saltsjöbadskannan är troféernas trofé.

Nen.

EN DJURGÅRDSTROFÉ

Under Saltsjöbadskannan vite "Uttern" o. fr. v. Lingvall, Alfred Sandström, J. Persson. Överst i mitten Alm. I cirklarna Hedjersson och Lönn. Därunder fr. v. Haldo Hansson och Wahlgren. Sist Albin Sandström.

Djurgårdarnas insatser i svensk skididrott

Skididrotten har sedan Djurgårdens I. F:s stiftelse den 12 mars 1891 varit föreningens förnämsta gren och det torde utan tvivel kunna sägas att ingen svensk förening gjort en liknande insats i svensk skididrott som Djurgården. Detta gäller framför-

allt backlöpningen, men i någon mån även längdlöpning. Detta är beträffande backlöpningen mindre underligt, ty djurgårdspojkarna voro lärjungar till telemarkingarna i Norska gardet, som före 1888 var förlagt till Stockholm. En av dessa Oppebön, stannade för övrigt kvar i Stockholm och ingick i Djurgården, där han lärde upp de yngre. I den internationella tävlingen i Stockholm 1892 blev G. Tibell bäste svensk på 13:de plats.

År 1893 inledde Skidfrämjandet sin rad av nationella tävlingar med dylika i Uppsala, där Oppebön och Tibell placerade sig främst i backhopningen medan ordningsföljden mellan dessa två blev den omvända året därpå i Saltsjöbadens då nybyggda backe. Även år 1895 gick den nationella backtävlingen i Saltsjöbaden, där Oppebön segrade och Bengt Tandberg kom honom närmast. Året därpå höllos inga tävlingar på grund av snöbrist, men 1897 i Saltsjöbaden kommo djurgårdarna Oscar Bomgren, N. Widgren, A. Scharin och G. Tibell på de fyra främsta platserna. I samma års stora distanstävling Falun—Gävle deltog ett par Djurgårdare utan att dock kunna placera sig bland de främsta, vilket var helt naturligt.

I Saltsjöbadsbacken 1895.

År 1898 var det en ny dålig snö vinter, men 1899 höllos tävlingarna i Sundsvall där, Oscar Bomgren, Axel Andersson och J. A. Hansson voro bäst i backen och året därpå i Härnösand var det Bomgren samt Einar och Bengt Tandberg, som dominerade backtävlingen. I den då hållna första budkavletävlingen Bollnäs—Hudiksvall—Sundsvall—Härnösand deltog Hedjersson som 19-åring, men han tävlade för Sundsvalls I. F. Han torde dock då ha fått smak för budkavlelöpning.

I de första Nordiska spelen 1901 startade ett Djurgårdslag i budkavlen med Sääf som ankare och han gjorde en så överdådig löpning att det troddes att allt ej gått rätt till. Sääf vann nämligen sin sträcka med en halv timme. På 6-milstävlingen visade han emellertid att han verkligen var i utmärkt form, ty han blev femte man och bäste svensk efter lappen Kuoljok. Djurgårdslaget blev fjärde i budkavlen. I backtävlingen vid Saltsjöbaden voro norrmännen helt naturligt bäst, men Bomgren kom dock så högt som fjärde man, vilket var bra gjort. År 1902 höllos två tävlingar. I Uppsala blev Hedjersson andre man efter Kungsgårdens-Högström på 3 mil och långt före närmaste man. I backen vann Bomgren klass I före Einar Tandberg och J. A. Hansson medan Axel Norling blev tvåa i klass II efter Karlström, Sundsvall.

Upe i Umeå, där årets stora tävlingar gå, gick de större tävlingarna 1902 med finskt och norskt deltagande. På 3 mil blev det svensk seger och Hedjersson gjorde en god löpning utom tävlan och placerade sig som sexa i tid. I backen var Norges dåvarande skikong, Paul Braaten, överlägsen och vann före sundsvallsbon Tjernberg och Bomgren medan Einar Tandberg var fjärde.

Åren 1903—4 voro dåliga ur skidlöparssynpunkt och det var med knapp nöd som det kunde hållas några tävlingar i Filipstad sistnämnda år. Bomgren och Axel Norling placerade sig främst i backen i svag konkurrens. År 1905 höllos andra Nordiska spelen, men skidtävlingarna måste på grund av snöbristen förläggas till Östersund. Funktionärer och tävlande med stavar och skidor m. m. inlastades på extratåg och så bar det iväg. I backen var det endast djurgårdare, som placerade sig med Axel Norling som bäste man samt Olle Tandberg, Bernhard Olsson och Bengt Tandberg närmast. Detta år hade uppsatts ett vandringspris i kombinerad löpning, i vilket ingick 3-milstävlingen och vanliga backtävlingen. Schumann tog priset. De cäligena vintrarna räckte över 1906, men 1907 gick det att hålla tävlingar i Falun, där det var Gunnar Tandbergs tur att segra i backen före A. Johnson, Vidar, Oscar Bomgren, Einar Olsson, som då började visa framfötterna, samt Olle Tandberg.

De bägge äldre bröderna Sandström, Alfred och Albert, hade flyttat till Stockholm och ingått i Djurgården och Hedjersson satte därför ihop ett budkavlelag, som deltog i Sundsvallstävlingarna 1908. Distanserna voro: DYSjön—Mellansjö—Torpshammar—Sundsvall och de tre

O. B. HANSSON

skötte sig så bra att Hedjersson på sista sträckan ledde klart. Vid nedfarten till Selångersjön mötte Ejnar Olsson och Schumann, vilka sedan följde Hedjersson in till målet. Detta var emot reglerna och laget blev diskvalificerat, men man ansågs så pass litet skyldiga till ett verkligt brott att kungapriset ej utdelades och djurgårdarna fingo prisen som extrapris. Hedjersson startade på »alla tiders mest krävande 6-mil», där Haldo Hanson vann på 7.29.15. Hedjersson gick ur, men fortsatte genom målet. Ett bevis på djurgårdarnas goda form lämnade för övrigt Sandströmarna genom att placera sig 2 och 4 på 3-milen. I backlöpningen segrade Bomgren i klass I före Malmberg, Sundsvall och Gunnar Tandberg medan J. Enbom blev trea i klass II. I den kombinerade tävlingen vann Einar Olsson före Schumann och Olle Tandberg.

År 1909 var det nya Nordiska spel. I budkavlen deltog det ovannämnda djurgårdslaget och de övriga försökte att på första sträckan följa med Hedjersson, men han lyckades komma ifrån dem med undantag för Östersund och Särna. De bägge Sandströmarna bärgade sedan segern. Detta väckte sådan begeistring hos de tusentals åskådarna vid målet vid Stallmästaregården att man höll på att riva ned kåken. På 30 km. deltog flera av djurgårdarna och Hedjersson nådde så högt som femte plats. I den internationella backtävlingen utan utländskt inslag vann Einar Olsson med Bomgren som femma. Även den nationella tävlingen vanns av »Lill-Einar» och med en så hög stilpoäng som 19,66. I klass II segrade Agge Andersson och i klass III Menotte Jakobsson. Den kombinerade tävlingen gick även till Einar Olsson.

År 1910 inleddes raden av svenska mästerskapstävlingar och dessa voro de första åren fördelade på olika ställen. Budkavlen gick från Mariefred till Norrköping på delvis snölösa vägar. Helleforslaget med bröderna Carlberg och Dahlberg lyckades löpa fortare än djurgårdarna. Uppre i Härnösand lade Hedjersson beslag på det första mästerskapet på 3 mil genom att bl. a. besegra Ahrmann. Backen och kombinerade gick i Saltsjöbaden, där Einar Olsson blev dubbelmästare. I backen blev Bomgren andre

och C. O. Andersson fjärde man. Några av Djurgårdens gamla löpare tävlade nu för A. I. K. beroende på schism mellan Skidförbundet och Skidfrämjandet. I den kombinerade tävlingen placerade sig A. Isaksson som tredje efter A. I. K-aren Gunnar Tandberg. Skidfrämjandets nationella tävlingar hölls uppe i Östersund. I budkavlaget hade Alfred Sandström tränat kortare sträckan och Albert längre, men vid anmälan skedde omkastning och det tilläts sedan icke ett utbyte. Alfred skötte sig dock utmärkt på långa sträckan, men förlorade $\frac{1}{2}$ timme på de främsta lagen, som gått landsväg. Hedjersson gjorde emellertid en grandios löpning och slog närmaste man med 1 timme, varför Albert kunde köra i mål med Djurgårdens budkavle som säker segrare. Djurgården tog därmed kung Oscar II:s kanna för alltid. Det påstods efteråt att Hedjer skulle ha bågat, men det kunde bevisas att det var rent spel och ingen djurgårdare trodde heller annat. På 3 mil gjorde Einar Olsson en finfin löpning och placerade sig som femte man, varigenom han för tredje och sista gången vann vandringspriset i kombinerade. Han vann även klass I i backen.

År 1911 skänkte konung Gustaf V ett vandringspris i budkavlelöpning, vilket uppsattes i svenska mästerskapet och vandrar så länge konungen regerar. Nämda år gick tävlingen i Gästrikland och priset gick rätta vägen genom Hedjersson och Sandströmarna. Hedjersson blev för

AXEL ISAKSSON

JOHN JONSSON

övrigt sjätte man på 3 mil. Backtävlingen hade förlagts till Sundsvall, där Einar Olsson på nytt blev dubbelmästare. Bomgren var trea i backen och numera mästerskytten Calle Wilhelmsson tvåa i kombinerad. I samma års nationella tävlingar i Umeå startade icke djurgårdarna på grund av ekonomiska skäl.

Mästerskapstävlingarna 1912 voro förlagda till Bollnäs och där gick det för första gången galet för budkavlelaget, som måste utgå. Även i backtävlingarna blev Djurgården utan mästerskap. B. v. d. Burg slog nämligen Nisse Lind i Falubacken mycket knappt och sedan följde Oscar Bomgren, Isaksson och Schumann. I kombinerade lade Olle Tandberg beslag på mästerskapet, men han representerade då ännu A. I. K. Tvåa var John Bomgren och sedan kommo Schumann och Isaksson. I de nationella tävlingarna i Sollefteå representerades Djurgården i budkavle, som på grund av att det var den tionde utökats till femmannalag. I laget hade insatts O. B. Hanson och Pelle Mattsson. Laget kom på andra plats.

Nordiska spelen 1913 innefattade även svenka mästerskapstävlingarna, men på grund av snöbristen i Stockholm måste de delvis förläggas till Östersund. I budkavlen startade icke Djurgården, ty det gamla laget hade upplösts. Backtävlingarna kunde hållas i Stockholm och där blev Nisse Lind mästare i backe och Olle Tandberg i kombinerad. Den senare var fjärde man i den internationella tävlingen. I internationell backlöpning stod en hård strid mellan Einar Olsson och skikongen Bergen-

Sista Saltsjöbads- dagen i bilder

Ovan Ole Stenen segrare i kombinerad. T. v. Kalle Lindh 2:a i längdloppet. Infälld Selånger-Eriksson bästa svensk i backen.

dahl. Den senare vann. Menotte Jakobsson och Olle Tandberg voro femte och sjunde män.

Mästerskapstävlingarna i backe gingo 1914 i Saltsjöbaden, där Einar Olsson blev dubbelmästare. I backhoppningen hade han Olle och Gunnar Tandberg, Lind och Jakobsson närmast medan John Enbom vann klass II.

I den kombinerade tävlingen var ordningen efter Olsson: Isaksson, Schumann, John Bomgren och Gunnar Tandberg. Vid tävlingarna i Ludvika 1915 ställde Djurgården ett nytt budkavlelag på benen bestående av Hedjersson, Albin Sandström, O. Söderberg, O. B. Hanson och Einar Olsson och det lyckades genom kombination av orienteringsskicklighet, löpförmåga och illfundighet hemföra segern. I klass II och 30 km. blevo Sandström och O. Söderberg resp. 4 och 5. Backmästerskapen gingo i Fiskartorpet, där Einar Olsson på nytt blev dubbelmästare. Det var endast djurgårdare bland pristagarna.

Djurgårdens I. F. fick år 1915 i Ludvika den andra inteckningen i konungens budkavlekanna genom ett lag bestående av O. Söderberg, A. Hedjersson, O. B. Hanson, Albin Sandström och Einar Olsson, men sedan dröjde det 15 år innan den tredje kom.

Även under åren efter 1915 ha djurgårdarna spelat en framträdande roll inom det nationella skididrottslivet liksom när det gällt svensk representation utomlands, men en översikt rörande detta får överstå till en annan gång. Här har det främst gällt att för den nutida generationen av djurgårdare återföra i minnet en del gamla företrädare för föreningen och deras bragder inom skididrotten.

Klehan.

Den nya generationen.

”Den största Saltsjöbadsdagen”

När man en gång blir gammal och giktbruten, och får sitta hemma och leva på minnena, då kommer allt »Saltsjöbadsdagen» jubileumsåret 1931 att verka som ett livselixir. Det var en rasande grann vinterdag, en rasande grann och uppiggande vintersportdag!

Redan långt innan vintern gjort sitt intåg på våra breddgrader, hade de styrande inom Djurgården givit sig den och den på att göra 1931 års Saltsjöbadsdag till en vinterfest ungefär i Holmenkoll-stil, en skiddag som kunde samla hela Stockholms intresse och locka massor av stugsittare ut till det vackra Saltsjöbaden, till skidkarlarnas uppgörelser i en vitklädd natur. Det skulle vara stor propaganda, värdig ett 40-årsjubileum. Förutsättningarna voro också de bästa. Alla meteorologer och andra kloka gubbar hade frikostigt lovat vargavinter. Stora utsikter fanns att få hit representativa norska och finska backlöpartrupper, Utterström, hela Sveriges skididol, hade vandringspris att försvara, varför hans deltagande säkerligen kunde påräknas.

Och vintern kom och den stora funktionärsapparaten sattes igång.

Det var söndagen före Saltsjöbadsdagen. Ett varmt regn föll och snön smälte snabbt undan. Det blev måndag och termometern visade ovevkligt + 4°. Det blev tisdag och regnet föll fortfarande. Så kom telegram från finnarna. Skola vi resa? Norrmännen måste också ha besked. Lika så Utterström. Djurgården skickade telegram — hjärtligt välkomna. Och det visade sig att Vår Herre är djurgårdare. Termometerns kvicksilverpelare föll en bra bit under noll och snöfall täckte ånyo barmark och isar.

Saltsjöbadsdagen ingick bländande vit, tävlingsspåret rann i ensamt majestät fram genom markerna, granarna stodo snötyngda. Det låg fest och vinterstämning i luften. Folkvandringen ut till tävlingarna började tidigt på morgonen. Alla ville se »Uttern», alla ville från början se den gigantiska striden i terrängen mellan Utterström, Björk Forssa, Hudiksvalls snabba Sten Jansson, Uppsalas mästare Persson, pålitliga skidkarlen Fransson från Fyrishof, Djurholms nyförvärv, dalamästaren Bernhard Eriksson, Rune Svennbeck från

Saltsjöbadsdagen blev faktiskt en knallsuccès för sina arrangörer i Djurgårdens idrottsförening.

Allt lyckades. Det var länge sedan vi kände en så trivsamt, kompakt Holmenkollstämming — och det är det finaste vi veta — som i går.

D. N.

Arrangörerna kunde lägga en ny glänsande framgång till många föregående. Den största Saltsjöbadsdagen hittills!

St. T.

Vackert och värdigt firades Djurgårdens 40-årsjubileum.

Sv. D.

Saltsjöbadsdagen, med vilken gamla Djurgården firade sitt 40-årsjubileum i skidornas tecken, blev alltigenom storslagen succès.

St. D.

Publik- och idrotts-succé vid Saltsjöbaden.

IB.

Thor, många andra stornamn ur den digra anmälningslistan ej att förglömma.

Man jublade när Utterströms helvita, vesslesmidiga gestalt jagade ut efter spåret, man bröstade sig när Djurgårdens egen Kalle Lindh belade andra platsen och förvisade övriga storhejare till mera blygsamma placeringar. Vi stockholmare äro ej så dåliga skidlöpare i alla fall! Tycktes de belättna minerna säga.

Tack Kalle för ditt lopp. Det gjorde säkerligen mera propaganda och väckte större intresse för skidloppning än man vid första tanke skulle tro.

Och så började backlöparna med djärva och stilrena språng fröjda publiken vid den ombyggda skidbacken. Åtta friska, orädda norska ungdomar härjade våldsamt i prislistan, både i kombinerade och rena backtävlingen. Norska skidordföranden Hellset, vilken gjorde Djurgården den stora äran, såg mäktigt belåten ut med pojknarnas prestationer, och hade all anledning att göra det.

Den finska 4-mannatruppen väckte även berättigad uppmärksamhet och visste att hålla sig väl framme på resultatlistan. Också i denna trupp var ungdomen och viljan att verkligen hugga i för sin sport påfallande. Man satsade för fullt, och visade stil och viljekoncentration. Publiken fröjdades storligen, allt gick smort och väloljat, det ena hoppet vackrare än det andra noterades, backrekordet höjdes undan för undan. Selånger, Tore Edman, Schön och Bertil Karlsson applåderades för orädd kamp mot den utländska övermakten. Allt var god sport och frisk sport, sådan som Djurgården alltid velat omhulda.

Den långa åskådarekaravanen ringlar åter mot staden allt under det stora, vita flingor sakta dala. De skidåkande äro i majoritet. Man är nöjd med sin dag, man har fått känna något av den nordiska vinterns friska fläktar, man har känt sin egen puls klappa snabbare vid ungdomens frejdiga strider. — Vintermörkret sänker sig kring Baggensfjärdens stränder, men i den sal där prisutdelningsbanketten äger rum, härska ljus och glädje. Många vackra ord sägas om Djurgården och föreningens insats för skidloppningen. Nästan alltför mycket rosor... Doug.

DE UNGAS BUDKAVLEBRAGD

Efter några solmättade dagar med späningsmättade mästerskapstävlingar i Värmlands trivsamma skidcentrum ingick budkavledygnet med tät dimma och nollgradig temperatur. Dålig sikt och strävt före utlovade ett hårt dagsverke i obygderna norr om staden.

Mitt i natten kuskade jag ut tillsammans med andra sträckans män. Busslyktorna stredo förgäves med det gråa töcknet framför vindrutan, och det kändes som en lättnad, när vi kommo fram till avlösningstationen, Mangskogs gamla kyrka.

Vi kröpo in i sockenstugan, några löpare, funktionärer och pressmän, och väntetiden började. Intet är som väntans tider — under en budkavletävling. En säregen stämning, lågmält samtal, oroligt trampande ut och in ur stugan. Pojkarna klä om, ta fram kartorna — Arvid Kjellström tar dessutom fram den graderade specialen — och tiden går.

Starten hade gått kl. 3,30 från Eda kyrka, så mycket visste vi, men för övrigt fanns det inga säkra faktorer att räkna med. Såvida man inte ur djurgårdssynpunkt ville räkna med Fredrik Stolpe som en säker faktor, det var nämligen han, som förde budkavlen på första sträckan.

Äntligen får den ruvande stämningen sin utlösning. Ett par mörka punkter dyka upp nere på den vita vägen, de växa snabbt, och i ett ilsket klapprande rusa löparna fram till oss. Forssa och Fyrishof ha fått sina män i mål, och redan minuten senare har Djurgården hunnit lika långt.

Fredrik Stolpe är arg, så att det fräser om det. Han har gjort upp om sällskap med fyrispojken Fransson men fått forssapojken Snäll som extra påhäng. När trion tack vare Stolpes pålitliga orientering hunnit så långt, att det bara var att köra landsväg in till målet, stucko de båda ungdomarna av utan att ens tacka för skjutsen. Men Stolpe lät inte locka sig att följa dem i spåren, han fortsatte att orientera sig tvärs igenom terrängen och förlorade endast en minut på de båda sprakfålarne, trots att han var tröttkörd med besked.

Buss tillbaka till staden, där vi sedan vankade omkring

hela dagen och med ledning av Nissings rapporter försökte sluta oss till, hur kraftmätningen däruppe i skogarna utvecklade sig. Det framkommer, att Arvid Kjellström sorgfälligt undvikit att komma i närheten av konkurrenterna, men att andra sträckan inte erbjudit tillräckliga svårigheter för att några orienteringsmanövrar skulle ha utsikt att lyckas. Kalle Lindh får således även han starta efter huvudkonkurrenterna.

Tävlingen började i mörker, nu har mörkret åter sänkt sig över staden, och ännu kan vi inte

vänta pojkarna i mål på flera timmar. Tiden går, och folket börjar samlas nere vid repinhägnade målplatsen, där marschallarna flamma och kasta ett osäkert sken över djurgårdares spända anletsdrag. Strax före ½ 9 på kvällen — sjutton timmar efter starten — slätas de spända dragen ut, och djurgårdarnas ansikten lysas upp av ett annat skimmer, än det som marschallarna skänka. Kalle Lindh stakar i mål som segrare, trött men lycklig, hissas och avhurras och får tillsammans med kamraterna posera framför ortsfotografens åbåke till kamera.

Och så få vi lägga in de sista bitarna i det puzzlespel, en budkavletävling bildar, få höra talas om Kalle Lindhs fenomenorientering fram till kontrollen Mangskog, där han ledde med 26 minuter, och hans tappra rusning på landsvägen in till målet med storrännarna John Wikström och Valter Eng på ett för honom okänt och därför dubbelt hotande avstånd bakom. Men stakningsspecialisten Wikström förmådde inte inhämta mer än 7 av de 26 minuterna, och då förstår man, att Kalle inte sparade sig i hetsjakten på den vintriga värmlandsvägen utan tog ut allt, vad han hade

av seg djurgårdsenergi, för att än en gång — den första på 15 långa år — få föra djurgårdskavlen till seger. Och sedan få vi glädja oss som män bland män över, att Djurgårdens stolta traditioner i den hårdaste av skidkarlarnas kämpalekar allttjämt upprätthållas, klubben och löparna till ovancklig ära.

Harry E. Johansson.

”Manlig idrott — fädrens arv”

1900

»Manlig idrott — fädrens arv» är det ståtliga och innehållsrika mottot för Sveriges skidlöpare. Allt sedan urminnes tider har innehållet i detta motto behärskat den manliga ungdomen och uppammat längtan till stordåd. Men när den nya tidsandan trängde in över landet, upphörde snart tillfällena till de äventyrsfyllda jakterna på storvilt och de förut så gouterade slagsmålen mellan miste även sin forna tjusning.

Men kamplusten levde och sökte nya medel för sin utlösning. Skidan — det urgamla samfärdsmedlet — blev nu det redskap som i ädla former samlade männen till tävlan om ära och berömmelse. Ryktet om en skidlöparens stordåd spred sig hastigt vida omkring och hjälten beundrades av både de *stridslystna* och de *fridsamma*.

Denna längtan till fredliga bragder väckte ett allt uppslukande intresse för konsten att hantera skidan. Man experimenterade, var på sitt håll, med tillverkan av den bästa skidan och de bästa rörelseformerna, för att med dessa i förening sedan överglänsa medtävlarna på den stundande stora tävlingsdagen.

Denna stora tävlingsdag inföll vid den svensk-finska gränsen i medio av mars månad. Då samlades de bästa miltals från tävlingsplatsen för att göra jämförelsen över sina mästerverk till skidor och skickligheten att hantera dem. Tillfälle till detta saknades ej, då till dessa tävlingar även kommo de världsberömda finska snabblöparna Ritola, Jussila, Antio m. fl. — övermänniskor i konsten att tillverka och hantera skidor, enligt folkmeningen.

På den oftast av drivsnön vågiga skaren gled den långa kämpaskaran fram. Likt ringlande ormar följde skidorn ljudlöst upp och ned efter den vågiga skaren och de senigmännens ryggar höjdes och sänktes i gemensam takt över hela raden i tetgruppen. Men legio voro de, som nu sågo sina ljusa förhoppningar om folkgunst försvinna med elitmännen i fjärran.

Det var dock ingen skam att förlora mot de durkdrivna männen från södern. Deras hemligheter »upptäckas» nu och införlivas med den moderna idrotten. Snart hoppas vi även kunna tillägna oss det värdefullaste hos dessa mäns konst: Skönheten i manlig idrott.

1908

Den vackra, men samtidigt svåra slätlöpingen fanns ej mera. Skogens mystik hade lockat skidlöparne ut i terrängen och här fordrades det andra skidmodeller och annan teknik. Utvecklingen till denna nya form av skidlöpning gick ej i samma snabba tempo som vid snabblöpingens uppkomst. Det primitiva var förhärskande

evad det gällde skidan eller tekniken. Råstyrkan och den förvärvade rutinen i skidans bruk hos skogens män fälde nu utslaget vid tävlingarna.

Även nu kom ljuset från södern. Stockholmarna insågo först, att tekniken var det enda som hjälpte i kampen mot männen från de stora skogarna. Hedjersson och bröderna Sandström voro pionjärerna i detta arbete och deras svett-drypande arbete i den för skidlöpning föga lämpade stockholmsterrängen kröntes också med största framgång. De robusta skogskarlarne från norden insågo också snart, att något nytt kommit med i leken, något som var starkare och bättre, än deras medfödda skidlöparetalanger. Seger på seger över de som oöverbanneliga ansedda norrlänningarna medförde den länge efterlängtade omvälvningen. Den ena efter den andra började sneglande studera de hatade djurgårdarnas sätt att löpa skidor och många voro de som nu förläto de dristiga djurgårdarnas intrång i den norrländska helgedomen. Skidlöpningen hade kommit in i ett nytt skede. Det blev liv och färg i de förut intetsägande tävlingarna med ständig tillströmning av nya män. År 1900 hade kommit igen, större och starkare.

1931

Skidan har nu blivit ett vapen i fredlig kamp nationerna emellan. Driftiga ledare söka upp de kamplystna unga männen från deras enkla kojor i obygderna och lära dem alla de nya konsterna för att sedan med deras tillhjälp skörda ära och berömmelse över en hel värld för den egna nationen. Penningen har slagit djupa rötter i den idrott, som förut mest bedrevs för vinnande av egen berömmelse. Skicklighet fås för pengar och pengar behövs för att sedan tåga ut i det stora slaget. Det är den nya tidens lösen. Med skickliga fältherrar och pengar kan allt övervinnas.

Men den enkla mannen vet ej själv så mycket om penningens roll i sin idrott. Han läser i tidningarna om sina gelikars triumfer ute i stora världen, tränar än mer i förhoppningen att själv en gång få vara med i det stora slaget. Med sin sparade slant köper han tidsenlig utrustning och genom sin förening får han resa till mästerskapen. Han har därmed nått första etappen i sin ungdoms dröm. Tillfälle till studier av de stora männens teknik och utrustning utgör i de flesta fall lönen för mödan hittills. Men nästa gång kommer han bättre utrustad, blir kanske bejublad, ärekrönt och uppmärksammas av ledarna. Han har nu uppnått målet för de mödor han i årtal underkastat sig, får se främmande länder och folk för att sedan vid hemkomsten bli beundrad som en av hembygdens största söner.

N—g.

1901

1910

UR VÅR FOTBOLLSHISTORIA

Att skriva 40-års Djurgårdshistoria i fotboll, borde vara ett ganska tacksamt jobb. För den som haft nöjet att få följa med från början. Tyvärr måste undertecknad historieförfattare redan från början konstatera att han av ett oblikt öde ej tilläts komma till världen förrän någon gång på 1900-talet, och då hade Djurgården redan sparkat boll i åtskilliga år, blivit svenska mästare och vunnit en rad internationella framgångar om vartannat. De närmare detaljerna kring dessa händelser skulle för min del för alltid ha varit insvepta i ett gåtfullt mörker, om jag inte hemma i en vindsvrå råkat komma över en gammal gulnad fotbollsbok. Och ur denna inhämtat mitt vetande om de äldre händelserna. Detta upplysningsvis framhållet för att jag må ursäktas om någon detalj inte skulle stämma med den gamla gråa verkligheten.

Fotbollen skulle alltnog enligt denna urkund ha kommit till Djurgården från Göteborg. Med så fint påbrå var det ju mindre underligt att den började en blomstrande tillvaro ganska snart. Importören var en korgmakare Teodor Andersson från Gais, och det var någon gång år 1899 han intresserade djurgårdarna för ett rationellt fotbollsparkande. Redan samma år kom Djurgården ihop sig med den en månad äldre tvillingbrodern A. I. K. Den första historiska kampen Djurgård'n—A. I. K. utkämpades på Svea gardes idrottsplats, och som sig bör visade sig gammal vara äldst. A. I. K. vann med 2—0. Det var ju i alla fall en god inledning, och i fortsättningen kommo framgångarna den ena efter andra. 1901 var marken klar för segrar över både A. I. K. och Swithiod, och senare hemfördes den Rosenska träningspokalen, uppsatt som räddningsplanka för stockholmarna mot de fruktade Gävleborna. Med 14 vunna, och en oavgjord match, samt 30—2 i målkvot tog Djurgården hem dyrgripen. Sedan vi året därpå vunnit Stockholmsseriens klass I med 36 mål mot 1 på 6 matcher, voro vi klara för den första internationella debuten någon gång i maj 1903. Det danska laget Österbro Boldklub gästade då Stockholm, och det stackars Djurgårdslaget överspelades på ett sådant

sätt att man helst borde hade förbigått händelsen i en sådan här artikel om svunna storhetstider. Danskarna vunno den första matchen med 6—1, och den efterföljande s. k. revanschmatchen med 15—0. Förspelet till den senare matchen var ganska roligt. Man samlades en afton på Berns efter den första matchen, och den danska kaptenen tillät sig därvid ha mage att ingå ett vad att han i en ny match skulle egenhändigt göra 15 mål. Vadet gällde en guldmedalj. Och människan fick också sin guldbit! Att vår egen kapten, Hjalmar Skoglund, höll mycket styvt på att 7 av målen voro grovt offside, och att en dansk reservspelare gick domare, kan ju alltid vara en smula tröst. Ett halvt dussin djurgårdare fingo året därpå var med om ett nytt svidande nederlag, denna gång i en kombination mot engelska laget Corinthians, som klädde upp stockholmarna med 15—1. I varje fall var det en utmärkelse åt Djurgården att ha sex så duktiga spelare. Annars var året ganska gott, och Djurgården kom till och med upp i finalen om svenska mästerskapet mot Örgryte. Ett knappt nederlag på 2—1 visade vägen för kommande djurgårdiska stordåd i svenska fotbollsmästerskapet.

STATISTIK I SAMMANDRAG.

Vad Djurgården sedan gjort inom den inhemska fotbollsrörelsen kan man kanske fatta sig kortare om. Vår prismonter i klubblokalen talar sitt tydliga språk om de stora bragderna. I korta drag berättar den om att Djurgården år 1906 ånyo var uppe i svenska mästerskapet, och även nu förlorade mot Örgryte med 4—3. Sedan dröjde det till 1909 innan de våra kunde tillkämpa sig en ny finalplats i mästerskapet. Återigen uppträdde Örgryte som skarprättare: 8—2. Samma visa året därpå fast med Göteborgskamraterna som förgörare av våra energiska förhoppningar: 3—0. Olympiåret 1912 gick första mästerskapet åt rätt håll. Örgryte fick bestå fiolerna på Råsunda, och med 3—1 inregistrerades vårt första svenska mästerskap. 1913 tog Örgryte revansch i

Göteborg med 3—2, men 1915 var det Djurgårdens tur igen. Göteborgarna skickades hem till sin stad med hela 4—1 baklänges i kappsäcken. 1916 hade vi nöjet se A. I. K. på den andra planhalvan i finalen. Nöjet mildrades i någo mån av att A. I. K. inte höllo sig för goda att vinna med 3—1. Nästa år träffades samma par i finalen, och nu var det Djurgårdens tur att ta hem potten med precis samma siffror. 1919 sågs åter Djurgården i finalen, men nu kom Gais med tunga artilleriet och mejade ned motståndet med 4—1. Påföljande år satte vi vår sista potatis i svenska mästerskapet, men en ordentlig och kraftig potatis. Sleipner kom upp från Norrköping för att göra oss rangen stridig, men på straffspark skickade Harry Sundberg matchens enda kula i nät. Och Djurgården hade för sista gången blivit svenska mästare.

SKUTAN I MOTVIND.

För sista gången? Ja, den lilla förhoppningen, som anknutes till detta frågetecken, är i varje fall långt fjärran borta. Det veta vi alla. Vårsången 1924 kommer för alltid att bli svartaste kapitlet i Djurgårdens fotbollshistoria. Då ramlade vi plötsligt bort från den stora konkurrensen på grund av att några inte över sig ansvarskännande ungdomar gingo och slarvade bort några lika ödesdigra som onödiga poäng i ett par usla seriematcher. Den gamla Djurgårdsskutan höll visserligen ihop och länsade undan efter bästa förmåga. Men antingen besättningens kraft eller moral nu inte räckte till, så verkade det nästan som om vår båt stod och skumpade på samma ställe och trots mycket arbete inte kunde få upp ångan igen. De senaste årens händelser behöva knappast någon rekapitulation. Våra provningar äro

Våra internationals

	Lands- matcher	Olympiska matcher
Ragnar Wicksell	28	5
Karl Gustafson	25	7
Harry Sundberg	8	5
Gustaf Ekberg	9	—
Sten Söderberg	9	—
Carl Karlstrand	8	—
Bertil Nordenskiöld	6	2
Algot Haglund	7	—
Götrik Frykman	5	1
Einar Hemming	6	—
Frithiof Rudén	5	—
Albert Öijermark	2	2
Sune Andersson	3	—
Gottfrid Johansson	3	—
Karl Andersson	2	—
Gösta Backlund	2	—
Ivar Friberg	2	—
Erik Lawass	2	—
Viktor Jansson	1	—
Melcher Säwensten	1	—
Sam Lindqvist	1	—
Carl Runn	1	—
Knut Sandlund	1	—
	137	22

alltför väl bekanta. Största ljusglimten i mörkret var givetvis de våras bragd att slå sig upp i storserien 1928. Då log lyckan åt oss än en gång. Att den sedan på knappt ett år vände sig bort igen måste vi i sanningens intresse till stor del göra oss själva samvete för. Visserligen stredo nog pojkarna den nervösa våren 1928 för sin allsvenska existens, men det brast enligt de flestas uppfattning på annat håll. Sedan dess ha vi fått nöja oss med att slåss blott och bart för vår existens på fotbollsplanen, och endast i de ljusgrönaste förhoppningarna låtit en ny plats i solen föresvävat oss.

MOT BÄTTRE TIDER.

Men dit skall Djurgården igen! Det är många händer, som vilja hjälpa till. Bort med tassarna, har det emellertid hetat ibland, då intresset blivit för närgånget och besvärande. Den inre fröjd och försoning, som skulle kunna kallas arbetsglädje, har inte alltid varit för handen. Många ha slagits på fingrarna för att de inte stillatigande velat se på rutschen utför. En del har kastats ur föreningen, andra ha gått själva. För vissa element i tongivande kretsar har nämligen begreppet moral existerat endast i mycket dunkla drag. Att aktsamheten om det egna skinnets skett på

Djurgårdens bekostnad har inte rört vederbörande i ryggen. Jag undrar emellertid om inte detta osäkerhetstillstånd i det närmaste är förbi nu, och att den gamla Djurgårdsskutan skall skumpa lyckligare tider till mötes med det nuvarande befälet, och den nuvarande besättningen.

Att ställa något horoskop för seglasten gör man inte gärna, vilket inte behöver innebära att man ser mörkt på situationen. Det är den gamla visan om svårigheterna

1920

1930

att öva rationell fotboll mitt i en storstads lockande nöjesliv. Så har det hetat länge, när fotbollen, och då enkanterligen AIK:s, kommit på sned här i sta'n. Och resonerandet kan nog ha sin riktighet, åtminstone till en del. Med London som jämförelsepunkt skulle man ju kunna dra fram det faktum att det i alla fall går att fostra spelare inom en storstads hank och stör. Se bara på Arsenal! Att det ligger åtskilligt med arbete därbakom kan man vara övertygad om, men i vida högre grad att det ligger pengar bakom Arsenalns storhetstillstånd. Likadant är det i Stockholm. Att AIK gått förbi och ohjälpligt(?) distanserat Djurgården, har sin givna förklaring i att vi rört oss med olika stora kassor. Traneberg har inte varit samma guldgruva som Stadion.

I motsats till många andra fina klubbar, som råkat ut för dåliga tider, har emellertid Djurgården aldrig fullständigt ramlat bort ur konkurrensen utan jämnt hållit färgerna uppe. Det erkännandet måste vi göra oss själva och våra tappra bollkickare. Trots allt har sammanhållningen varit god, och att en och annan svikit föreningen har aldrig försatt oss i någon överhängande fara. De kvarvarande ha tagit så mycket energiskare tag, och det nya friska blod, som tillförts laget i stället för överlöparna, har blott inneburit en förstärkning. Av både moral och spelskicklighet.

VÅRA FOTBOLLSKUNGAR.

Likaväl som Sveriges historia är dess konungars, är Djurgårdens fotbollshistoria dess stora läderkulehjältars. Om dessa skulle man kunna fylla böcker, men som det

här numret även är ämnat att innehålla något mer än fotboll, få vi nöja oss med en liten erinran om våra största namn. Vem har väl inte hört berättas om jättarna Nocke Nordenskjöld och Putte Frykman? Det var klippor att studsa på! Och Ragge Wicksell, och Kalle Köpings-Gustafsson, vem nämnde några namn på samma dag som dessa bärande krafter inte blott i Djurgårdens lag utan även i svenska landslaget? Vem minns inte Lill-Ejnar Olsson, hur han snodde omkring i sin mössa och gjorde livet surt för motståndarna? Och Calle Runn, som ställde sig i bräsch för vilka kanonkulor som helst. Calle Karlstrand galopperade väl också rakt in i våra hjärtan, och Harry Sundberg då? Tungt men bestämt trampade han också in i Djurgårdshistorien. Slitvargen Hacko — Hemming ibland också kallad — står ännu i dag som ett föredöme bland spelarna, och tänker väl inte släppa fotbollen på den här sidan 50-talet. Och många, många andra. Ingen nämnd och ingen heller glömd. Det finns kämpar att brås för den nuvarande och den kommande generationen. Gösta »Greven» Andersson, vilken nu står som skeppare vid rodret, har ett stort ansvar på sina 25-åriga skuldror, men med allas hjälp och inte blott välgångsönskningar bakom sig, finns det all anledning att tro att han skall föra sitt folk åter upp i toppen. Där och ingen annanstans hör Djurgården hemma. Ty det är väl ingen som inte är ense med mig att om Djurgården på något sätt aldrig riktigt passat sin nuvarande nödtvungna omgivning. Kretsen är något för enkel för oss.

Karl Liliequist.

Från årsfesten 1928; den inringade personen erhåller 5: — om han hänvänder sig till Red.

Gunnar Galin om aktuella fotbollproblem

Ombedd att i några få ord söka skildra den aktive fotbollspelarens syn på den modärna fotbollmarknaden, skall jag hör söka giva uttryck åt en uppfattning, som alltmer utbreder sig bland de aktiva.

Innan jag går vidare vill jag bara fastställa, att fotbollen, såväl spel som spelare industrialiserats till den grad, att fotbollmarknaden nu följer de vanliga national-ekonomiska lagarna om tillgång och efterfrågan. På så sätt har fotbollen i modern tid kommit att bli en nära nog uteslutande ekonomiskt betonad sport, där den som har det stora kapitalet mer eller mindre styr och regerar efter eget gottfinnande.

Med ovanstående som bakgrund får man ett tydligare begrepp om, hur svårt det måste vara för ett lag som Djurgården, som genom vissa misslyckanden hamnat i den misära Östsvenska serien, att åter arbeta sig upp till en plats i solen.

På den tid då fotboll var lika med lek och hurtigt kämpande, kunde man strida om vinsten och äran i matcherna, medan man nu endast räknar poäng och därmed intimt sammanhängande inkomster.

Att vi djurgårdare nu kommit litet i skymundan genom vår litet blygsamma tillvaro i Östsvenskan får man nog trots allt skylla på det gamla starka garde som för ett femtontal år sedan kämpade för djurgårdsfärgerna. Det är tråkigt att behöva säga så, men detta gamla kämpastarka fotbollslag, som spelade i glädjens och kampens tecken var för mycket hurtiga idrottskarlar. Det låter paradoxalt men bland dessa sagolika gestalter kände man icke till något lismande och lirkande utan det var enighet som gav styrka. När den modärna tiden sedan kom hade man svårt att sätta sig in i, att det måste underhandlas och fjäskas med spelarna för att få några »stjärnor» till laget.

Sent omsider fann man det nödvändigt att krusa och smila, men då blev det för mycket av det goda.

Ungefär så tänker jag mig förspelet till vår nuvarande vistelse i Östsvenskan.

Nu skulle det behövas åtskilligt av detta gamla djurgårdshumör för att återskaffa oss en plats bland de stora.

Själv hör jag till den generation, som varit med om både det friska och sunda sportlivet samtidigt som jag också under senare år fått känna på det mera krävande professionellt betonade utövandet av fotbollspelet.

Jag vill icke fördöma de fotbollspelare, som kräva sin lön för den svettiga möda, som ett krävande seriemalande för med sig. Tvärtom är jag av den uppfattningen, att tiden absolut är mogen för ett slopande av den gamla antika amatörgränsen.

Vad skulle bli följden av ett sådant slopande? Säkert kan det givas många svar på denna fråga, men jag tror

att den praktiska lösningen bleve betydligt lättare än en teoritiserande sådan. Nog skulle man samlas vi köttgrytorna, men det skulle säkert bli åtskilligt med goda rester över även åt de mindre välsituerade fotbollagen.

För oss djurgårdare är faktiskt detta för fotbollen dock så viktiga spörsmål föga aktuellt, då våra inkomster säkert icke motsvarar de utgifter, som äro förenade med ett professionellt drivande av fotbollen.

Även som det är nu har väl våra ledare det svårt att ordna de ekonomiska detaljerna.

Jag förstår så väl våra ledares bekymmer och det är faktiskt märkvärdigt att de trots alla motgångar ändock lyckats hålla ihop ett så pass gott lag som årets.

Det är minsann inte alltid så roligt att en het sommardag, när vattnet och solen inbjuder till bad och lättja, draga på sig ett par gamla nötta fotbollskor och på så sätt förstöra en gudomlig solskensdag.

Vi spelare äro dock fullt ense om, att det fordras såväl disciplin som kamratskap för att nå ett mål och vi få väl hoppas, att detta skall lyckas jubileumsåret.

Genomsnittssvensken är emellertid av naturen ganska maklig och fotbollspelaren är intet undantag. Formen skall

komma av sig själv eller tvingas på en genom matcherna.

I flock måste man träna annars får det vara. Plikten är oftast svår och det är betydligt lättare att vid första bästa tillfället söka skaffa sig fördelar än att giva något av sig själv för det helas skull. Sådan är vår modärna fotbollspelare.

Om vi djurgårdsspelare nu skulle glömma bort att vara modärna och i stället söka efterlikna de gamla kärnfriska spelarna. Vi skulle med andra ord under jubileumsåret gå in för att slå ett stort slag för vår klubb och det går väl lättats på så sätt att vi söka skaffa oss det äkta Djurgårdshumör, som fordom kunde förflytta berg.

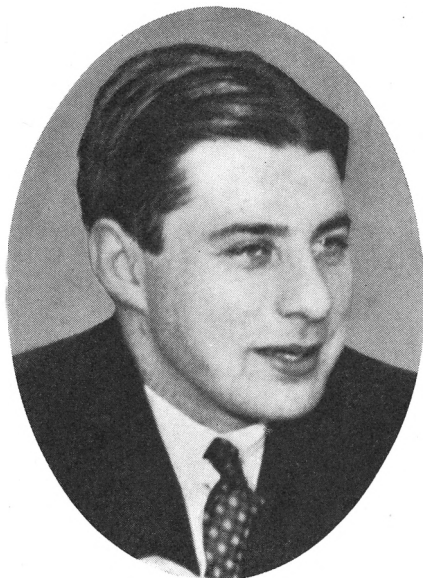
Det vore faktiskt på sin plats att vi divabetonade bollspelare sökte göra det så lätt som möjligt för våra ledare och visade, att vi trots all modärnitit ändock ha hjärtat kvar på rätta stället.

Vi skola nämligen komma överens om, att vi i alla fall ha ett ganska strongt lag och att möjligheterna för en uppflyttning inte endast bara ligger inom räckhåll utan att chanserna måste och skall tagas.

Med gott kamratskap och god vilja skola vi kunna återförskaffa Djurgården den plats i fotbollsolens, som klubben borde ha. Det skulle säkert vara den bästa present, som Djurgården kunde få under sitt jubileumsår.

Låt oss gemensamt gå in för att göra verklighet av våra ljusa drömmar, och vi skola lyckas och hoppas.

Gunnar Galin.

GUNNAR GALIN

General Balcks tal vid Tranebergs idrottsplats invigning

Varje gång en ny idrottsplats inviges i Sveriges land råder det glädje och tillfredsställelse inom våra idrottskretsar. — Det råder ock *feststämning*, ty det är *fest*, vari fosterlandsvännen gärna deltagar, då en ny idrottsplats står färdig, flaggprydd och festsmäckad, att för första gången öppna sina banor till tävlan i kraft, uthållighet och viljestyrka.

Varje ny idrottsplats som kommer till stånd giver ökade möjligheter till ett friskt pulserande idrottsliv, bereder tillfälle åt allt talrikare skaror av svensk ungdom att ägna lediga stunder åt hårdande kroppsövningar.

Ett kännetecknande drag inom vårt svenska idrottsliv är den iver varmed våra idrottsorganisationer runt om i landet omfatta den för idrottens fortbestånd och utveckling så viktiga frågan: att anskaffa *väl ordnade idrottsplatser*. — En iver som tyder på hängiven kärlek till sunda och stärkande kroppsövningar.

Ett sådant drag i nationalkaraktären frammanar en viss offervillighet; det manar ock till ihärdigt arbete för vinnande av det eftersträfvade målet.

Detta kan med fog kallas en *god idrottsanda*. Och det är denna som skall vara det livgivande inom våra idrottsföreningar.

Att förvärva sig en god, helst egen idrottsplats, har blivit en livsfråga för idrottsföreningarna. Utan idrottsplats äro våra idrottsmän till en viss grad hemlösa. För idrotts rationella övande är denna, nämligen idrottsplatsen, lika nödvändig som gymnastiksalen för övande av gymnastik.

Glädjande att förtälja är det, att det numera knappast gives något mera betydande samhälle i vårt land, där icke en idrottsplats finnes — och därvid må med tillfredsställelse framhållas att samhällets fäder numera inse betydelsen av idrott, i det de beredvilligt understödja idrottens målsmän i deras strävan att anskaffa och underhålla dessa anläggningar, vilka äro lika viktiga för samhällets fysiska och moraliska hälsa som varje annan samhällsinstitution med liknande syfte. Man har mera allmänt lärt sig förstå betydelsen av *kroppsvård*, och man finner det därför riktigt att giva ungdomen *plats* där den må kunna samlas till hårdande kroppsövningar, för vinnande av *hälsa, kraft och friskt mod*.

Djurgårdens idrottsförening, som i dag inbjudit oss att övervara invigningen av dess nya idrottsplats här vid Traneberg, har genom fullbordandet av densamma lagt en ny betydelsefull gärning till sina många föregående, och denna är icke den mint viktiga i föreningens på vackra drag så rika utvecklingshistoria.

Den som minnes Djurgårdsföreningens tillkomst på den plats vars namn den bär och dess första visserligen pigga,

men dock jämförelsevis blygsamma verksamhetsår, måste ägna densamma ett aktyningsfullt erkännande för det oförtröttade arbete den nedlagt under dess 20-åriga tillvaro, för det exempel den lämnat på en framgångsrik och målmedveten strävan till idrottens främjande och utveckling. — *Djurgårdsgossen växte snart till en hurtig yngling och ynglingen har blivit en kraftig och modig man!*

Djurgårdens idrottsförening, som numera räknar sina medlemmar i hundratal, icke blott från Djurgården med dess gröna ängder och branta skidbackar utan snart sagt från hela Stockholm, har blivit en av landets allra förnämssta idrottsföreningar; den är därjämte en av de mest *manstarka* och detta i dubbel bemärkelse. De segrar den under de gångna åren har att inrista på sin minnestavla äro många och vackra.

Det har i synnerhet varit på *skidloppningens*, den *allmänna idrottens* och *fotbollspelets* områden den nedlagt arbete och vunnit framgångar. Dess första mera uppmärksammade framträdande var genom dess *skidlöpare*, och föreningen har också velat upprätthålla sina goda traditioner inom denna nationella idrottsgren. Dess anseende på detta område föranledde Saltsjöbadsbolaget, med stor frikostighet, att anlägga och ställa till Djurgårdsföreningens förfogande en skid-

backe, som numera räknas till en av de bästa i landet.

För att därjämte bereda föreningens medlemmar bättre tillfälle till övning och träning i dess båda andra huvudgrenar *allmän idrott* och *fotboll* har dess styrelse med stor omsorg och energi verkat för anskaffande av en egen idrottsplats.

Arbetet med idrottsplatsen har omhänderhaft av en byggnadskommitté bestående av grossh. V. Petsén, banktjänsteman B. Walla och ingenjör Axel Norling, vilka herrar jämte föreningens nitiske ordförande herr Carl Hellberg, inlagt stora förtjänster om sin förening, genom anordnandet av denna vackra idrottsplats.

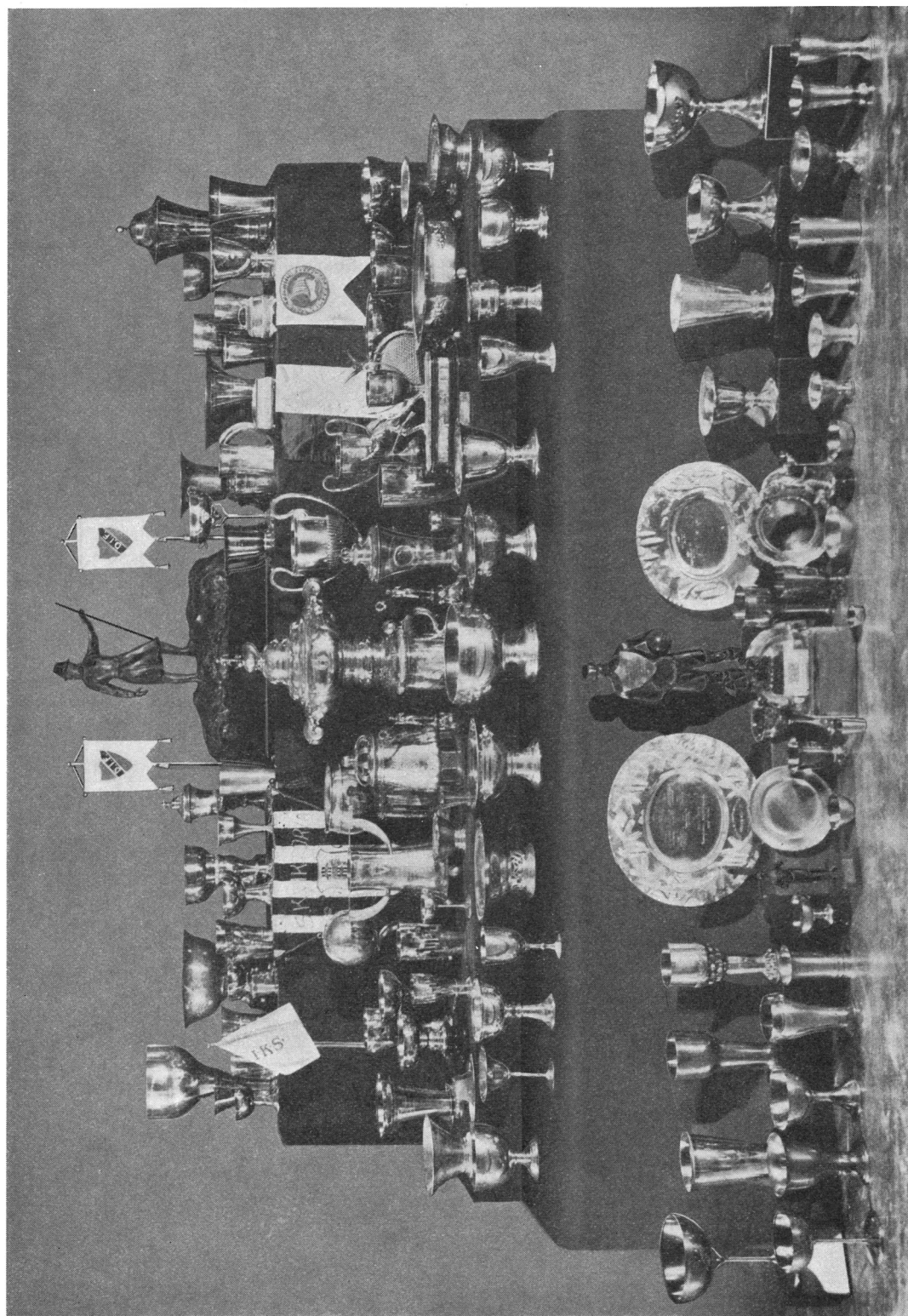
Vi lyckönska Djurgårdens idrottsförening till denna nya landvinning och hoppas att stora skaror svensk ungdom där må samlas, att Djurgårdens idrottsförening icke blott må bli sina goda traditioner trogen, utan ytterligare växa sig kraftig och arbetsduglig och att dess verksamhet, hädanefter som hittills, må kännetecknas av *god idrottsanda* och *denna* må ock städse vara förbunden med *fosterländsk anda*, så att dess medlemmar med glädje ställa de egenskaper de tillägna sig på idrottsplatsen i fosterlandets tjänst. En *svensk idrottsman*, bör besjålas av önskan att *gagna och hedra sitt land!*

Såsom ett uttryck för innersta innebörden i hela vårt idrottsliv, vågar jag därför uppmana de närvarande att instämma i ett fyrfaldigt leve för fosterlandet. — Leve Sverige.

VICTOR BALCK,
en av D. I. F:s första
hedersledamöter.

D. I. F:s prissamling, säkerligen en av de ståtligaste i landet, är en silverskatt av ansevärda proportioner. Från skilda epoker och idrottens alla fält ha djurgårdarne under de gångna 40 åren hopbragt en imponerande samling troféer utgörande ett ståtligt monument över det förflutnas bragder och för de unga ett manande exempel.

AXEL SCHÖRLING

ETT TJOG BROTTARÅR

Den här artikeln kan ni gott ta på allvar, trots att den är tillkommen hemma hos Acke Schörling, där två starka karlar sutto på var sin sida om ett kaffebord, pratande om gamla minnen och brytande arm som två unga vikingar vid ett gästabad. Där dryftades hugstora hågkomster och där togos väldiga tag, och allt där-

under steg namnet Djurgården fram — som två unga glada pojkar på skollov tumlade vi om i minnenas rosengårdar, vältrade oss på sensationernas gröna ängar och hade hjärtans lustigt. Om vi desslikes med nedanstående korta rader kunde skänka i något av vårt djurgårdiska brusande vin i era däglar — nå, då har inte kaffeskvätten hos Schörling tömmts förgäves.

Det var i tidernas gryning för den svenska idrotten. Man arbetade under svåra men ack! så lyckliga förhållanden. Pionjärerna bröto mark, stredo med något av Dexipposlynnnet över sig — »gosselynne, hoppfull håg och fantasi». Det var 1910 och 1911, förberedelseåren för olympiska spelen. Brotningsklubbarna här i Stockholm, Stockholms Atlet- och Brottarklubb, Östermalms Atletklubb och Idrottsklubben Atle, hade det emellertid

Djurgårdstruppen vid Olympiska spelen i Stockholm 1912.

brydsamt och måste samtliga av en eller annan orsak nedlägga sin verksamhet.

Då kom Djurgården med sin brotningssektion och räddade den manligaste av alla idrotter att försumpas i huvudstaden. Sven Låftman, nuvarande Götaordföranden, och gamle trotjänaren V. N. Petsén satte sig i spetsen och kring dessa fylkades så småningom de forna brotningsklubbarnas bästa krafter — David Karlsson och Gottfrid Svensson sökte sig in i den nya klubben och hjälpte till att starta den moderna brottningen.

Därmed var solid grund lagd för brotningssektionen. Dugliga ledare och framåtsträvande aktiva. Både David Karlsson och Gottfrid Svensson deltog i Olympiska spelen 1912, och när sedan även Sven Ohlsson, Brand-Olle kallad, bröderna Melin och Frithiof Svensson sällade sig till sällskapet stod man rustad att möta en värld.

I tretton år stod Djurgårdens brotningssektion ensam men stark här i Stockholm, och när första allvarliga konkurrenten dök upp 1924, Brottarklubben Athén, så var den bara en utbrytning ur Djurgården.

Till Djurgården drog de alla, de starka och kämpavilliga pojkarna i huvudstaden. Rudolf Svensson kom, Alvar Eriksson likaså — båda bekanta brandmän, som aspirera på titeln världens starkaste brandsoldater i sina resp. viktclasser.

Ur den stora massan av intresserade ynglingar och lovande talanger sprungo så småningom fram stjärnor. Djurgården blev en storklubb i brottning efter dryga tio års verksamhet. Det fanns gott om pojkar i varje klass, och i varje klass hade man minst en överdängare. Namn som Arvid Östman, Arthur Hyrynkangas, Einar Karlsson, Hjalmar Johansson, Sven Norlin, Alfred Portström, Nils Landberg, Georg Nilsson och Knut Vasström kämpade sig upp i den svenska eliten och hålla sig alltjämt kvar där. De flesta av dem äro unga — föreningen har gjort mycket för dem, det återstår för dem att även nu göra något för föreningen. Oförtrutet arbete å ömse håll — det bör kunna ge resultat med ett dylikt material. Vad få vi männe skriva om dem, när brotningssektionen fyller 40 år?

Skulle de, som redan nu nått toppen, tröttna och åter glida tillbaka till normalstandard, så nog finns det ersättare. Unga gardet arbetar sig fram i rask och målmedveten takt. Ur den hundrahövdade skaran av tränande grabbar sticka redan fram pigga anleten, som lova gott för fortsättningen. N. Cederberg, Evert Karlsson, K. Torngren, S. Lindeberg, G. Axelsson, H. Löfdahl, Olle Nilsson, B. Svensson — säg, visst skola ni hugga in oförfärat för att föra eder och föreningen framåt?

En dag bli ni unga kanske mästare och få nämnas i samma andedrag som Djurgårdens hittills mest namnkunniga brottare bröderna Gottfrid och Frithiof Svensson, två av svensk brottnings kanske mest titel- och me-

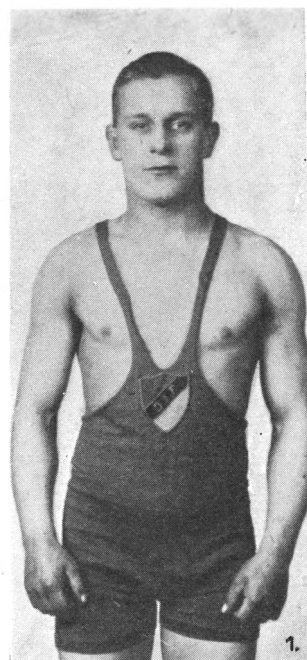
daljprydda brottare. Av de 16 svenska mästerskap i brottnings, som under tidernas lopp hamnat hos Djurgården, har Gottfrid tagit 7 och Frithiof 4, medan de övriga fem fördelats på Knut Vasström (2 st.), V. Pettersson (numera död), Arvid Östman och Nils Landberg, den senare i fri brottnings, då han bl. a. kastade olympiska guldmedaljören Sjöstedt och Söderqvist.

Vid olympiska spelen har Djurgården varit representerat både 1912, 1920 och 1924 och skött sig utmärkt. Gottfrid Svensson blev tvåa i fri brottnings i Paris 1924 och Fritte tog bronsmedaljen 1920. Två år senare blev han världsmästare i fjädervikt — den hittills förnämligaste titel en djurgårdare erövat. Ett nordiskt mästerskap åt Fritte och ett baltiskt åt Gotte vittna om de två djurgårdsbrödernas utmärkta prestationer på brottarmattan.

Fältherren ensam vinner inte slaget... Men det skapas inte goda idrottsmän och en stark sportsektion utan goda och starka ledare. En styrande, fast hand uppväger mången gång den mest konstfulla flygande mara. Hedersmän och gamla aktiva som David Karlsson, Gotte och Fritte Svensson, Arvid Karlsson, Henrik Svensson, N. Lundin, V. Palmkvist, J. Blomkvist, G. Olofsson, H. Pettersson, H. Östher och David Karlsson j:r m. fl. ha betytt mycket för sportens sunda och snabba utveckling i Djurgården.

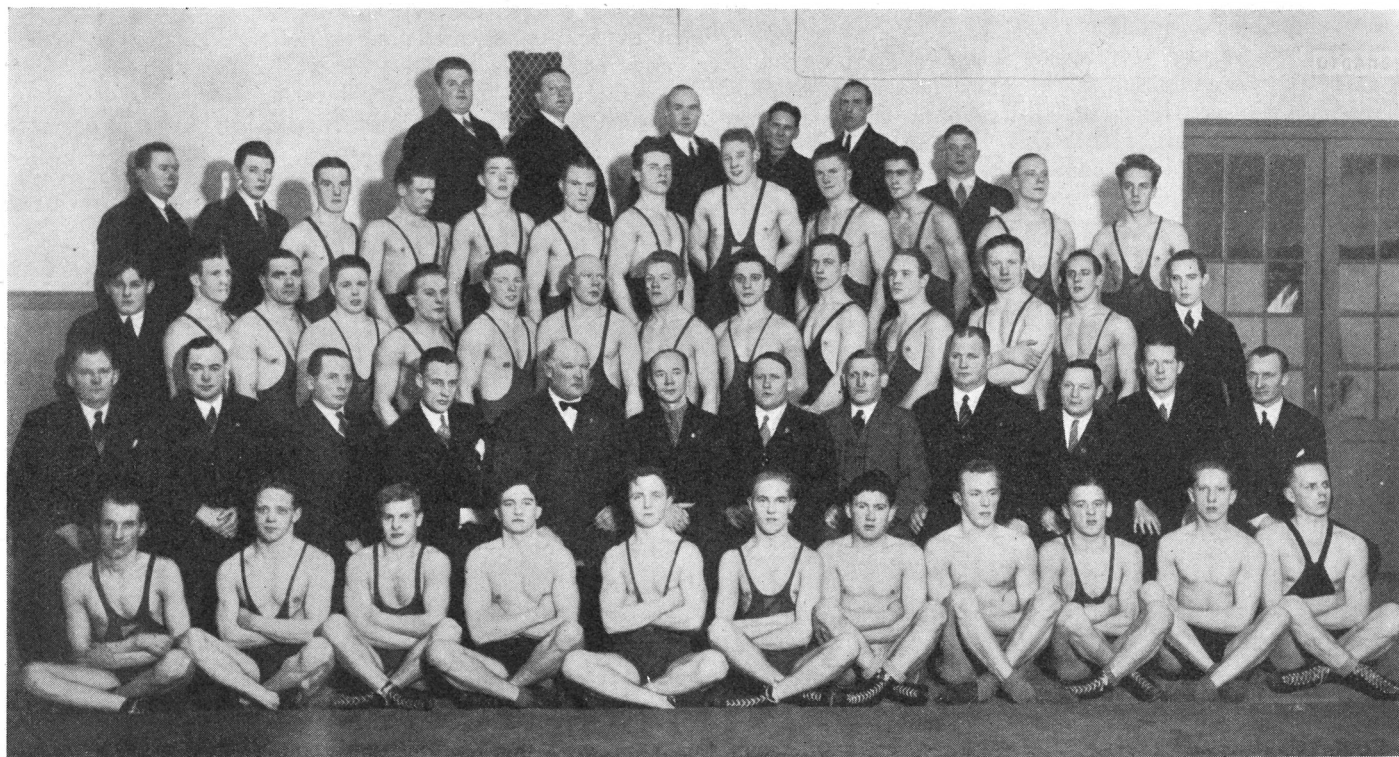
Signaturen Schycke — hela Djurgårn's Acke Schörling — kom med i brottarnas krets 1920 och sitter nu åter som sektionens ordförande. Han är värd att få dra sig tillbaka, litet successivt åtminstone, då han tidigare allsedan 1905 arbetat både i fotboll och brottnings för föreningen.

En stark aktiv avdelning, en stark ledning, nog kunna vi med lugna anleten blicka fram mot den kommande 20-årsperioden. I samförståndets och intressets tecken skola vi marschera vidare, hand i hand med vår nu dubbel gamla moderförening, och när vi lyckats med vår föresats att göra vår sektion till Sveriges största och bästa, ja, då mötas vi väl igen, kanske om ett tiotal år och rumstera om i minnenas skattkammare. Då ha vi nya, glada kämpadater att tala om och då kunna vi åter bryta arm och pröva styrkan hos oss och det unga, uppväxande släktet. Välkomna igen då, ni mattkantens listiga riddare och de djärva kastens kungar — välkomna till vårt kaffebord. Dock skall edra bragders tal ej räknas i tömda kaffekoppar. Men envar, som i ord och handling visat, att han är en djurgårdare av gammal, god stam och en brottare av kärnsunt virke, får slå sig ned som hedersgäst hos vännerna

ARVID ÖSTMAN

Schycke och Lid.

Våra starka karlar, brottningssektionen 1931.

DJURGÅRDENS BOWLARE

uppehålla gamla djurgårdstraditioner: och ge sig, sega och envisa, med i matcherna även om det ser aldrig så omöjligt ut. Men så är också sektionen fruktad.

ERIC AHLSTRÖM
Förbundsordf.

GUSTAF EKBERG
Sektionsordf.

Bowling. Jag minns, hur den sporten övades under de första åren här i Sverige. Det var ett bloss på en cigarr, ett slag med klotet och en klunk öl. Ändrade man bowlandet så bestod ändringen i, att man tog ölklunken före cigarrblosset och slog ett slag sedan. Eller också bara rökte man. Och drack pilsner. Och trodde att man spelade bowling.

Hur har inte den sporten sedan förändrats. Nu råder räkningförbud under tävlingarna. Och dricker man någon gång någonting så är det för det mesta något mineralvatten. Nu är spelet huvudsaken, det intensiva, muskelpressande, nervtränande tävlingsbowlandet; fighten, striden; energien, lagkampen.

Bowlingen har också de senaste åren gått framåt med stormsteg och spelets popularitet har visat en stark stigande kurva.

Djurgårdens namn är intimt förknippat med dessa senare års bowlingstrider. Och föreningens sektion har detta sista år ryckt upp i allra främsta ledet och räknas till de stora klubbarna i landet.

Sektionen är inte stor men stark. Och enig, sammansvetsad av gammal kärlek till Djurgårdens Idrottsförening, sammanhållen av några äkta djurgårdare, framdriven av gammalt friskt djurgårdshumör.

Den har sin stabila stomme i ett gäng djurgårdare —

Carl Jahnzon, Gustaf Ekberg, Henry Lundgren, Ivar Ulrich, Josef Winkler, John Bång, C. Karlstrand, Eric Löfgren, G. Rönn, M. Säwensten, C. Wilhelmsson och Eric Ahlström — som dock inte

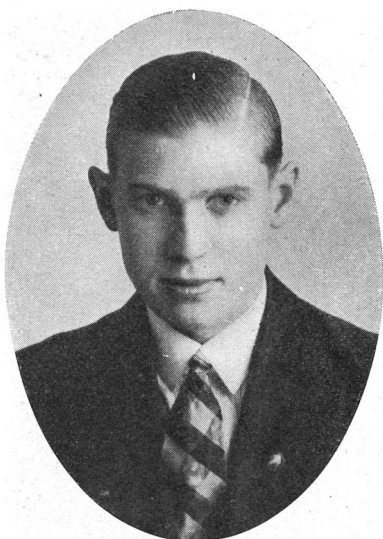
bara håller ihop sektionen utan också spelar bowling med den skickligheten och den äran. Och som förstått att hos de nyare pojkarna — Arvid Ohlsson, Harry Lindqvist, Östen Eriksson, för att endast nämna några av de skickligaste spelarna — ingjuta icke bara något av den anda, det djurgårdssinne, men också den flärdfrihet, kamratlighet och enkelhet, som är all framgångs nyckel.

Djurgårdens bowlingsektion har vunnit stora och med rätta berömda framgångar. Den händer ofta, särskilt numera, att tidningarnas måndagsnummer, som berättar om djurgårdarnas framgångar i alla möjliga idrotter, också kunna sätta Djurgårdens namn i rubrikerna över bowlingtävlingarna.

Och jag är viss om att bowlingsektionen starkt bidragit till att skapa den respekt, som finnes för djurgårdens namnet bland våra vänner i motståndarelägen.

En annan detalj, som också kan ge ett begrepp om sektionens livskraft och kvalitet, är det förhållandet att en av sektionens medlemmar, Eric Ahlström, är ordförande i såväl Svenska Bowlingförbundet som Stockholms Bowlingförbund. Om hans insatser i organisatoriskt avseende förbjuder mig min ringhet att uttala mig, men de torde uppskattas.

Djurgårdens Idrottsförenings Bowlingsektion, väl föreningens minsta, framstår på huvudföreningens stora bemärkelse-dag sin hjärtliga gratulation, och hoppas att även i framtiden kunna bidra till att göra föreningens namn ärat och fruktat. *Ala.*

HARRY LINDQVIST

R. WALLIN

J. WINKLER

ARVID OHLSSON

Bland stjärnor och tärnor

Redan 1904 visade sig Djurgårdens kvinnliga medlemmar på tävlingsbanan. Det var ett par fröknar Nylund och fröken Ally Holmström, numera fru Birger Nylund, som med framgång deltog i den första skidtävlingen för damer, som hölls i Stockholm. Alltsedan denna tid har klubbens kvinnliga medlemmar ägnat sitt huvudsakliga intresse åt skidåkningen. Sällan eller aldrig saknades representanter från D. I. F. då skidtävlingar för damer hölls i Stockholmstrakten, och sådana namn som fru Nanny Lokrantz, fru Ally Nylund, fru Sigrid Sandström och fröknarna Hedjersson på deltagarlistan borgade alltid för

Ally Nylund startar i damernas första D. M. på skidor 1914. Segerplatsen blev belöningen.

goda placeringar. Åtskilliga D. M.-tecken såväl individuellt som i lag ha vunnits och år 1926 vann ett Djurgårdslag bestående av fru Bollner, fru Sigrid Sandström och fröken Ester Hedjersson ett svenskt lag-mästerskap i skidor.

År 1925 började medlemmarna att även intressera sig för allmän idrott och orientering, varför man beslöt sig för att bilda en särskild kvinnlig sektion. Dess första ordförande blev fru S. Sandström.

På uttagningsstävlingarna i Lidköping till andra kvinnliga olympiaden var D. I. F. för första gången representerat i allmän idrott. Inga Gentzel blev då uttagen som Sveriges representant i löpning 800 m. Spelen gingo i augusti 1926 i Göteborg och Inga placerade sig efter en utmärkt löpning på tredje plats. De kvinnliga svenska mästerskapen i allmän idrott instiftades år 1927, och under de fyra år som gått, har D. I. F. erövrat ej mindre än 10 svenska mästerskap. Främst står Inga Gentzel med 5 stycken, Elsa Haglund och Ebba Myhrberg ha vardera 2 och ett stafettlag bestående av Anna Sundblad, Elsa Pettersson, Margareta Hagelberg och Ebba Myhrberg ha ett. Dessutom ha en hel del andra och tredje placeringar uppnåtts varigenom D. I. F. i poäng varit bästa förening två gånger. Sektionen har, med undantag

för Inga Gentzel, inga stjärnor men vad bättre är en rad av jämna, goda förmågor, vilka ständigt inge konkurrerande klubbar respekt. Underligt nog tycks löpning 800 m. ligga särskilt väl för djurgårdsflickorna och i tävlingen i denna gren i Stockholms-trakten bruka de ständigt belägga de tre första platserna.

Tre gånger har sektionen haft glädjen att se en av sina medlemmar, Inga Gentzel, uttagen som representant för Sverige i löpning 800 m. Det var första gången i Göteborg som förut nämnts; andra gången var vid Olympiska spelen i Amsterdam 1928, där hon blev trea efter sådana förmågor som fru Radhe, Tyskland och Hitomi, Japan, och tredje gången i Prag, där hon dock på grund av en mer än tvivelaktig protest från Polens representant blev diskvalificerad.

År 1929 hölls de första distriktsmästerskapen i allmän idrott i Stockholm varvid Inga Gentzel och Elsa Haglund skaffade klubben 2 D. M.-tecken vardera. Året därpå nöjde de sig med ett var.

En hel del av sektionens medlemmar ha ägnat sig åt handboll och gjort sig kända för ett synnerligen snabbt och friskt spel. Ett lag deltog i en handbollserie 1928 och erövrade 3:e pris och två lag deltog 1930 i en ännu ej avslutad serie.

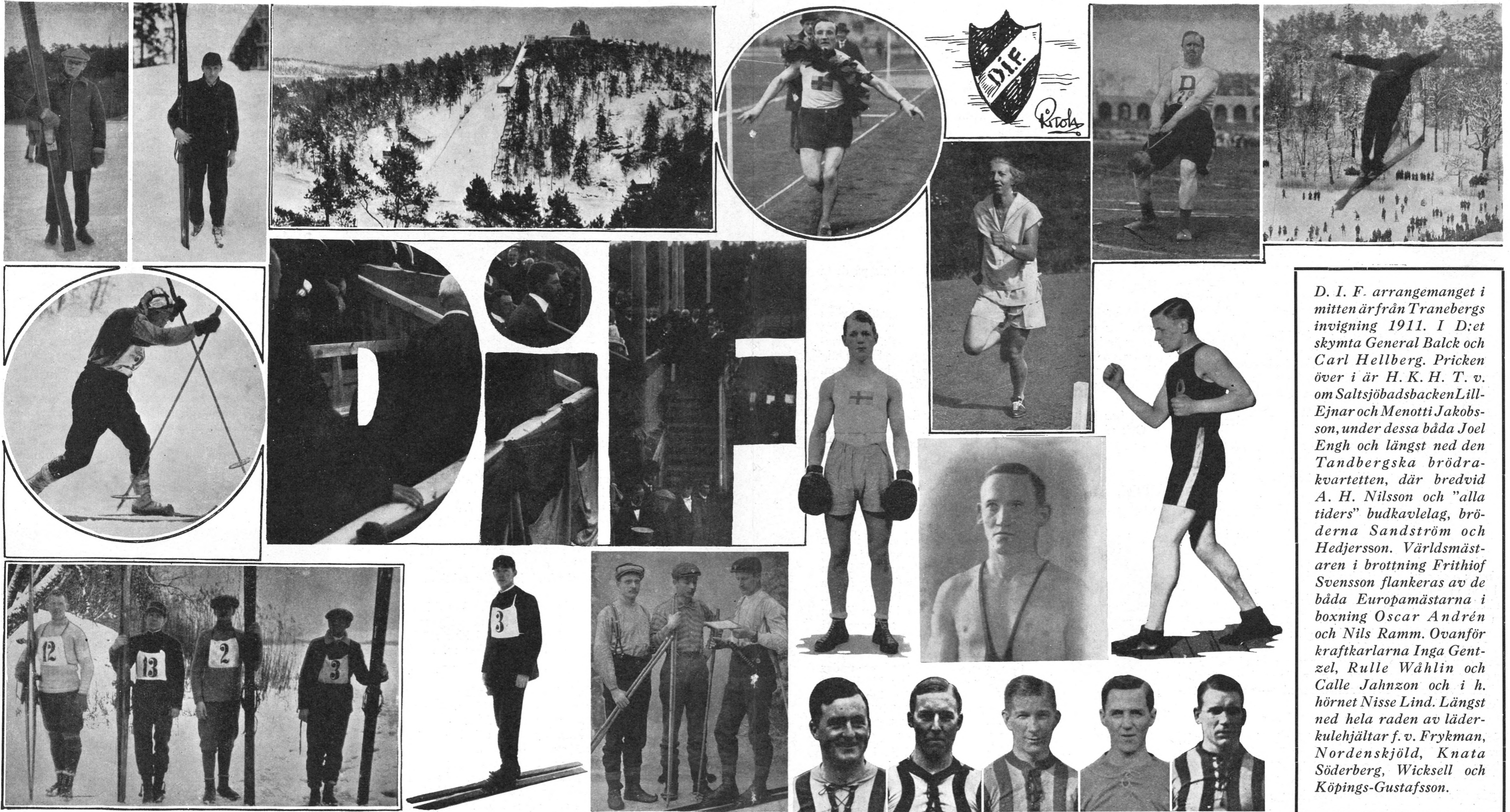
För orientering har den kvinnliga sektionen ett utomordentligt stort intresse. Höst och vår ägnas åt denna idrottsgren och då de av Stockholms Idrottsförbunds Kommitte för kvinnlig idrott anordnade tävlingarna äga rum ställa vanligen ett 20-tal Djurgårds-flickor upp. De duktiga »skidfruarna» Sandström och Nylund visade sig de första åren suveräna även i denna gren, men ha de senare åren ersatts av en jämn trupp bestående av fru Elva Horney, fru Elsa Pettersson och Elsa Haglund samt på sista året även av Inga Gentzel. Här har åtskilliga 1:a pris i såväl lag som individuellt erövrats och år 1930 togs D. M. i lag för orientering.

E. H.

Prisutdelningsfest, i mitten damavdelningens första ordförande Sigrid Sandström.

UR MINNENAS SKATTKAMMARE

D. I. F. arrangemanget i mitten är från Tranebergs invigning 1911. I D:et skymta General Balck och Carl Hellberg. Pricken över i är H. K. H. T. v. om Saltsjöbadsbacken Lill-Ejnar och Menotti Jakobs-son, under dessa båda Joel Engh och längst ned den Tandbergiska brödrakvartetten, där bredvid A. H. Nilsson och "alla tiders" budkavlelag, bröderna Sandström och Hedjersson. Världsmästaren i brottning Frithiof Svensson flankeras av de båda Europamästarna i boxning Oscar Andrén och Nils Ramm. Ovanför kraftkarlarna Inga Gentzel, Rulle Wählin och Calle Jahnzon och i h. hörnet Nisse Lind. Längst ned hela raden av läderkulehjärtar f. v. Frykman, Nordenskjöld, Knata Söderberg, Wicksell och Köpings-Gustafsson.

PRESSEN OM DJURGÅRDENS I. F.

Sportjournalisternas främsta uttala sig.

T. T., IB.

"Ni ha haft storartade pojkar och män".

En A. I. K:ares blick på Djurgården!?

Nåväl — de vertikalrandiga svartblå var alltid för oss helsvarta bandyspelare »röda skynket». Även när vi voro vita, alltså 1908, 1909 och 1910.

Och vice versa. Kanske framför allt då. Ty Djurgårdarna voro de starkare och — pardon! — fräckare. De tjur-rusigare. Nog pillade

vi vår boll med väl så stor fermité, och knappast kände vi oss särskilt »skraja» — förrän när djurgårdarna kommo på oss.

Låt mig uppriktigt erkänna, att det kändes ruskigt, när Putte Frykman och hans band for fram mot oss. »Över oss» hade jag så när sagt. Ty en viss förlamning, en viss förkrossning gick det ej att komma ifrån, hur stronga vi än sökte hålla oss, och hur Knutte Nilsson än drev på oss. Knutte avskydde att ta stryk av Djurgården — kanske för att han hade två bröder där! — då förlorade han tio gånger hellre mot Uppsala-Kamraterna.

För mig började denna bistra lek med mars-matchen 1908, då »nya A. I. K.» kommit från Finland, första resan, med en seger och ett nederlag (eller tvärtom) i kappsäcken och utmanade Djurgården, de andra svenska mästarerna. 3—1 ledde vi med långt in på andra halvtid, efter snygga tennis- och hörnmål av Jotte Söderström, då Frykman, alla tiders »tank» (ordet fanns inte då) åkte in vår skräckslagna målvakt i buren med boll och allt och fem minuter senare upprepade denna bravad. *Frykman gick centerhalv!* Han dundrade fram som Asator med den jättestora frodiga kroppen spännande ut tröjan, handlederna bara, knogarna vitnande kring påken, ondskan sprutande (tyckte vi A. I. K.-pojckstackare), speorden lätt till hands. Hans hån gick genom märg och ben. Man glömmer det aldrig.

Den danske »Tist» glömmer honom nog ej heller — 8 år och 7 månader senare: den oförglömmeliga 8 oktober 1916, då Sverige slog ner Danmark med 4—0 och Idrotts-parken var bliven Stadion.

*

Kring Frykman, huvudkämpan, fylkade sig lille, hårde, säkre Putte Öhman, smärte, en aning överlägsne Gusten Friberg, slanke, sirlige Lawass, mjukvackre Ivar Friberg. På högeryttern flög ibland »Sparven» Spångberg, ibland dängde där starke Marris-pojken Ragge Wicksell, som vänsterinner rushade — ja något senare — smale Georg

Bussler. Skeppsholms-Johan, fin och bra liten spelare, var den ende vi inte tyckte var från, han och skallige Markus Dantowitch, senare Dante men inte mera trollkarl för det, dock ej dålig.

Ruskigt var det.

Sedan vi fått våra kadetter, var dock all fruktan väck. 1913 och 1914 — klassiska bandyår! — var det väl Ewerlöf och Wigert som voro tjurarna i vår gemensamma hage: jag skulle tro att mannen i den djurgårdiska gärdsgården fick en smula benskalva till slut...

Det var då.

Med varje år som går, sätter jag mera värde på detta djurgårdiska stormkynne.

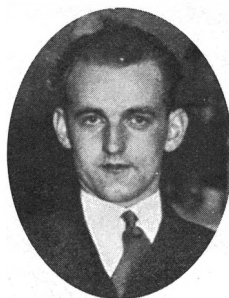
Dessutom har jag sett en ny djurgårdsgeneration växa upp. Jag möter den i *orienteringsterrängen*. Vill säga möter är inte ordet, ty er ungdom kan sin sak. Vi *skymtar* varandra. När jag kan löpa parallellt med en riktig djurgårdare en tio minuter i skogen är jag lycklig, som när jag fordom kunde slå bort bollen för långa Lawass.

Ni har haft storartade pojkar och män.
Och ni ha förstått att ha dem kvar.

Torsten Tegnér.

BOM, St.-T.

"Seg, envis sammanhållning det är eder styrka".

Jag skall börja med en i detta sammanhang full bekännelse — jag har varit »A. I. K:are». På den tiden — det var under de första krigsåren — var rivaliteten A. I. K. — Djurgården mera härligt ilsken än någonsin förr eller senare. Då stod man i den kallbleka senhöst-solen och stack en blåfrusen nästipp genom Stadiongallret under ansträngningar att av bifallsorlet utläsa om det var Ekis, Iffa-Sven och Valle Gunnarsson som gjorde mål för Aikå, eller om de förhatliga (fast innerst inne djupt respekterade) Knata Söderberg, Köping, Karlstrand eller Lill-Ejnar funno ryssjan. Tillhörde inte någon av föreningarna men »höll» på A. I. K.

Anledningen? Ja, den kan synas löjlig, men nu femton år senare tror jag nästan att det var — färgen på tröjorna!

Sedan dess har jag så radikalt ändrat idrottslig färg,

att jag snarast går under partibeteckningen »djurgårdare», utan att återfinnas i föreningens matrikel.

Orsakerna till att jag »håller på» Djurgården för att alltjämt använda skolpojksuttrycket för en känslöstämning äro tre och jag ställer upp dem schematiskt för att inte inkräkta alltför mycket på det utan tvivel dyrbara utrymmet.

1) Djurgårdarna beflita sig alltid om att hålla en *ren, idrottslig stil*. Otaliga gånger har jag konstaterat detta i brottnig och boxning, i bandy och fotboll, på skidor. »På gången och pannan...» — på stilen känns en djurgårdare igen.

2) Djurgården som klubb är en sammanslutning, som orubbligt siktat *mot de idrottsliga idealen* och motstått tidens lockelser till dans kring guldkalven. Dubbelt stiligt av D. I. F. att trots en verksamhet som omspinner mer än någon annan svensk idrottsförening stå på säker grund utan att någonsin pruta av på de strängt idrottsliga målen.

3) *Kamratandan och föreningskärleken* hos alla djurgårdare. Jag inbillar mig att alla djurgårdare måste bli ur-djurgårdare, även om de av någon anledning lämna klubben. Seg, envis sammanhållning det är eder styrka, djurgårdare!

Och om Ragnarök skulle komma och plåna ut alla idrottsföreningar och idrottsmän från detta klotet, så tror jag, att de två sista som vore kvar och bildade förening skulle vara — djurgårdare!

Stram salut för 40-åringen!

Bengt Ahlbom

PIV, St.-T.

”Jag tycker om klubben”.

Sedan rätt lång tid tillbaka har jag haft en viss klockarekärlek till Djurgårdens IF — uppriktigt sagt vet jag inte direkt varför. Kanske beror det på att bror Kåge en gång i tiden spelat bandy i den då blårandiga tröjan, kanske på något annat, som jag i detta laget hunnit glömma. Man fördelar sina sym- och antipatier efter högst subjektiva och mången gång nyckfulla linjer!

Hur som helst: jag har då och då funderat på att avsluta mig till Sveriges största idrottsförening, men det har hittills stannat vid tanken. Lika så gott är kanske det. Man blir så lätt klubbfantast, och St.-T. lämpar sig nog inte till klubborgan för DIF, fast det nästan finns prejudikat på sådant...

Efter detta är det snarast onödigt att berätta om mina erfarenheter av Djurgården. Jag tycker om klubben — utan att vara nämnvärt förtjust i klubbdräkten! — därför att djurgårdarna på det stora hela taget alltid synts mig vara besjälade av den riktiga idrottsmannaandan, därför att de även i denna bistra tid ha kvar mycket av pojkhumöret och glädjen inför de idrottsliga uppgifterna och därför att de i med- och motgång bevarat det gamla

obetingliga Djurgårdshumöret, vars halt bevisas därav att det blivit ett slagord.

DIF lär liksom tvillingklubben AIK vara född på en söndag och därtill på Viktoriadagen. Det måste väl i längden gå den väl, som kommit till denna oroliga värld under så lyckliga auspicer. På 40-årsdagen kan jag inte önska den jubilerande klubben något bättre än att den fortsätter ungefär som hittills, så att Djurgårdsfärgerna bli den stolta fjäder i en idrottsmans hatt, som borgar för idrottsmannabegreppets bästa egenskaper: en stark känsla för rent och ärligt spel, käckt humör i med- och motgång, energi, uthållighet och sammanhållning.

Ivar Arnö.

MR JONES, D. N.

”Djurgården tillbaka i elitfotbollen!”

Det första i idrotten är en idrottsman, det andra är två idrottsmän och det tredje är en klubb. Sedan kommer ingenting och sedan kommer ett förbund av flera klubbar och eventuellt ett förbund av förbund, finare och finare ju längre bort man kommer från själva idrotten.

Jag känner mig särskilt manad att göra denna reflexion just på Djurgårdens 40-årsdag. Klubben är all idrotts grundval, den är idrottens historia, nutid och framtid, den må sedan vara stor eller liten, rik eller fattig. I klubben finnas alla idrottens elementer, kamratskapet, självuppoffringen (disciplinen), ansvarskänslan. I och med klubben lever idrotten ett levande liv; klubbledarna äro de betydelsefullaste, ehuru de just inte bruka synas mest. Detta är egentligen alldeles gålet. Dess bättre skymtar man dock en vändning åt rätt håll, klubbarnas styrelsegubbar och lagens managers dras alltmer fram i rampljuset och allmänheten börjar bättre begripa, var den verkliga idrotten göres.

För mitt inre öga förete klubbarna olika, personliga anletsdrag. I Djurgårdens »ansikte» ser jag energiska linjer, slutna läppar över ett starkt bett, rynkad panna, stridslust i blicken, där segerviljan glimtar skarpare än sinnet. Det finns naturligtvis klubbar, vilkas namn inte säga mig så mycket. Men jag behöver bara höra ordet Djurgården för att liksom ha en personlighet framför mig. Men namnet säger mig också något om gammal fin familj med anor, tradition och kultur.

Hur jag får detta intryck? Jag skulle kunna sätta mig ned och tänka över vad Djurgården gjort och gör och vilka djurgårdare jag mött under årens lopp, men det skulle nog bli att delvis falla den ordinarie historieskrivaren i ämbetet.

Låt mig bara säga ifrån, att till 45-årsjubileet och alla följande jubileer vänta vi Djurgården tillbaka i elitfotbollen igen!

David Jonason.

SVEN, IB.

"Djurgården — min barndoms klubb".

Djurgården fyller 40 år, och man har bett mig säga några ord om densamma. Allright — det var inte långt ifrån, att Djurgården blivit *min* klubb, men omständigheterna ville det ej, och jag var för ung, då saken var som mest aktuell. Det blev en annan förening i stället.

Gamla Djurgården var min barndoms ideal. Jag bodde som barn med mina föräldrar i Karlaplan 6,

och över gården i samma hus bodde några bröder Käck, säkerligen välbekanta för alla äldre djurgårdare. I huset bredvid bodde Djurgårns nuvarande klubbmästare, och han och jag och min bror och »Mangel-Nisse» och »Slaktar-Gunnar» och vad grabbarna hette allt (det rör sig om åren 1902—08) blevo invigda i skidlöpnings och bollsparkandets mysterier av pojarna Käck, som voro vuxna på den tiden och hörde till sta'ns bästa både på skidor och i fotboll. De voro djurgårdare, och naturligtvis fanns det för oss ingen annan klubb än deras. Vi betraktade dem med nästan helig vördnad, då de kommo hem från sina tävlingar, och det var en högtid att få se på deras pris. De gjorde en skidbacke åt oss på gården, och vi sågo upp till dem med den mest gränslösa vördnad.

Ödet ville inte, att jag kom in i Djurgården. Klubben intar dock alltjämt en viss särställning i mitt hjärta, även om man försöker dölja det, ty »gammal kärlek rostar ej».

Vad jag alltid beundrat hos Djurgården är sammanhållningen inom skid- och orienteringsgängen, i vilka jag har sett otaliga bevis på kamratskap och där jag själv har många goda vänner sedan mina egna blygsamma försök att uppträda som aktiv på tävlingsbanan. Prätigare pojkar får man leta efter. Med ledsnad har fotbollslagets motgångar följts, och skall jag på Djurgårdens jubileum komma med ett absolut allvarsord — med risk att stöta mig med många vänner i klubben — så skall det vara!

Rensa upp i fotbollsläget!

Alltför många tråkiga bevis på flagranta missbruk av njutningsmedel mitt under pågående högsäsong har bevitnats, det gäller inte bara spelare utan — och vad värre är — även ledare.

Kom ihåg, att *andan* i ett lag faktiskt är viktigare än den tillfälliga spelskickligheten. Viljan att komma framåt kan göra underverk. Vad jag tror betänkligt har saknats inom Djurgårdens fotboll de senare åren är *vilja, personlig skötsamhet och träningsenergi*, kort sagt de egenskaper som mest skapa framgång, de som äro den *verkliga* idrottsmannens främsta kännetecken.

Jag skulle på Djurgårdens 40-årsdag vilja tillönska alla föreningens många och stora sektioner samma goda anda och kamratskap, samma vilja att göra det bästa, som städse utmärkt mina vänner bland skidlöparna och orienterrarna.

Sven Lindhagen.

KLEHAN, SV. D.

"Det har varit bra och klämmigt folk".

Redaktören har bett mig om ett uttalande om vad min erfarenhet är av djurgårdarna. Själv djurgårdare sedan mer än 28 år vill jag säga att jag alltid funnit djurgårdarna sätta idrotten på främsta plats och lämna intrigerna åt andra. Det har varit bra och klämmigt folk.

J. af Klercker.

GURO, SOC. D.

"Djurgården är min svenska klubb".

Jag minns en augustikväll 1920! Yankes voro i Stadion på s. k. efterolympiad, och undertecknads ringhet hade parkerat sitt jag utanför klocktornets järnstaket i den fåvitska förhoppningen att komma i besittning av en överbliven »friplåt». Räddningen kom i form av en herre i sportmössa, som framställde en förfrågan till den utanför inhägnaden tronande och tränande plåtfäktaren.

— Kan du springa?

— Jaa, något lite.

I alla fall tydligen tillräckligt för att en efterlängtd »plåt» skulle räckas genom staketspjälorna. I ett huj befann sig den 14-årige skolpojken i »himmelriket» men rycktes snart ur sina drömmier. Djurgårdens ungdomslag i stafettlöpning 5×½ stadionvarv var i stort behov av hans tjänster. Tillsammans med sina blivande kamrater i laget — presentationen var ju snabbt undanstökad pojkar emellan — tränades stafettväxlingar på sandgången åt Sofiavägen, utanför Djurgårdens dåvarande klubbtorn i norra tornet.

Sjelva löpningen minns jag som om den ägde rum i går. Jag sprang andra sträckan mot en lång Hellas-grabb. DIF:s första man hade gjort sin sak bra, vi låg tvåa — efter MP? — Jag högg tag i stafetten och spänstade i väg. *Spänstade* de första 20 meterna. Sedan hörde jag den länge hellenens flåsande andedräkt alldeles inpå mig, mina ben kändes som blyklumpar, andningen — på den tiden dock endast obetydligt besvärad av nikontinmissbruk så där mera i smyg då man blev bjuden på en cigarett av en mera försigkommen kamrat — föreföll mig så tung, som om jag skulle behöft bälgar att pressa luften ut och in genom näsborrar och vidöppet mungap. Jag tyckte jag stod stilla och stampade på samma fläck men fram kom jag likväl, ty småningom raglade jag innanför växlingslinjen, överlämnade »pinnen» till min otåligt väntande kamrat och sjönk utmattad ned på den saftiga, av ymnig kvällsdagg fuktiga gräsmattan.

Mina kamrater togo inte nederlaget så hårt — vi slutade femma, tror jag, om jag inte missminner mig. Även jag har alltså en gång kämpat för Djurgårdens färger, och jag svär, att jag gjorde mitt yttersta. Men det räckte inte. Mina krafter voro för små.

Redan innan 1920 var jag en svuren djurgårdssupporter. Jag beundrade »Nockes», »Hackos», »Ragge» Wicksells, »Knatas» och Sune Anderssons bravader i fotbollslaget och sökte alltid förlika mig med tanken, att jag var en »riktig» djurgårdare — jag var nu inte ens medlem i föreningen. Sedan jag blev idrottsredaktör — tja, arbetet adlar mannen, klubbhänsyn utplånas, man blir en helt vanlig liten arbetsmyra i sitt speciella fack. Men nog jublar jag den gång Djurgårdens fotbollslag åter kommer upp i allsvenskan, liksom jag med tyst glädje hälsar alla DIF-lagrar, som skärs i idrottens olika örtagårdar.

Ty i samma mån som Chelsea är mitt engelska favoritlag är Djurgården min svenska idrottsklubb. Hell 40-åringen!

Gunnar Roos.

CICERO, SV. D.

”Föregångsmännens oförtrutna arbete manar till nya krafttag”.

För ett 15-tal år sedan sutto ett gäng råsundagrabbar en kväll och dryftade, vilken stockholmsklubb de gillade bäst. Det hela var ett fullkomligt tankeexperiment, ty vi tjänade med glöd och idoghet vårt kära Råsunda Idrottssällskap — en övergång hade varit liktydigt med högfärräderi. Man begick icke sådana handlingar för blott 15 år sedan. I alla fall visade det sig,

att Djurgården hade de flestas hjärtan i allra högsta grad. 4-0-segern mot Danmark med djurgårdsstommen som primus motor bidrog väl främst härtill. Kämpagestalter som Putte Frykman, Lill-Ejnar och Ragnar Wicksell, det var något att se upp till och dyrka i tonåren! Vid mera mogna år har jag haft glädjen samarbeta med karlar som Rossvall, Hedjersson och Klehan. De representera alla det omutligt hederliga och den sunda klokskap, som inte trivs under feta tidningsrubriker eller i skrävlande s. k. lådor på idrottssidorna. De ha alla en nimbus av manfolk. Ha de sagt en mening så är det något i den och ha de gett ett handslag så är det lika gott som ett kontrakt. Sådant där märks rätt väl i en tid, när idrottslivet vimlar av vintböjlar och halvherrar som ha en s. k. mening i dag och en annan i morgon. Det synes mig också som om Djurgårdens Idrottsförening med förkärlek ägnat

sig åt de verkligt manliga idrotterna med skidlöpning och orientering på hedersplats. Sådant ger merendels mera ära än bröd, men det lönar sig i längden. När därför Djurgården nu blickar tillbaka på 40 år av gott idrottsligt arbete så lever föreningens namn i klart minne hos envar som sysslar med idrott. Föregångsmännens oförtrutna arbete manar till nya krafttag. Må varje idrotts-generation rymma många djurgårdare som redoboget kunna ta de tagen så länge idrott är ett ord med klang i svenska sinnen!

Sven Sandstedt.

FIX, N. D. A.

”Rättframma, hyggliga, ärliga kamrater”.

Herr Redaktör!

Ni begär några rader om mina erfarenheter och intryck av Djurgårdens Idrottsförening.

Mitt första intryck av Djurgården var elva hårtspelande fotbollstrateger som — om jag minns rätt — slogos på gamla idrottsparkens makadambana med Gefle I. F. om Rosenska pokalen i fotboll. Mitt nästa minne härrör

också från fotboll och sammanhänger med Corinthians besök i Sverige i seklets morgon.

Sedan har jag träffat på Djurgården litet varstans. Näst de här berörda minnena från ungdomstiden står väl klarast i mitt minne de gånger jag mött Djurgården i budkavletävlingar på skidor. Vi Värmlandspojkar hade fått oss itutat från alla håll den rent otroliga list varmed dessa Stockholmspojkar voro utrustade, och vi mötte dem med all respekt och med den fasta föresatsen att icke låta lura oss vare sig vid några kaffedrickningar eller bakom några vedstaplar.

Mina senare erfarenheter av Djurgården ha emellertid övertygat mig om att Djurgårdarna icke äro listigare än storstadspojar i allmänhet. Däremot har jag haft otaliga tillfällen, under de 25 år jag intresserat mig för idrott att konstatera, att djurgårdarna äro rättframma, hyggliga ärliga kamrater med den sanna idrottsandan i kroppen. Jag har alltid tyckt mig finna, att det är något rejält och gammalsvenskt hederligt över Djurgården. Och när den stora klubben nu fyller 40 år så skall den ha ett ärligt tack för alla härliga duster på fotbollplanen i den gamla goda tiden, för alla vackra skidsegrar som ni bärgat åt landet och klubben och för alla trevliga stunder ni berett den som emellanåt även måste se med journalistens ögon på vad som händer och sker.

Stockholm i januari 1931.

Sven Låftman.

DE RÖDA SKÄRMARNAS HISTORIA

ERIK BARTHEL

»Vår kvantitativt och kvalitativt främsta orienteringsklubb.» — Med denna smickrande beteckning omnämndes Djurgården mer än en gång i den gångna höstens orienteringsreferat i stockholmspressen. Och det är sant och visst. Djurgårdens orienteringsgång har i ärlig och härlig kamp mot stigfinnarskråets övriga medlemmar tillkämpat sig platsen i teten, en plats som det tagit dryga tio

år att nå, och en plats som det fordras mer än klara huvuden och snabba ben för att behålla.

Klara huvuden och snabba ben finns det fruktansvärt gott om bland tassemarksfolket av olika klubbar, men det är en sak, som ofta kommit tungan på vågskålen att slå över till Djurgårdens fördel vid hårda och segslitna duster. Det är Kamratskapet, den intensiva känslan för »gänget» som alltid härskat bland djurgårdsorienterarna, som kommer en att glömma sig själv och att överträffa sig själv. Det är icke så mycket *individerna*, som böra prisas för det uppnådda resultatet utan fastmer *jordmänen*, vilken drivit fram dem.

Jordmänen den är präktig och alstringskraftig. Och trädgårdsmästaren är en duktig karl. Birre Nylund har alla dessa år förstått att det är på jordmänen växtkraften beror. Enstaka plantor har han icke slösat så mycken tid på (stjärnkult är ett okänt begrepp inom »gänget») men han har arbetat och pysslat med jordmänen, har skapat trevnad och träningsvilja och tävlingsglädje men framför allt ett gott kamratskap.

Första budkavlemästarna, 1924, fr. v. Bertil Karlsson, Seth Lindner och Nisse Österlund.

Och nu ser det icke bättre ut än att Birre har fått jorden ungefär som han vill ha den. Det växer nästan så att det hörs inom orienteringsgänget. Både på bredden och höjden. Ungdomen håller på att växa sig stark och orienteringskunnig. Nya skott skjuta med fart upp ur den kraftiga, samvetsgrant och tålmodigt bearbetade myllan. Man skulle nästan vilja slå vad om att av vilket »frö» som helst, kan i den jordmänen bli en kraftig orienteringsplanta.

När man bläddrar i gångna års protokoll och inventerar dess minnen, först då märker man riktigt hur rik och omfångsrik den bukett är, vilken alstrats i orienteringsgängets krets. Många nykomlingar ha de senaste åren fyllt ut knippan, många gamla ha givetvis fallit bort. Några ha omplanterats i främmande jordmän, Barthel i Chile, Strokirk i Canada, Hellner m. fl. äro kringströdda i vårt eget avlånga land. En har fallit för lien, Seth Lindner, en rese ute i naturen, en yngling långt in i mannaåren, en förebild för oss yngre ännu den dag i dag är.

Ett gemensamt ha alla dessa gestalter, som träder en till mötes i de gamla protokollen. De äro så levande. Man känner dem så väl. Det är icke bara namn, utan kamrater, med vilka man svetsats samman under många solskimrande eller regntunga söndagars fest i skog och mark. Antingen de nu äro med aktivt eller icke, ha de med något särdrag bidragit till skapandet av den jordmän, varom tidigare ordats och varur ännu många, många stororienterare komma att växa.

Maria bebådelsedag år 1919 började jakten efter de röda skärmarna. Naturligtvis rönt den friska sporten redan från starten det största intresse, naturligtvis i högsta grad från Djurgårdens sida. Militärer och skidlöpare voro i majoritet bland deltagarna. Skidlöparna drogo det längsta sträet, Djurgårdens skidlöpare det allra längsta. O. B. Hansson vann denna första tävling med ett par minuter före närmaste man, djurholmarnas alltjämt fruktade Wahlgren. Olle Tandberg blev 4:e, Kalle Sundholm 8:e och Erik Pallin 11:e. Även lagsegern stannade hos de kristna.

På hösten samma år upprepade Djurgården bravaden att bärga lagpriset. Sundholm, S. S. Karlsson och Olle Tandberg belade de tre första platserna i sin klass. Bengt Tandberg och Acke Schörling blevo 4:a och 5:a i sin klass. En bättre första säsong kunde man knappast begära.

Om 1920 års tävling har diskussionens vågor gått så höga att det vore orätt att väcka dessa strider om dolda kontroller etc. på nytt. Alltnog, Bollner blev 5:a. Axel Isaksson 8:a i den tävlingen.

Följande år dominerade Einar Olsson klubb tävlingarna ganska eftertryckligt, orädd och vig dansade han utför branterna, tämligen obekymrad om han hamnade på fötterna eller huvudet. Och en hejare i orienteringskonsten var det.

Distriktstävlingen gick på träbroklädda vägar mellan

BUDSKAP FRÅN SKOGEN

Dimmorna leka sin sista morgondans. De förstå ej sin dödskamp. Deras liv är så kort. De glädjas in i det sista, dansa lätta och fina över kärngräset.

Mellan tuvorna spegla sig örter, och i det blanka instängda vattnet kräma sig krymplingar till björkar. Där ser jag också bilden av en människa, som dansar över marken.

— — —
Som mötte jag en gammal vän, så möter jag kärrets kalla andedräkt. Hur roligt att klampa i, känna stegen kippa fast i gytjtjan, plaska vidare.

Jag ser mig själv som liten parvel stampa i vattenpöslarna. Bara för att man inte fick det, bara för att tredskas. Gud va' roligt att få tredskas.

Inte är det väl samma barnsliga trots, som ger mig glädje i dag? Nu har det blivit ett behov för mig att klä av mig mina ytterkläder, lossa alla linningar, rasa ut. Jag längtar ibland efter den vilda kvarlevan inom mig.

— — —
Nu är jag våt upp till midjan. Det tynger endast mina kläder. Jag känner mig mera vild, mer orädd. Ingenting kan stoppa min framfart. Man väntar mig. Jag är budbärare.

Jag springer på mjuka mossar, halkar ibland på slipprig renlav, hasar mig utför branter, dråsar ned bland stenar. Hej, det är en glädje att leva!

Solen bryter genom töcknet. Skogen sjunger i sina färger. Guld, rosa, smaragd. Träden gråta gyllne tårar.

Jag blöder ur ett sår på handen. Jag känner det inte, men jag ser det. Droppar av mitt friska blod faller på blad och mossor. Gärna skänker jag bort några droppar. Bladen bli ännu vackrare.

Nu är jag i en dal, där småskogen står tät. Jag bryter mig igenom. Jag måste framåt. Jag har ett budskap att föra fram.

Jag stannar upp en sekund. Ett rådjur. Liket en skjutet kula viner den snabba varelsen iväg genom snären. Den som kunde följa!

Så liten jag blir med ens. Jag hör nog ej hit, till skogen. Den vill visa sin väldighet.

Jag är väl bara en människa, men också den kan vara vacker. Under mina blöta kläder arbeta mjuka muskler. Jag har sprungit länge men känner ingen egentlig trötthet. Mina lungor äro hjälpsamma, också hjärtat, och hjärnan styr mina steg.

En träpinne i ett snöre på ryggen påminner mig om, att jag är budbärare. En träpinne vad säger den? Vad har min kavle att förtälja?

Det kunde vara ett budskap om levande barnslig glädje, om en människas upplupna morgondans långt där inne i de stora tysta skogarna.

Och min budkavle skulle gå till andra människor, från hand till hand, genom skogar, över berg och myr. Den skulle aldrig stanna.

— — —
Min lek när slutet. Jag springer över ett fält mot en skrånande hop, pressar min kropp till ansträngning, tar träpinnen och lämnar den till en kamrat.

Och åter är jag bland människor. Man talar bara om sekunder och minuter, vardagens språk.

Jag ville fly undan, tillbaka till dimmorna. Jag ville göra som dem, drömma, dansa i sorgfri glädje tills min skepnad blektes.

Jag ville... men jag är bara en människa.

NEN.

Fagersjö och Liljeholmen, en upplagd chans för löparna. Vinsten gick också till Manne Lundström, vilken just då var i sitt livs form. Lill-Ejnar bravad att komma Lundström så nära som 20 sek. var värd en honnör. Nisse Österlund, då ung och okänd, belade 6:e plats, »Pajsarn» Jonsson blev 11:a, Albin Sandström 16:e. Djurgården kom tredje efter löparklubbar Fredrikshov och Göta.

Hösten 1921 gick den första budkavletävlingen av stapeln i snö och bitande kall vind, en i hårdhet ännu ej överträffad budkavleloppning. Två djurgårdslag placerade sig gott. S. S., »Pajsarn» samt ungdomarna Nisse Österlund och Douglas Olsson löpte i dessa.

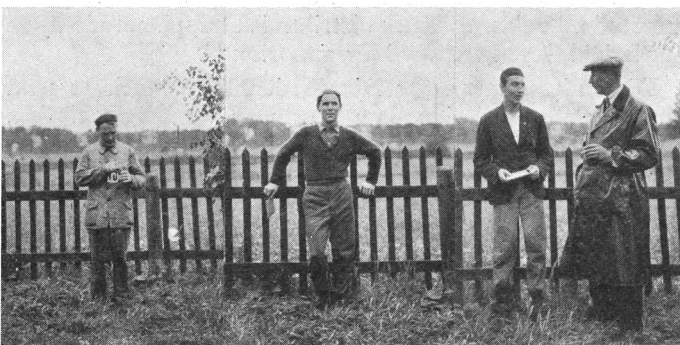
År 1922 kom Skogshögskolan med i leken, som därmed betydligt hårdnade och blev en orienteringsspecialisternas tävling. Lill-Ejnar var vid årets distriktstävling som vanligt bästa djurgårdare med en 6:e placering, Douglas Olsson blev 21:a, Hellner 22:a. Djurgården kom i lagtävlingen närmast efter två Skogislag.

Detta år ordnade förbundet en nattorientering på Värmdö, vilken kapten Dyrssen vann. Kamratofficerarna vunno även lagpriset, men till stor förvåning för pressen kom Djurgården närmast »genom en del f. d. scouter». Barthel var individuell 6:a, Douglas Olsson 13:e, Bertil Carlsson 17:e.

Ingarötävlingen 1923 är legendomspunnen. Hård bana,

hård konkurrens. Djurgården hade detta år ingen anledning att rosa marknaden. H. Eriksson på 9:e plats, Kalle Lindh på 11:e, Kjellstrand på 25:e, laget först på 4:e. Även budkavlen buro de blåsvarta emot. Men motgångarna skapade sammanbiten energi och framkallade friska tag. Och resultatet uteblev ej.

Vid 1924 års distriktmästerskap syntes den första ljusningen. Laget avancerade ett pinnhål och Barthel, Elvir Westman och Douglas nådde skapliga placeringar. Men

Orienteringsrävar, fr. v. Kalle Sundholm, Nobbe, Douglas Olsson och Birre Nylund.

även nya förmågor började skymta. I klass II togo djurgårdarna andra lagpris. Namnen Olle Nordberg, Bernt Nylund och Georg Nordström förekommo i prislistorna.

Budkavletävlingen det året gick i Hemfosatrakten och blev det unga orienteringsgängets största triumf dittills. I hårdaste konkurrens tog Djurgården segern genom Bertil Carlsson, Lindner och Nisse Österlund och placerade fem lag bland de tio bästa på prislistan. Det var en bedrift fullt jämförlig med Skogsskolans största seger, konstaterade pressen.

Vid 1925 års tävling i trakten av Vettershaga, visade dock Skogsskolan att den ej tänkte släppa hegemonien utan strid. Två Skogslag pressade sig före de våra, av vilka Westman och Nisse Österlund gjorde fina löpningar. Gamle Lindner sprang, för att hjälpa upp laget, långa banan bland *yngre* oldboys och placerade sig närmast efter storhejarna Sjöberg, Wahlgren och Dyrssen, en grann prestation av en 45-åring.

Följande år gjordes en allvarlig attack mot Skogsskolans välde. I trakterna nedåt Ormlången, djupa, tungforcerade skogar och träsk i djurgårdsorienterarnas smak, gick distriktsmästerskapet den gången. Skogis vann visserligen, men knappt, före ett djurgårdslag. Så följde Hellas och så återigen ett djurgårdslag. Denna gång skedde anfallet mot läromästarna på bred front. Djurgårdare efter djurgårdare trängde sig in i teten på prislistan. Och budkavlen blev åter en seger. Kalle Lindh, Arne Hallström och Nobben svarade för den saken.

På Ingarö hade Djurgården år 1923 gjort en av sina svagaste insatser, på Ingarö utkrävdes 1927 revanschen. För första gången sedan Skogsskolan uppträtt på arenan fick den stryka på foten. Och vår seger var så klar man kan begära.

Individuellt blev Kalle Lindh 2:a blott 23 sekunder efter Scheffer. Westman, Holger Schön och Barthel blevo 4:a, 5:a och 6:a resp. och Kjellstrand gick som 13:e man in i mästerskapslaget. Hellner, Nobben, Nordström och Berndt voro goda reserver tätt efter nyssnämnda fem, varjämte Sundholm, Horney och Nordberg vunno hedrande placeringar i oldboysklasserna.

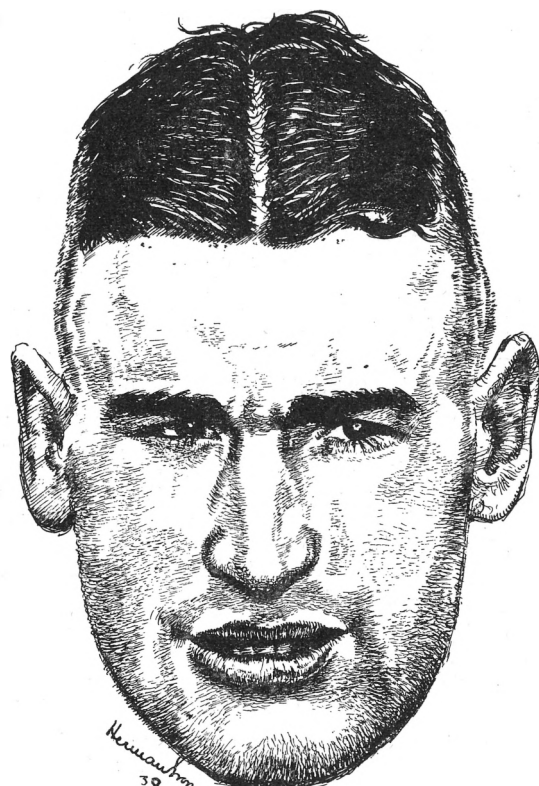
Det tycktes nästan som om 1927 års kraftutveckling varit för stark. 1928 blev åter en svag säsong. Blott tredje lagpris och svaga individuella placeringar.

År 1929 kom det på orienterarnas lott att avgöra, var Kaptan Killanders belöningspris skulle hamna. Efter sex års strider på olika vädjobanor skilde blott futtiga 5 poäng mellan Hellas och Djurgården och endast orienteringarna återstodo. Hellas, 1928 års distriktsmästare, planerade djurgårdsslaktning. Men det blev annorlunda.

För andra gången tog Djurgården D. M.-tecknet samt ökade genom individuella placeringar på poängskörden. Westman, Tjärnberg, Nordström, Lindh och Sundholm hette mästarna. Sundholm generade sig ej för att trots några och fyrtio år bliva 5:e man i hela tävlingen. »Gamlingarna» Rossvall, Horney, Pallin, Kellander och Nordberg härjade i korta banans prislistor.

Och så äro vi framme vid år 1930. Djurgården har mer än hävdat sin ställning som distriktets bästa orienteringsklubb, vi hava ytterligare befast och vunnit erkännande på denna vår ställning.

Vårorienteringen gick i Djurgårdens tecken med seger

HARALD LOURIÉ,
budkavlebragdens man 1930.

i 10-mannatävlingen och med Tjällén och Ekman på 2:a och 4:e platserna.

Distriktet blev visserligen lagseger för Djursholm, men Djurgården kom därefter och belade även 2:a platsen individuellt genom Ekman, 9:e genom Lissegård, 12:e genom Sköld, 16:e genom Nisse Österlund och 19:e genom Lourié.

Budkavlen blev åter Djurgårdsvinst. Sköld, Lourié och Ekman hette den lyckliga trion. Lourié ryckte här genom en i det närmaste fenomenal löpning upp i Thörn-klass. Även Folke Stolpe glänste.

Hellasmatchen resulterade i revansch och tredubbel triumf. Lourié och Palle Sköld blevo 1:a och 2:a individuellt och lagsegern gick till Djurgården genom Lourié, Sköld, Ekman, Bernt Nylund och G. Norman.

Fyrklubbsmatchen blev klar seger, glädjande nog genom kraftig medverkan av våra ungdomar Alvar Sköld, Arne Bogren, Bengt Lissegård, K. E. Johansson. Ekman blev 2:a individuellt.

Nattorienteringen. Även här djurgårdsvinst genom Ekman. Goda placeringar för Tjällén och Douglas Olsson, Bernt Nylund, Kjellstrand, Palle Sköld och K. E. Johansson.

Allting gott i fråga om bredd och kvalitet.

Och det skall så förbli — det måste som en nödvändighet så förbli. Ty den rika jordmånen finns och skall alltjämt driva fram nya förmågor.

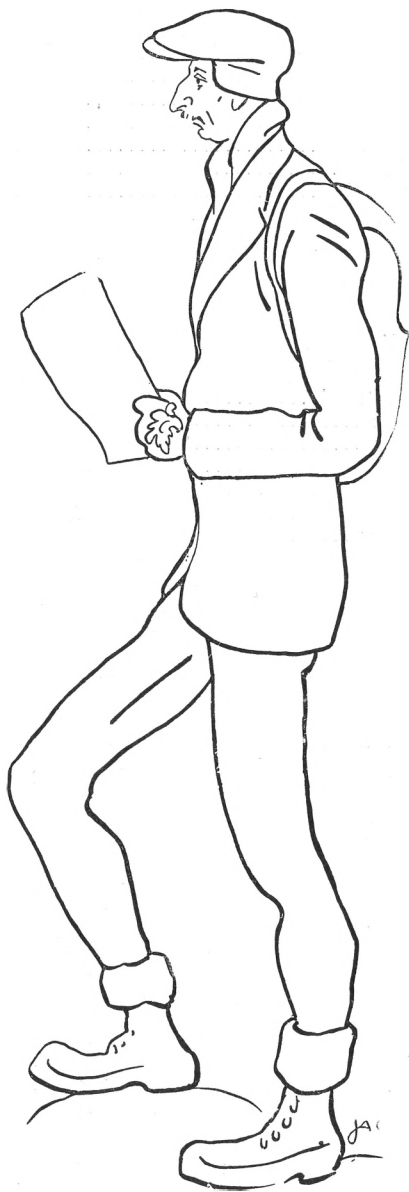
Titta på varandra, pojkar, för ett sådant kamratgäng kan det vara en glädje att taga ett karlatag.

Och jakten efter de röda skärmarna går vidare...

Doug.

BIRGER NYLUND 50 ÅR

Birre Nylund fullbordar den 20 mars sitt första halvsekel. När man ser alla hans sportpriser, förtjänstmedaljer och diplom och tänker på vad han har uträttat, skulle man vilja tro att han levat och verkat många flera år än de 50. När man däremot ser honom i eleganta svängar provåka ett av honom själv upplagt skidspår, då skulle man kunna svära på, att han har långt kvar till jubileumsdagen.

Birre Nylund är också en yngling till själ och hjärta, han står fortfarande mitt uppe i idrottsarbetet, och den ständiga kontakten med ungdomen håller honom själv ung. Han förstår ungdomen som få och förstår att sprida glädje och trevnad, samtidigt som han metodiskt drillar sina adepter.

Birger Nylund är genuin stockholmare och genuin djurgårdare. Han föddes 20 mars 1881 och var 14 år senare in-skriven i Djurgår-

den. Egentligen var vid den tiden åldern 15 år stipulerad för inträde i föreningen, men hur det nu gick till, listade sig unge Birre in ett år tidigare.

Sitt intresse för skidlöpning fick han som mycket liten grabb genom att titta på Norska Gardet, som på den tiden låg i Stockholm och hade sina skidövningar på Djurgården, och sina första »laggar» köpte han för 25 öre av en annan grabb, vilken icke förstod sig på användningen av dem. Birre var då 8 år. Mycket i idrottsväg har han sedan den tiden provat på. Han var vid sekelskiftet god

1500-meterslöpare. Talrika priser i skjutning (fältskjutning på skidor och i samband med terränglöpning) och ståtliga seglartroféer skvallra om mångsidighet. Men hans kärlek är och förblir skidlöpningen.

Ett jättearbete har Birger Nylund nedlagt för idrotten och för Djurgården som ledare, organisator, funktionär och — banläggare. Det har nyligen i pressen talats om Utterströms 9 guldmedaljer. Birger Nylund har 5 guldmedaljer, samtliga förtjänstmedaljer. Kan någon dödlig räkna ut vilket arbete som ligger bakom dem?

Utrymmet tillåter endast en axplockning ur detta kapitel. Sedan D. I. F:s skidsektion bildades 1905, har Birre Nylund däri varit verksam som sekreterare eller ordförande.

Han har skapat och drivit fram orienteringsavdelningen till dess nuvarande position som distriktets främsta.

Han var den första utländska domare som dömde i någon backe (Holmenkollen 1911).

Han har varit trotjänare i Skidförbundet sedan detta bildades.

Och som banläggare... Birre Banläggare är känd runt Sveriges rike. Sedan han år 1897 lade sin första bana från Sirishof över Rosendals stallar, över Djurgårdsbrunn och Lindarängen i en båge mot Fiskartorpet har han otaliga gånger genomkorsat stockholmstrakten med banor, den ena listigare lagd än den andra. Därvid har han gått synnerligen metodiskt tillväga. Han har gradvis gjort spåren svårare och svårare och på så sätt drivit fram skickligheten.

Efter »Sickla—Saltsjöbaden» i år sade Birre. Nu kommer den ena efter den andra av löparna och talar om att banan var finfin och rolig och omväxlande. Men hade jag lagt samma bana bara för tio år sedan — då skulle det ha varit andra visor.

Birre har rätt i denna sin observation. Den skidteknik och de dylenska tendenser, som just nu ge anledning till så många ord i pressen, för dessa saker har Birre Nylund ivrat och arbetat i ett par tre decennier. Det är också han, som hos oss infört terrängskidan. Fråga bara Sandström vem som beställde det första paret korta terrängskidor.

Även det nu så populära skidlöparmärkets idé har upprunnit innanför Nylunds blonda lockar.

Då nu Birger Nylund ingår i sitt andra halvsekel återstår endast att framföra ett från hjärtat gående tack för vad han har uträttat för Djurgården, för skidlöpningen, för orienteringen och därtill foga en förhoppning att vi många år ännu får ha honom aktiv ibland oss.

Föreningens samtliga utmärkelsetecken har Birre Nylund redan, hans största belöning och glädje är också att se allt större skaror friska och entusiastiska ungdomar fylka sig kring hans favoritidrotter, skogens hårdande idrotter.

Ja, må han leva uti hundra år!

Doug.

Svenska mästerskap i allmän idrott erövrade av Djurgårdare

1897	Kula: G. Söderström	19.57		Diskus: E. Nilsson	71.12
1898	Diskus: G. Söderström	34.52		Diskus: E. Nilsson	71.39
	Kula: G. Söderström	20.52		Kula: E. Nilsson	23.98
1900	Gång 5,000: E. Ekberg	26.06.8		Gång 10,000: A. Berglund	56.06
	Stav: K. G. Staaf	291		1913 Kula: E. Nilsson	26.03
	Diskus: K. G. Staaf	50.14		Terräng: K. Sundholm	43.15.9
	Femkamp: K. G. Staaf			Tresteg: E. Almlöf	14.07
	Grenhopp: O. Nordström	222		1914 Kula: E. Nilsson	23.35
1902	Gång 5,000: E. Ekberg	26.36.8		Marathon: R. Wählin	2.44.44.9
	Diskus: G. Söderström	66.14		Vikt: C. Jahnzon	8.66
1904	Gång 5,000: E. Ekberg	26.03.8		1927 Grenhopp: L. Dahlgren	244
	Diskus: C. Jahnzon	61.02		Mellanhopp: K. Granström	458
1905	Diskus: C. Jahnzon	57.57		1928 Grenhopp: L. Dahlgren	240
1908	Längd: C. Silfverstrand	645		Mellanhopp: K. Granström	458
1910	Kula: E. Nilsson	22.54		Dessutom S. M. i terränglöpning, lag, 1911.	
1911	Kula: E. Nilsson	23.64			

Distriktsmästerskap i allmän idrott erövrade av Djurgårdare

1899	Gång 10,000: E. Ekberg	54.10		Grenhopp: C. Silfverstrand	222
	Höjd: Th. Andersson	156.5		Spjut: A. F. Forsberg	67.19
	Spjut: A. Bergman	71.98		Kula: A. F. Forsberg	20.52
	Diskus: G. Söderström	33.53		1908 10,000 m.: J. Svanberg	32.40.4
	Slägga: B. Söderström	28.45		Höjd: C. Silfverstrand	170
	Stav: J. A. Hansson	259		Mellanhopp: C. Silfverstrand	407
	Tresteg: Th. Andersson	11.72		Diskus: A. F. Forsberg	61.70
	Grenhopp: Th. Andersson	220		Kula: A. F. Forsberg	19.30
1900	Kula: G. Söderström	20.50		1910 400 m.: G. Stenqvist	53.0
Spjut: P. Egnell	58.58			10,000 m.: B. Olsson	33.32.4
Gång 10,000: E. Ekberg	48.30.8			Tresteg: E. Almlöf	13.43
Höjd: B. Söderström	157			Slägga: C. Jahnzon	29.08.5
Längd: Fr. Ljungberg	510			Diskus: E. Nilsson	64.49
Stav: B. Söderström	288			Kula: E. Nilsson	21.09
Tresteg: B. Söderström	11.02			1911 1500 m.: B. Pettersson	4.24.8
Grenhopp: O. Nordström	220			Tresteg: E. Almlöf	13.78
Diskus: A. Hansson	26.67			Slägga: K. Winberg	38.85
1901	Gång 10,000: E. Ekberg	53.32.8		Kula: R. Gustafsson	20.60
Höjd: B. Söderström	160			1912 Diskus: E. Nilsson	73.12
Längd: K. Karlsson	558			Kula: E. Nilsson	23.33
Stav: B. Söderström	301			Slägga: C. Jahnzon	43.13
Tresteg: K. Karlsson	12.00			1913 Marathon: R. Wählin	2.41.49.4
Grenhopp: P. Egnell	200			Terräng: K. Sundholm	38.56.6
Diskus: G. Söderström	28.46			Slägga: C. Jahnzon	41.76
Spjut: P. Egnell	66.14			Terräng, lag: D. I. F.	16 poäng
Kula: G. Söderström	20.13			1914 Kula: E. Nilsson	23.81
1902	Gång 10,000: E. Ekberg	53.39.2		Vikt: C. Jahnzon	8.91
Stav: P. Egnell	280			Tiokamp: E. Almlöf	6.392.335
Tresteg: K. Karlsson	12.14			Stav: Å. Forsberg	310
Slägga: A. F. Forsberg	31.41			1915 Slägga: C. Jahnzon	44.28
Spjut: P. Egnell	74.74			1916 Slägga: C. Jahnzon	42.84
1903	Gång 5,000: E. Ekberg	25.15.8		Vikt: C. Jahnzon	9.66
Spjut: A. F. Forsberg	60.07			Tiokamp: I. Reutersvärd	6.204.345
Slägga: A. F. Forsberg	33.77			1918 Stav: Å. Forsberg	340
1904	Gång 5,000: E. Ekberg	25.06.8		1919 Stav: Å. Forsberg	350
Grenhopp: Hj. Bolin	210			Stav: Å. Forsberg	350
Spjut: A. F. Forsberg	66.06			1921 Marathon: R. Wählin	2.49.37
Diskus: C. Jahnzon	61.56			1926 Slägga: C. Jahnzon	38.36
1905	Grenhopp: Hj. Bolin	210		1927 Grenhopp: L. Dahlgren	235
Slägga: C. Jahnzon	29.59			Mellanhopp: K. Granström	426
Kula: C. Jahnzon	18.52			Vikt: C. Jahnzon	8.87
1906	400 m.: G. Stenqvist	57.4		1928 St. längd: L. Dahlgren	313
Slägga: A. F. Forsberg	31.60			Mellanhopp: L. Dahlgren	407
Diskus: C. Jahnzon	56.56			Vikt: C. Jahnzon	8.59
Spjut: A. F. Forsberg	64.41			1929 St. längd: K. Lundberg	309
Kula: A. F. Forsberg	21.08			Grenhopp: K. Lundberg	239
1907	Höjd: C. Silfverstrand	171		Mellanhopp: K. Lundberg	419
Längd: C. Silfverstrand	626			Vikt: C. Jahnzon	8.64
Stav: C. Silfverstrand	300			1930 St. längd: K. Lundberg	316

Allmän idrottssektionen hoppas på framtiden

Allmänidrottssektionen är sorgebarnet och askungen i den stora djurgårdsfamiljen. Dess insatser under den senast tilländalupna säsongen i det stockholmska idrottslivet äro av synnerligen blygsamma mått, jämförda med de bedrifter dess större och livskraftigare syskon, de andra sektionerna, kunnat uträtta. När skidlöparna utföra sina storståtliga bragder och vid Svenska mästerskapen inte blott hemföra segern i den för Djurgården så traditionella budkavlen utan även plocka åt sig så gott som rubb och stubb i prisväg i backtävlingen, när bandylalet avancerar till finalen i sitt S. M., när ishockeyspelare, brottare och boxare höra till eliten inom landet och när orienterarna dokumenterat sig såsom de mest framstående stigfinnarna inom distriktet — och därmed antagligen också i hela landet — har allmänidrottssektionen ett enda ensamt D. M.-tecken att peka på såsom sin största framgång. Det var alltid lika spänstige Kalle Lundberg, den siste på skansen av vår för endast några år sedan så stronga och manstarkt slagkraftiga inomhustrupp, som med det goda resultatet av 316 cm. kunde triumfera i stående längd.

Berättelsen om den gångna säsongen skulle väl mest bli en berättelse om en säsong, som var ämnad att bli framgångsrik och stor och stark och löftesrik och jubileumsåret värdig, och som blev en de grusade förhoppningarnas och de brustna illusionernas säsong. Redan tidigt i våras angreps ju »Knutte Knopp» Vestman ett consortes av en sedermera mycket diskuterad och i pressen omdebatterad Mode-nyck och övergåvo hux flux fadershuset för att under andra fanor tillkämpa sig segrar med ty åtföljande guld, ära och ryktbarhet. Situationen var prekär och belyses bäst av en styrelsemedlems yttrande: »Det finns ju varken grabbar, grejor eller pengar i sektionen». Men, hast du mir gesehen, som engelsmannen säger, när han skall tala franska. Vad säsongen led började vi erhålla det ena efter det andra och så småningom blev det litet fart på tillställningen igen och serietävlingar och klubbmästerskap kunde gå av stapeln under rätt skaplig anslutning, särskilt från juniorernas sida. Flera av dessa ungdomar visade sig också besitta rätt goda talanger och gryende anlag till att bli något stort. Den, som har de största förutsättningarna att avancera mot toppen, är den björnstarke f. d. bodensaren Lasse Strömberg, som särskilt i kulstötning besitter en beundransvärd smidighet och teknik. Han kan med tiden komma att bli en värdig arvtagare och fullföljare av traditionerna från våra kastarstjärnors — en Calle Jahnzons, en Ejnar Nilssons — dagar. Bland löparna är ettrige Gunnar Héro — han är verkligen laddad med riktig prima djurgårdsenergi — bäst på medeldistanserna och Tore Johansson och Sven Svensson äro ett par pigga smågrabbar, som drömmar om att med tiden bli klart lysande sprinterstjärnor.

Den som annars varit sektionens primus motor och stora glädjämne är Lidingöförvärvet Harry Ekman, som

vann ett par renommerande segrar i vårens nationella terränglopp. Han är den som lagt balsam på de svidande sår »överlöparna» tillfogade oss när de lämnade våra led, och tack vare honom har deras frånvaro känts mindre svår. Fram på eftersommaren fick Harry smak även på banlöpning, ett gebiet, som han ej heller saknar stora förutsättningar för. Bäst är han dock i terrängen, där hans medfödda djärvhet och smidighet mest kommer till sin rätt. Terränglöparna äro förövrigt vår f. n. största tillgång. Utom Ekman ha vi hans kamat, »Nordens fransman», 19-åringen Harald Lourié, för enkelhetens skull gemenligen Luri eller Lurvi kallad — kärt barn har många namn — även han hemmahörande på Lidingön, starke, sege, Tjällén, »Fritte» Andersson, Axelsson, ungdomarna Lissegårdh, Héro, bröderna Nygren, Bogren m. fl. Vi hoppas av allt hjärta att signaturens Nens känsligt uttryckta profetia för några år sedan »jag är nästan viss om att djurgårdsfärgerna åter med grova penseldrag skall teckna sig i de gamla Uggleviksbackarnas terränglöpartavla», skall slå in.

Av banlöparna gjorde Georg Wall goda framsteg under året och slog hela världen, med undantag av sig själv, med häpnad genom att klara sig upp till finalen på 400 m. i D. M. »Fakiren» Kjellström visade stadig form på 1,500 m. och är svår att slå hemma på Tranans banor, som han känner utan och innan. Han går in för att göra sitt livs säsong i år, och kanske han lyckas, trots att han har litet originella åsikter i en del fall om vad som egentligen menas med rationell träning.

Som av ovanstående lilla redogörelse framgår, kan säsongen inte precis sägas ha varit lysande. Inte kan man åtminstone påstå att den motsvarar traditionerna från en numera längesedan svunnen storhetstid på den fria idrottens område. Traditionerna från Ejnar Nilssons, Erik Almlöfs, John Svanbergs och »Callarna» Silfverstrands, Jahnzons och Sundholms glansdagar. De voro män av viss kaliber och, kärnkarlar, kraftkarlar med djurgårds-humör och djurgårdsenergi, män, som visste segra och göra djurgårdsnamnet känt och fruktat på tävlingsbanan. De ge hågkomster som vid situationer, som vår nuvarande inom allmänidrottssektionen kan ge djurgårdsentusiasterna tillfälle att med skalden säga: »Till flydda tider återgår min tanke än så gärna».

Men det gäller att inte fastna i någon sorts kinesiska grubberier om det framfarna och bara önska den gamla goda tiden tillbaks igen. Nej, skall man lyckas höja standarden till den gamla höga nivån gäller det att arbeta och åter arbeta med en aldrig sviktande djurgårdsenergi. Rom byggdes inte på en dag och på ett eller ett par år går det nog inte att arbeta upp vår avdelning till de andra sektionernas högre ståndpunkter. Men med ihärdigt arbete skall målet en gång nås och vittomfamnande Djurgården skall nog åter en gång bli en faktor att på allvar räkna med i den verkligt stora konkurrensen i allmän idrott.

Prof.

DJURGÅRDSBANDYN STÅR STARK

Det är säkert många av oss Djurgårdare, när vi i år fira vår klubbs 40-årsdag, som minnas de gamla bandykämparna Putte Frykman, Putte Öhman, Ragge Wicksell, Melker och Skutis Säfwensten, Ragge Skoglund, Ivar Friberg, »Sotarn» Andersson, Rolf Wahlgren, Ivar Reuterswärd m. fl. dessa som förr utgjorde den verkliga typen för en *Djurgårdare*, vilken stred till sista stund i såväl mot- som medgång och vars paroll var: Innan domarens pipa ljudit, finns det hopp.

Signaturen, djurgårdare av födseln och ohejdad vana, stod många gånger som liten grabb med hjärtat i halsgropen, när min farbrors klubbkamrater på Djurgårdsbrunnsvikens is togo en dust med någon annan av Stockholms bandyklubbar, av vilka man på den tiden blott hade reda på Kadetterna (Sjökrigsskolans IF) och Officerarnas Hockeyklubb.

K. G. Wigert och Ewerlöw blevo så småningom idoler för smågrabbarna på Djurgårdsbrunnsviken, och därför var sorgen stor, när dessa gick över till AIK, som man ganska snart upptäckt vara Djurgårdens argaste konkurrent. Tiden led, och man följde favoriternas heta duster mot Johanneshof, Marieberg, Stockholmskamraterna och icke minst spännande var det, när det fruktade Uppsala gästspelade i huvudstaden.

Största spänningen och största glädjen gav dock redan då en seger över de fruktade svartingarna från AIK. Det var heta tag, där ingen pardon gavs eller togs. Många gånger smög man sig i hämlarna på storheterna och deltog i deras glädje för att så småningom hitta upp till Riddargatan 17, och där hos farbror Petsén bli riktig Djurgårdare, d. v. s. inskriven i den anrika klubben.

Har Djurgårdens nuvarande bandygeneration upprätthållit traditionen? Finnes samma gamla sega segervilja kvar? Man kan gott till 40-åringens glädje säga ja. Efter en downperiod omkring 1920 har Djurgårdens bandylag under de senaste 10 åren gått segrande genom många duster, och stilen har hållits lika med föregångsmännens.

Sådana djurgårdskämpar som Fredde Skoglund, bandykaptanen framför alla andra, Folke Andersson, Björn-

Genombrottslaget 1924.

ungen Johansson, Erik Lindgren, Ruben Allinger, Ernst Carlberg m. fl. sätta fortfarande den rätta djurgårdandan på bandykamraterna, vilka efter en kort tid med samma lust och energi giva sig in i kampen för Djurgårdens framgång.

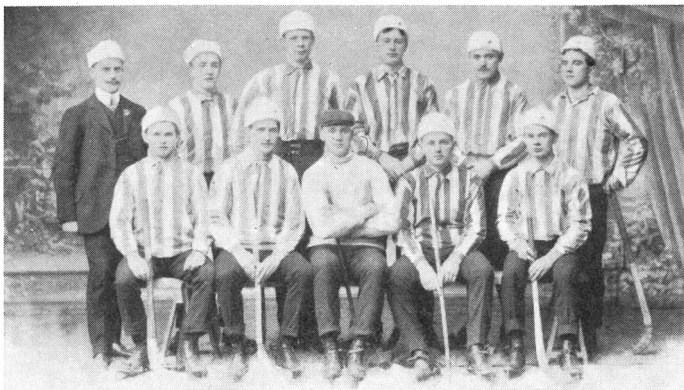
Med kamratskap och energi höll ett gäng med bland andra Fredde Skoglund, Kalle Kylander, Kurre Heuman, Keva Fagerberg, Rubbe Allinger ihop, och laget började åter så småningom taga nappatag med storlagen. Den första sensationen blev 1923, då Södertäljes berömda elva med bröderna Abrahamsson i spetsen på Saltskogssjön besegrades med icke mindre än 5—0.

Vid den tiden hade Sune Andersson och Wille Arwe slutit sig till bandygänget, och laget, som åter förde Djurgården upp i solen, hade följande uppställning. Björnungen-Johansson, Gustav Rydell, Fredde Skoglund, Curt Widgren, Rubbe Allinger, Folke Ahrsjo, Ernst Carlberg, Wille Arwe, Sune Andersson, Curt Heuman och Keva Fagerberg, Björnungen var vid den tiden ordinarie i juniorlaget.

Laget fick vad det led flera värdefulla tillskott, och slagstyrkan steg sakta men säkert.

Om nu en kort resumé av Bandylagets öden genom åren skulle ges, torde man kunna säga att

1924 togs det verkliga steget in i elitklassen. Från juniorlaget fick klubben två verkliga storspelare i Agge Haglund och Torsten Ehn. Framgången i Svenska mästerskapet blev kanske icke så stor. Laget förlorade med udda målet mot Göta, Stockholm, som då stod som landets främsta bandyklubb. Djurgården tog revansch i distriktsmästerskapet, där Göta i finalen besegrades med 5—3. En spännande match, där Djurgården tog en ganska betryggande ledning, men Göta utjämnade ställningen till 3—3. Slutspurten blev dock Djurgårdens, och därmed mästerskapet. Distriktsmästarna hette: Nils »Björnungen» Johansson, Folke Ahrsjo, Fredde Skoglund, Torsten Ehn, Agge Haglund, Rubbe Allinger, Ernst Carlberg, Dempsey Johansson, Sune Andersson, Wille Arwe och Curt Heuman.

Svenska mästarna 1908.

1925 avancerade laget till semifinalen i Svenska mästerskapet, där dock Västerås vann en alltför stor seger med 4—0. Djurgården hade kanske ett tag segerchansen, då västeråsarna inför Djurgårdens hårda press i andra halvlek voro nära att falla samman. Ett synnerligen tursamt mål, där måldomarens ouppmärksamhet hjälpte Västerås till första målet, och en finurlig men regelvidrig räddning innanför egen mållinje av Hyttan Karlsson återgav humöret åt Västerås gullgossar, vilka med Manne Johansson i spetsen slogo Djurgården tillbaka.

1926 upprepade Djurgården sitt evenemang i mästerskapsturneringen. Det satte emellertid hårt åt många gånger. I första omgången voro Uppsalakamraterna motståndarna, och de voro ytterst nära att sätta stopp för Djurgårdens vidare framfart. Efter en spännande match, där Djurgården hade övertag i spel men Uppsalakamraterna voro kvickare att göra mål, lyckades det dock till slut Kurre Heuman att överlista Slevén Säfwenberg och därmed få matchen oavgjord. Omspelsmatchen i Stadion gick helt till Djurgårdens favör, men segersiffrorna voro dock synnerligen knappa. Med 5—3 seger gick djurgårdspojarna vidare mot nästa lag, som hette Nacka Sportklubb. Även här blev det het pers, och först efter förlängt spel lyckades det för Fredde Skoglunds gäng att klara segern. Åter var det Kurre Heuman, som räddade Djurgården från ett nästan givet nederlag, ty Nacka ledde minuten före den ordinarie tidens slut med ett mål, då Heumans skott letade sig med Nackamålvakten Josefssons hjälp in i målets innandömen. I förlängningen gick Djurgården upp i semifinalen med en 4—2-seger.

Men ännu en gång vägrades DIF tillträde till finalen. Lotten gav Sirius som motståndare, och som vanligt fick Djurgården, som i fråga om hemmaplan oftast behandlats ganska styvmoderligt, möta Uppsalalaget på dess mammas gata, d. v. s. Studenternas idrottsplats i Uppsala.

Sirius, som då nästan uteslutande bestod av slipade och rutinerade bandyrävar av Ivar Swanström, bröderna Knutsson, Joscha Höglund och Harry Erikssons kapacitet, vann knappt en fullkomligt jämn match på sin eminenta färdighet i att slå hörnor och frislag.

1927 blev sejouren i mästerskapet mycket kortvarig. Efter att i kvalificerande omgången slagit ut Södertälje IF fick Djurgården resa till Karlstad för att möta Västerås bästa lag Göta. Tomtarna, som Karlstad-Götas spelare nu populärt kallas, lyckades vinna matchen, som spelades på mycket dålig is med 2—1. Signaturen var icke med på färden, men spelarna voro icke vidare vänligt stämde mot domaren, som enligt utsago var mycket litet bevärdad i bandyreglerna.

Så återstod att ägna sig åt distriktsmästerskapet, som också hemfördes med en 3—0-seger över Järva, på den tiden Torsten Tegnér och Idrottsbladets synnerliga favoritlag. Matchen spelades på Trekantens provisoriska bana, och Djurgårdens seger var aldrig hotad. Mästare för Stockholm blevo detta år, Björnungen Johansson, Sture Nilsson, Fredde Skoglund, Ada Pettersson, Agge Haglund, Torsten Ehn, Ivar Gate, Sune Andersson, Rubbe Dohlwits, Wille Lyth och Kurre Heuman.

1928 lyckades även Djurgården nå mästerskapsfinalen, men som vanligt blev det här stopp — Stockholms-Göta blev banemannen. Göta-laget hade dock troligtvis fått det

Ett stycke bandydragik, S. M.-finalen 1930.

svårt att bärga segern, om Djurgården kunnat ställa upp med ordinarie lag. Björnungen Johansson befann sig på kontinental ishockeyturné, och Nackas gamle målvakt Kalle Knubb Josefsson hade välvilligt ställt sig till förfogande. Han tycktes dock ha blivit fullständigt paralyserad av Galin & C:o och släppte förbi sig de allra enklaste bollar. Trots att Lindgren hade måst uppsöka sjukhus genom justering, och laget hela andra halvlek fått spela med tio man, belv nederlaget ej större än 3—6. Sällan har väl Björnungen saknats så mycket... ty otvivelaktigt hade Djurgården med ordinarie och full styrka haft en chans att nå finalen.

1929, mästerskapsstatistiken en synnerligen svart punkt på creditsidan. På svart is, under snöstorm (som dock icke borde hindrat djurgårdare) fick segertippade Djurgården sensationellt stryk av Tranås, som hittills endast gort sig känt för att vara en mycket gouterad kurort. Utom Björnungen, som på grund av skoltentamen icke kunde resa med, hade laget tydligen lämnat det vanliga kamphumöret hemma. Den ordinarie lagledaren även hindrad av tjänsten höll på att få slag, när han per telefon fick rapporten om nederlaget, och det dröjde länge om innan Fredde Skoglund kunde övertyga honom om att icke det hela var ett dåligt skämt.

Det blev nu som vanligt kan man säga att söka tröst i ett distriktsmästerskapstecken, och det gick lyckligt. Spännande var det förstas i första finalen mot Hammarby, som till alla djurgårdssupporters förskräckelse länge ledde med 3—0. I andra halvtid satte emellertid Djurgården upp farten till maximum och Hammarby började svikta. Förspränget knappades in till 2—3, men ändå såg det hopplöst ut, ty den intensiva pressen mot Hammarbys mål syntes icke lämna det önskade resultatet. Då visade Folke Ahrsjö anfallsmännen, hur det skulle gå till. Ett jättelikt frislag från 40 meters håll gäckade målvaktens ansträngningar, och nederlaget undveks på detta sätt i grevens tid. I omspelsmatchen satte Fredde & C:o full fart från första stund, och Djurgården bestämde takt och ton kampen igenom. Segersiffrorna stannade vid 4—2.

Distriktsmästare voro: Björnungen Johansson, Folke Ahrsjö, Fredde Skoglund, Sigge Johansson, Kungberg, Erik Lindgren, Ivar Gate, Valle Söderman, Sune Andersson, Hugo Grönqvist och Curt Heuman.

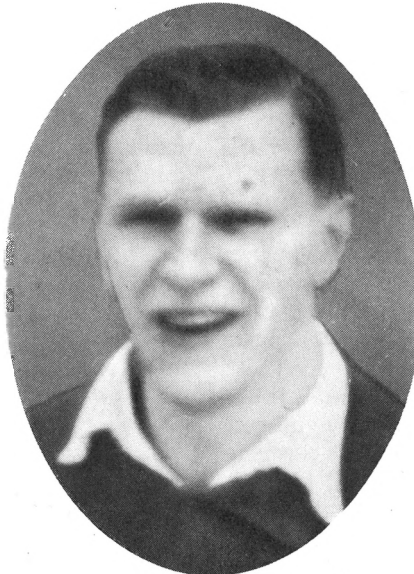

Bandykaptenen om lag och laganda

Omkring år 1920 befann sig Djurgården i den tråkiga situationen att sakna fullgoda representanter i bandy, en idrottsgren, där många och vackra framgångar vunnits. På en gång hade föreningens samtliga spelare blivit överåriga. Friska och unga krafter måste anskaffas och ett alltigenom nytt lag skapas.

Två vägar funnos att gå fram på. Den ena var att efter känt mönster med lock och pock samla ihop stjärnspelare från höger och vänster, vilket långt ifrån hade varit omöjligt med det goda namn och rykte Djurgården har landet runt. En och annan snabb framgång hade måhända blivit följden men även många bittra missräkningar. Och efter något år hade den vackra bubblan spruckit och man hade varit tillbaka till utgångspunkten.

Djurgårdens unga bandyledare beto istället i det sura äpplet och började från början. Ett par juniorer från tidigare år, några B-lagsspelare samt en eller två utombysbor med Djurgårdshjärta slog sig samman och beslöt sig för att hålla ihop och bli ett lag. Hur detta lag slog sig fram från Pokalserien till en stadigvarande plats bland stjärnlagen finnes beskrivet på annan plats i denna tidning. Man tränade villigt och diskuterade teori flitigt, mången gång till sent in på natten. År 1924 kom den första framgången och oaktat en eller annan stjärnbetonad spelare vuxit fram var det laget som sådant som vann segrarna. Viljan var stark och man stred sida vid

FRED. SKOGLUND

sida utan tanke på att själv glänsa. Taktiken hade även satts i högsätet, en taktik, som gick ut på att i alla situationer hjälpa varandra.

Vi hade sålunda fört fram Djurgårdens färger i bandy, dit de tidigare varit och där de hörde hemma. Därmed var vår uppgift likväl ej slut. Varje år uppdyka nya problem och laget måste ständigt kompletteras. Från år 1924 kvarstå i närvarande stund endast 3 å 4 A-lagsspelare. De andra ha en efter annan försvunnit ur vår krets, de allra flesta med saknad. I detta sammanhang vill jag blott framdraga ett enda namn, Torsten Ehns, vars minne alltid kommer att bevaras i tacksam hägkomst av hans idrottskamrater.

De tidigare principerna ha vid nyrekryteringen icke frångåtts utan ha spelare i första hand tagits från B- och juniorlag eller då detta ej har varit möjligt ha sådana spelare valts, vilka självmant ställt sig till förfogande och haft någon förbindelselänk med laget, släktskap, arbetskamrat el. dyl. Härigenom har den goda lagandan bibehållits stark. Varje år har en eller två nya spelare fått sin plats i laget och även om detta i visst avseende varit en svaghet har det likväl haft det goda med sig, att laget aldrig blivit ett »gubbgäng», som till slut på en gång faller samman. Genomsnittsåldern i laget är och har ständigt varit c:a 25 år. Djurgårdens bandy kan med lugn och förtröstan se framtiden an.

Fred. Skoglund.

1930 såg ut att bli ett lysande år. Efter hård träning och flera goda matcher klarades äntligen en semifinal i mästerskapet. Linnéa var motståndaren, och vinsten halades hem med 3—2. Laget gjorde dock sin sämsta match för säsongen, men detta togs endast som ett gott omen för finalen.

Men så kom skrällen. Finalen förlorades till Tirfing, årets bandykomet, med 1—0, efter ett efter omständigheterna fullständigt överlägset spel. Bandyförbundet har icke så liten skuld till fiaskot. Matchen spelades nämligen på en plan, som trotsar all beskrivning och lämpligare bort heta fotbollplan. Ja man kan gå så långt att icke ens som sådan den var berättigad till godkännande för en finalkamp.

1931 jubileumsåret blev icke som det borde blivit. Den gamla traditionsrika mästerskapstävling enligt utslagsmetoden togs bort, och en mästerskapsserie efter fotbollsmönster infördes. Likt alla Djurgårdslag hade även Bandypojckarna till en början svårt att lika sig med den nya tävlingsformen. Starten blev synnerligen svag, men hur

det var så klarade sig situationen så pass, att laget höll sig kvar i mästerskapsserien. En bidragande orsak till det svaga resultat var dock influensen, som särskilt svårt härjat i Djurgårdslaget samt en del synnerligen oturliga justeringar. Först i sista matchen kunde man till slut ställa upp med hela den ordinarie gruppen. Trots detta hade Djurgården, som stannade som femte lag i mästerskapsseriens norra division, kunnat legat betydligt bättre till, ty bägge uddamålsförlusterna mot Strängnäs och Göta, skulle av spelfördelningen att döma slutat i Djurgårdens favör.

Bandypojckarna lova dock att det nästa skall bli bättre sportligt resultat; det ekonomiska har genom bandyserierna blivit det hittills bästa på de 10 senaste åren.

Ordinarie spelare 1931 voro: Nils Nordahl, Folke Ahrsjö, Fredde Skoglund, Erik Lindgren, Gösta Rosell, Bo Gate, Ivar Gate, Rudolf Nissen, Valle Söderman, Hugo Grönqvist och Curt Heuman. Reserver: Ernst Carlberg, Hans Hansson, Ruben Allinger, Wille Arwe.

Käwe.

ISHOCKEY ÄR YNGSTA BARNET

HAR VUNNIT STÅTLIGA FRAMGÅNGAR

Ishockeyn hör till den stora Djurgårdsekens yngsta grenar. Knappa tio år har förflutit sedan den började spira fram. Trots sina många år på nacken har Djurgården alltid varit bland de första att på sitt program upptaga nya idrotter och så var även fallet med ishockeyn. Närbesläktad med bandyn, åtminstone i vissa avseenden, var det i första hand bandyspelare som hängåvo sig åt den nya sporten och utvecklingen måste hela tiden ses mot bandyns bakgrund.

I det första svenska ishockeylaget, vilket med framgång deltog i Olympiska Spelen år 1920 fanns även en djurgårdare, Wille Arwe, och han blev även den, som gav den första impulsen till hopsättandet av djurgårdslaget, vilket gjorde sitt första mera bemärkta framträdande år 1922. I likhet med bandyn var sammanhålningen inom ishockeylaget monstergill och framgångarna läto ej vänta på sig och redan år 1923 var laget finalist i S. M. Liksom år 1924 var ett genombrottsår för bandyn var det även det år, då ishockeyn växte sig stark och bred inom Djurgården. D. M. hemfördes och B- och juniorlagen vunno sina respektive serier och S. M. förlorades först efter en hård och jämn strid mot Göta i finalen. En bidragande orsak till dessa framgångar var att inte mindre än 4 djurgårdare, Karlberg, Arwe, Allinger och Dempsey Johansson deltog i Olympiska Spelen i Chamonix och kommo hem därifrån fulladdade med nya impulser. Kanada, ishockeyns hemland, vann överlägset den olympiska turneringen och djurgårdarna gingo in för att spela kanadensiskt, d. v. s. med väl utvecklat samspel.

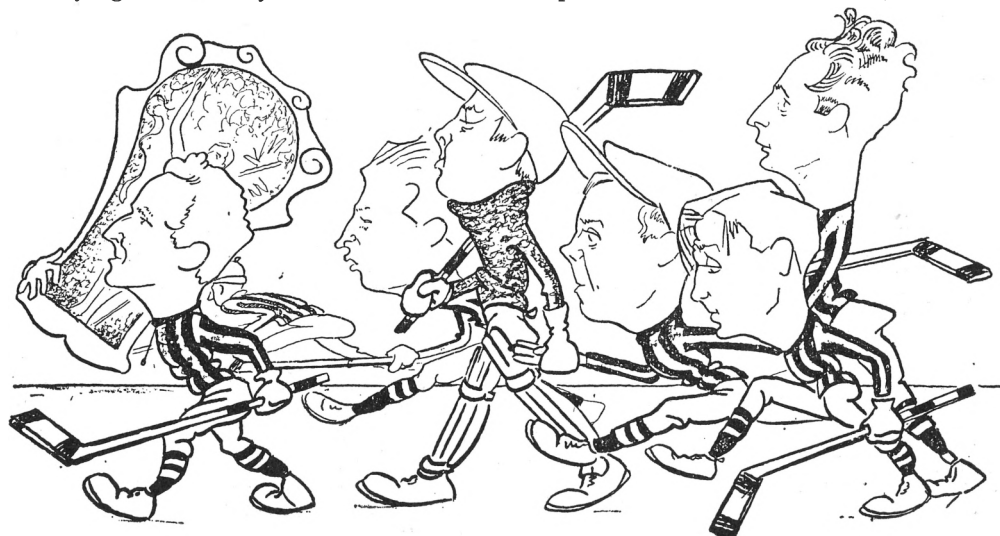
En vackrare ishockey än den som Djurgårdslaget presterade under denna och de närmast följande säsongerna torde inget svenskt klubblag någonsin kunnat åstadkomma. Genom att spela spelet uppnådde man även goda resultat i matcherna och år 1926 blev djurgårdshockeyns glansår. Svenska Mästerskapet hemfördes genom en överlägsen seger med 7—1 över Västerås Sportklubb och samtidigt vanns Nordiska Spelens Ishockeyturnering. I en match mot Polens landslag blev resultatet oavgjort, 3—3, vilket var mer än vad det svenska landslaget av år 1931 kunde åstadkomma. Laget hade detta år följande uppställning: målvakt Björnungen Johansson, backar Allinger och Folke Ahrsjö, forwards Arwe, Sune Andersson och Karlberg.

1927 och 1928 nåddes bägge åren finalen i S. M. och

förlorades med udda målet av 9 respektive 7, vilket måste betraktas såsom oturligt. En liten balsam på såren var likväl att laget år 1927 gjorde det bästa resultatet av samtliga svenska lag mot ett kanadensiskt studentlag, 2—6, vilket det året obesekrat turnerat i Europa. De två sista åren ha icke varit fullt så lyckosamma, men har laget nått fram till semifinalen i S. M.

Laget har under de sista åren begagnat sig av följande spelare: Björnungen, Gösta Johansson, Allinger, Lindgren, Ahrsjö, Arwe, Karlberg, Söderman, Gate, Grönkvist. Ledare och kapten har Rubbe Allinger varit, vilken med faderlig omsorg sett till sina spelare. Det var även på Allingers initiativ, som en ishockeybana i år anlades på Tranebergs Idrottsplats, som sålunda för första gången isbelades. Självskrivna deltagare i alla landsmatcher och övriga internationella matcher har Erik Lindgren varit.

Ishockeyn kämpar för närvarande med två problem, för höjandet av spelstandarden: anläggandet av ett ispalats och skiljandet mellan bandy- och ishockeyspelarna. Det första av dessa är allt för vittomfattande för att Djurgården skall kunna befatta sig därmed, medan det andra är på god väg att lösas för Djurgårdens del. Redan år 1927 gjordes ett försök att förhindra samma spelare att deltaga i representationslagen i såväl bandy som ishockey, vilket menligt inverkar på formen i bägge spelen. Som alla försök, där man går på maktens istället för övertygelsens väg, misslyckades det. Numera börjar likväl den ena spelaren efter den andra att helt ägna sig åt endera spelet, därtill tvingad genom de påkostade serie-systemen inom bägge spelen, vilka helt lägga beslag på sin man. Det är därför att hoppas, att de yngre spelarna i god tid specialisera sig på den ena eller andra idrotten för att därigenom nå fram till största fulländning. I annat fall kommer icke spelstandarden att kunna höjas.

Svenska mästararna 1926.

Boxningssektionen 1931.

Boxningsavdelningen — landets främsta

Man torde gott kunna säga, att boxningen inom D. I. F. är lika gammal som den moderna amatörboxningen inom Sverige, vilket torde framgå av följande ord om vår boxningssektions tillkomst.

Carl G. Swanberg, som varit verksam inom sektionerna för allmän idrott och skidloppning, hade kommit till den övertygelsen, att D. I. F. såsom Stockholms erkänt största allroundklubb även borde vara bland de första att taga upp boxningen på idrottsprogrammet. Han vände sig till Eric Ahlström («Ala»), som då var sekreterare i Ö. S. och en driftig och vaken ledare, och lyckades snart övertyga honom om det lämpliga häruti. Dessa två personer kunna alltså utpekas som initiativtagarna.

Nästa steg var att inbjuda intresserade till ett talrikt besökt möte på nyåret 1917, varvid man enhälligt beslöt att bilda en boxningssektion inom D. I. F. Man lyckades genast intressera Alexius Andersson, numera känd över hela Sverige som »boxningsprofessor» Weimark, att åtaga sig uppgiften som instruktör, vilket snart visade sig vara ett lyckligt steg. Det fanns på den tiden ytterst få personer, som voro vuxna det kallet, när boxningssporten ju var så gott som okänd här och den boxning som dittills offentligt hade framförts, härledde sig från uppträdanden på varitéer och marknader och som sannerligen ej utgjort någon propaganda. Weimark hade några år tidi-

gare lärt sig the noble art av en svensk-amerikan vid namn Kjellberg, vilken i Stockholm öppnat ett boxningsinstitut. Detta nedlades dock snart på grund av stockholmarnas bristande intresse. Weimark, som var en entusiast och en förstklassig pedagog, satte genast i gång med undervisningen i vår dåvarande utmärkta klubblokal i Stadiontornet vid Sofiavägen. Genom sin arbetsglädje och stora duglighet fick han snart i gång rationell träning bland den nya sektionens medlemmar, vilka raskt ökade i antal. Weimark höll från början styvt på att för att bli en verkligt duktig boxare var en ordentlig undervisning i skolboxning absolut nödvändig, och den principen har även sedermera alltid varit rådande inom D. I. F. För det fruktbringande arbete, som Weimark nedlade de första åren, kommer D. I. F. alltid att stå i stor tacksamhetsskuld till honom. Att det mesta därav var oavlönat, vittnar ytterligare om hans intresse.

Sektionen växte mer och mer, och då Weimarks tid så småningom endast räckte till för de s. k. ringboxarna, d. v. s. de som avverkat skolboxningens enformiga men nyttiga och grundläggande lektioner, fingo Swanberg och Olle Wallander samt i någon mån den för några år sedan avlidne Axel Johansson taga hand om nybörjarna.

Vid denna tid hade sportaffärerna ej några boxningshandskar till salu på grund av de genom världskriget be-

svårliga handelsförbindelserna med utlandet. Sektionens första förråd av handskar inköptes därför efter annonser utav personer, vilka stiftat bekantskap med boxning i andra länder och tagit handskar med sig hem till Sverige. Denna första uppsättning av begagnade handskar var emellertid dyrbar för oss, och dessa första par lappades många gånger om av en sadelmakare, innan de tjänat ut.

Den första träningsstävlingen hölls i klubblokalen i Stadion den 23 mars (Marie Bebdelsedag) 1918, varvid bl. a. skidåkaren Esse Schumann och Olle Wallander medverkade. Den senare gav upp efter 2 r. i en match mot Weimark själv.

Bland de bästa boxarna i sektionen under de första åren må särskilt framhållas David Lindén, Wictorin, bröderna Brehmer och »Gurra Bagarn» Karlsson. Till dessa kommo snart Oscar Källander och Gustaf »Myran» Eriksson, vilka ju ännu äro aktiva, och goda djurgårdare trots att de lämnat amatörernas led. Omkring år 1921 hade Oscar Andréhn samt Gurra och Tage Bergman arbetat sig upp på toppen.

D. I. F:s första internationella tävlingar i boxning hölls på Cirkus den 28—30 november 1920 och blevo en stor succés. Förutom norrmän och danskar deltog de tre fransmännen Gleizes, Reby och Doussot, vilka boxade sig rakt in i stockholmarnas hjärtan.

Då D. I. F. fick lämna sin klubblokal i Stadion för att lämna plats åt en kvinnlig fäktklubb, flyttade man till en lokal, som var belägen under gymnastiksalen i Östermalms läroverk, och där höll boxningssektionen till under några år.

Häriifrån styrdes kosan till klubblokalen Döbelngatan 97, där D. I. F:s brottare numera residera ensamma. Denna träningslokal blev dock aldrig riktigt populär bland boxarna, enär den snart blev för trång.

Installeringen i vårt nya föreningshem å David Bagaresgata skedde som bekant på hösten 1929, och där skapades från första början hemtrevnad. Det är verkligen att hoppas, att ekonomin skall tillåta oss att få behålla denna utmärkta och centralt belägna klubblokal.

Då föreningsens boxares prestationer under senare år torde vara i ganska färskt minne för de flesta och D. I. F.

haft så många goda representanter, att utrymmet ej heller tillåter någon vidare enskild granskning av dem, hänvisas till efterföljande uppgifter å segrare i svenska och juniormästerskapen även som vilka djurgårdare, som fått det hedrande uppdraget att representera Sverige i landskamper och olympiader.

Till Weimarks efterträdare som instruktör avancerade »Konte» Johnsson, och under hans energiska ledning hemförde D.I.F:s boxare många segrar. Särskilt stora voro under flera år framgångarna vid juniormästerskapen, och belöningen härför blev det för alltid erövrade vandringspriset till bästa förening vid juniormästerskapen, vilket uppsatts av »Idrottsvän». I den senare uppsatta s. k. »Guldpokalen» ha D. I. F. och »arvfienden» Linnéa vardera tvenne inteckningar, varför det gäller för oss att komma väl förberedda till den avgörande drabbningen i december 1931. Trots att »Konte» år 1928 efter en brytning lämnade D. I. F. är det här på sin plats att erinra om den stora del han haft i boxningssektionens goda ställning inom svensk boxning vid denna tidpunkt.

Hans efterträdare blev Gurra Bergman, som genast visade sig vara rätta mannen att upprätthålla den goda standarden inom sektionen, som väntar att han ännu länge skall stanna kvar på denna arbetsamma post.

D. I. F:s boxningssektion har ända från starten haft en stor medlemsnumerär men har ständigt haft brist på tillräckligt antal ledare. Lyckligtvis ha i stället de, som ställt sig till förfogande, arbetat desto villigare, varför

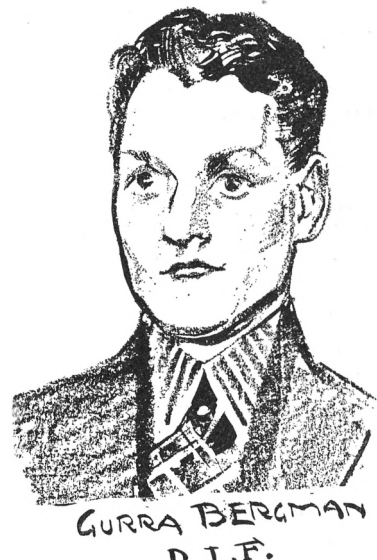
C. G. SWANBERG

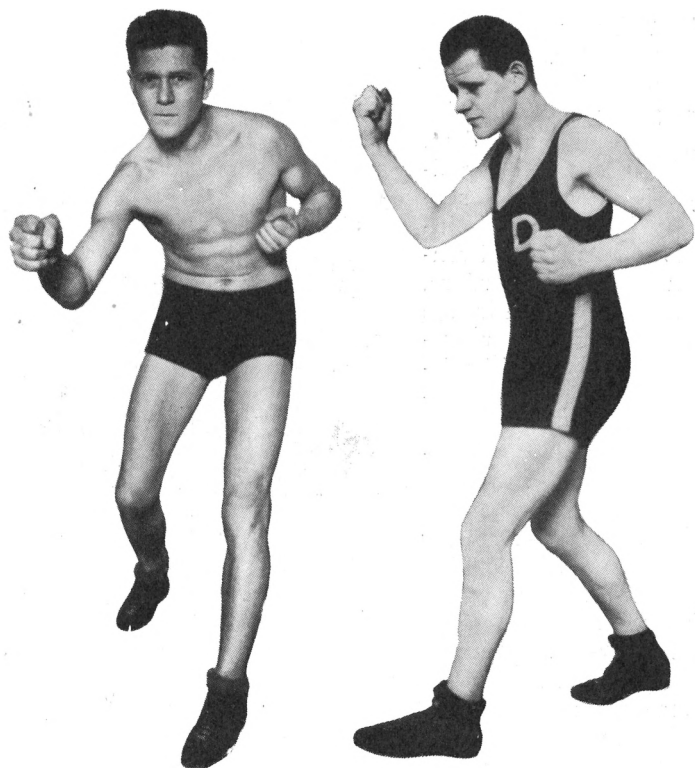
RUDOLF JOHANSSON
D.I.F.

HARRY WOLFF

GURRA BERGMAN
D.I.F.

DAVID LINDÉN

OSKAR KJÄLLANDER

allt gått i lås, ehuru arbetet många gånger varit tungt. Namnen på några av dem förtjäna därför att dragas fram i dagsljuset. Efter Swanberg, som 1921 för en tid drog sig tillbaka på grund av ökat »civilt» arbete, drogs lasset under några år av Oscar Donald och Axel Karlsson. Efter dem kommo Ragnar Rosberg och Carl Nilsson, vilka särskilt under tiden på Östermalm nedlade ett förtjänstfullt arbete. De senaste åren ha Knut Sandlund och Åke Löwgren varit de, som mest legat i, och till Löwgren ställer sektionen sina förhoppningar för närmaste framtiden.

De första svenska mästerskapen i boxning höllos år 1920, då D. I. F. fick sin första mästare i David Lindén, som hemförde segern i lätt tungvikt. Till och med 1931 ha sammanlagt 94 svenska mästare korats, och av dessa ha 23 varit föreningens representanter. Genom denna siffra leder D. I. F. klart över de övriga boxningsidkande klubbarna. Närmast kommer Linnéas med 18 mästare.

D. I. F:s svenska mästare äro:

Flugvikt:

1922 Evert Karlsson
1927 John Pihl
1928 John Pihl

Bantamvikt:

1924 Harry Wolff

Fjädervikt:

1923 Oscar Andréhn
1925 Oscar Andréhn
1927 Harry Wolff
1931 Kurt Liljedahl

Lättvikt:

1921 Oscar Kjällander
1922 Gustaf Bergman
1923 Gustaf Bergman

Weltervikt:

1926 Oscar Kjällander
1929 Artur Litzén

Mellanvikt:

1929 John Andersson

Lätt tungvikt:

1920 David Lindén
1922 David Lindén
1926 Nils Ramm
1927 Nils Ramm
1930 Gustaf Eriksson
1931 John Andersson

Tungvikt:

1926 Gustaf Magnusson
1927 Gustaf Andersson
1928 Gustaf Andersson

Som förut nämnts har D. I. F. hållit sig väl framme även vid juniormästerskapen, där våra olika segrare äro:

Flugvikt:

1922 Rudolf Johansson
1925 Ivar Pettersson
1927 Kurt Liljedahl

Weltervikt:

1922 G. Lundin
1928 Artur Litzén

Bantamvikt:

1922 Harry Wolff
1927 Gerhard Pettersson

Mellanvikt:

1926 Karl Sjöstrand
1929 Gerhard Karlsson

Fjädervikt

1922 Allan Nettelblatt
1926 Gösta Dahlberg

Lätt tungvikt:

1924 Nils Ramm
1926 Niels Eriksson

Lättvikt:

1922 G. Lundén
1924 Konrad Johnsson

Tungvikt:

1926 Gustaf Andersson

Följande djurgårdare ha representerat Sverige i landskamper till och med år 1930:

Gustaf Eriksson	6 gånger
John Pihl	5 "
Gustaf Magnusson	4 "
Nils Ramm	4 "
Percy Almström	3 "
Oscar Andréhn	3 "
Gustaf Bergman	3 "
Oscar Kjällander	3 "
Gustaf Andersson	2 "
John Andersson	2 "
Artur Litzén	2 "
Harry Wolff	2 "
Niels Eriksson	1 "
Rudolf Johansson	1 "
Gerhard Karlsson	1 "
John Rydberg	1 "

Vid Europamästerskapen i boxning i Stockholm 1925 segrade Oscar Andréhn i fjädervikt, och vid E. M. i Berlin 1927 blev Nils Ramm D. I. F:s andre innehavare av denna förnåmliga titel.

I följande Olympiader ha djurgårdare varit utsedda som svenska representanter:

Paris 1924:

Oscar Andréhn
Gustaf Bergman
Harry Wolff

Amsterdam 1928:

Oscar Kjällander
Nils Ramm

Cege.

BUDKAVLEFÄRD

Följande idrottsberättelse skrevs en gång av Einar Björe (Jn) för Djurgårdens Medlemsblad, men på grund av sin längd måste den stå över nummer efter nummer och hamnade så i stället i Idrottsbladets Julnummer för 1917. Berättelsen handlar om en av Djurgårdens på sin tid mest omstridda framgångar, segern i budkavlen vid Svenska skidmästerskapen i Ludvika 1915. Bejublad och prisad av Djurgårdsentusiasterna, men häcklad och neddragen ända till ärelöshet av våra motståndare och avundsmän. Då nu över 15 år hunnit förflyta kan det kanske ha sitt intresse både för den äldre och yngre generationen av Djurgårdare att åter ta del av den spännande episoden.

Samtalet höll på att tyna bort i den lilla kretsen av Djurgårdare som med Einar Olsson som huvudfigur krupit in i en vrå av kaféhörnan, då ett brännbart ämne kastades in bland de gemensamma glädjeämnas falnande bränder.

Detta ämne var "djurgårdshumöret". En av de yngsta i kretsen vädjade till Einar: "Du som prövat idrotten både som segrare och besegrad — fast förlåt mest från den förstnämnda sidan — har du någon gång funderat över vilka egenskaper som mest bidragit till Djurgårdarnas framgångar. Vi Djurgårdare få annars av våra avundsmän höra, att vi räknas till den mindre intelligenta delen av mänskligheten, att vi endast ha vår envisa uthållighet, vår robusta kraft och vårt fräcka gåpåårhumör att tacka för våra segrar. De vilja sålunda uteslutande låta oss spela den grovlemmade Goliats roll — låt vara en mera lyckad sådan — men aldrig den förslagne Davids". — Ett gäckande skratt från Einar Olsson avbröt talaren, och kom de övriga att intresserade vakna upp ur sina drömmier.

"I idrotten liksom i all annan kamp", började Einar, "kommer både människans intelligens och muskler till användning. Men liksom den förutseende fältherren alltid slår det hårdaste slaget mot sina fienders mest blottade och försummade punkter så utnyttjar ofta den intelligente idrottsmannen sina motståndares psykiska svagheter för att nå fram till segern. Det är för resten den gamla historien från den grå urtiden om förslagenhetens triumf över den råa styrkan som får sin återspeglning inom idrotten. Och för att nu övergå till Djurgårdarne. Den viljestyrka, som våra fotbollsspelare utveckla i en match från avspark till slutsignalen och som varken lämnar våra motståndare tid att tänka än mindre handla — är icke den resultatet av intelligenta, disciplinerade hjärnors arbete och av bra mycket högre klass än Ekroths mest fenomenala kryss med bollen?"

Var har för övrigt Djurgårdarnes goda förstånd i förening med dess andra utmärkta sportmännaegenskaper kommit bättre till sin rätt än i vintrarnas hårda och spännande budkavlelöpningar, då Norrlands mest beryktade storrännare måst lämna oss segern! Hedjersson kan berätta många muntrande episoder från dessa tävlingar. Hur vår överlägsna orientering blev till ett ordspråk. Huru därför dessa norrländska skidlöparbjässar ängsligt bevakade Djurgårdarnes varje steg och åtgöranden. Hur de alltså sökte stjåla vår orientering. Men ändå, trots alla försiktighetsåtgärder, vem uppbarade sig först i målet — om ej en Djurgårdare!

Eftersom vi nu kommit in på ämnet om förslagenhetens betydelse i en idrottslig kraftmätning så kan jag själv återge en liten episod från just en budkavlelöpning, då ett lika impulsivt som lyckligt infall från min sida kom att spela en avgörande roll för hela tävlingen."

Einar Olsson tystnade ett ögonblick, liksom om han ångrat det löfte han nu givit, men då han såg de närvarandes ögon intresserade riktade mot sig, tycktes han för en gångs skull besluta sig för att något lätta på den slöja av hemlighet vari han så gärna älskar att omsvepa sina idrottsliga upplevelser. Han fortsatte alltså.

*

Budkavlelöpningen är idrotternas idrott. Den som en gång levat sig in i dess vita värld och druckit ur dess äventyrsbräddade bägare skall därutinnan obetingat ge mig rätt. Är det inte äventyret livslevande mitt i en prosaisk vardaglig tid, dessa ovissa, spännande hetsjakter, som genom dag och natt över okända trakter och terrängförhållanden föra de tävlande fram till målet?

Så hade jag ofta drömt och tänkt, men backåknungen och en viss tvekan att ej äga krafter och uthållighet till en så krävande tävlan som ett budkavlelopp hade länge avhållit mig från deltagande. Men så en dag — det var på förvintern 1915 — sade Hedjersson till mig: "I år Einar gör du ett försök i budkavlelaget", och jag svarade tvärt ja.

"Jag hade tänkt", tillade dessutom Hedjersson, "att vi skulle få någon lämplig sträcka att sätta in dig på vid budkavlemästerskapet i Ludvika."

Nå tiden gick fort och en solig vintermorgon i medio av februari stod jag jämte Djurgårdens andra budkavlelöpare nere vid Centralen för att fortsätta vidare till Ludvika. Jag behöver väl knappast påpeka att det var i ganska gott sällskap, som resan anträdde. Namnen Hedjersson, Hansson, Albin Sandström och vår då nya förmåga Söderberg visade att Djurgårdarne tänkte göra allt för att hävda gamla traditioner.

Hedjersson var vid ett strålende humör och hans goda lynne smittade oss alla. Hedjersson! Ja, hans namn bildar ett särskilt kapitel i budkavlelöpningens historia. Jag vågar påstå att Sverige ännu ej sett hans make. Han äger vildmarksbons naturliga instinkt att finna de rätta och bästa vägarna och detta i förening med

hans klara huvud och överlägsna kroppskrafter ha skänkt Djurgårdarne budkavlesegrar som i sitt slag stå oupphinneliga. Samma okuvliga kraft och sinnesstyrka, som han själv i sådant överflöd besitter förstår han dessutom att ingjuta även hos sina budkavlekamrater.

Hans trygga lugn skänkte oss också den rätta tillförsikten, när vi vid uppropet i Ludvika stodo ansikte mot ansikte med de se-niga, väderbitna kraftkarlarna från Norrland.

Banan gick, som den allt förutseende Hedjersson hade tänkt sig, med första sträckan Ludvika—Säter, den andra Säter—Norberg och den tredje Norberg—Ludvika. På den sista sträckan skulle en kontrollstation vid Larsbo passeras — en plats som kom att spela en ganska framstående roll i det lilla äventyr som jag skall skildra.

En knapp timme återstod för oss efter uppropet att vara till-samman, innan vi måste åtskiljas för att uppsöka våra platser ute på banan. Hedjersson var nu den kommenderande fältherren. "Söderberg", bestämde han, "går den första sträckan. Det blir landsvägsloppning hela tiden men håll ögonen öppna vid korsvä-garna. Sen svara jag och Hansson för den andra. Du Einar och Sandström vänta oss kl. 5 i morgon bittida klara på skidorna i Norberg". Så en sista repetitionsstudie på våra kartor — och vi sutto instuvade på tåget till Norberg, dit vi lyckligt framkommo vid 11-tiden. Allvaret skulle börja.

*

Jag vet mig aldrig förut ha sovit så dåligt någon natt som denna. Tankarna lämnade mig ingen ro, tystnaden och mörkret tycktes liksom inbjuda till en veritabel häxdans. Ute var det all-deles kolsvart och inte ens den vita snön kunde skönjas från fönst-ret vid min säng. Det är riktigt önskeväder för Hedjersson, tänkte jag, och tryckte ansiktet mot rutan, som om jag med min blick velat genomtränga nattmörkret därute. Jag tände en gaslåga ett slag och fick fatt i en tidning. Där stodo Östersundarne eller Umeälöparna tippade som segrare. Nej, sade jag till mig själv, du måste sova, om det skall gå att utträtta något i morgon. Men fortfarande låg jag och vred mig oroligt i sängen. En gång stör-des nattens tystnad av ett avlägset dån, säkerligen från isen på någon av sjöarna, men sedan minns jag ingenting. Jag måtte slut-ligen ha slumrat in. Klockan $\frac{1}{2}$ 5 spratt jag upp ur sängen. "Vakna Sandström" ropade jag, "om en halvtimme ha vi Hed-jersson här".

På några minuter vor vi påklädda och ute. En funktionär, som

vi fingo liv i, trodde vi voro från vettet, som väntade löparne så här mitt i natten. Men vi, som kände vår punktliga Hedjersson, stodo på oss i synnerhet som vi nu fingo höra att Söderberg gjort en fin löpning på första sträckan och lämnat budkavlen som fjärde man.

Vädret hade emellertid under natten ändrat sig betydligt. Vid starten på kvällen hade temperaturen varit några grader under fryspunkten, men nu stod kvicksilvret åtskilliga grader över denna. En tät dimma svepte dessutom som en fuktig slöja över samhället.

Vår väntan blev lång. Det gick både en kvart och en halv-timme, och ändå hörde vi ej de vinande ljuden av skidor, som skulle signalera Hedjerssons ankomst. "Hedjersson måste väl aldrig gått fel" slog jag fram för att höra om Sandström de-lade min oro. "Var lugn", blev Sandströms svar, "så länge ingen annan är före honom här kan vi ta det med ro". Det började emellertid dagas, en blek gråsiktig dager, som än mera satte ned humöret. Klockan var redan över sex; ännu ingen Hedjersson. Då började plötsligt några pojkar hurra för full hals ett stycke bort, och det blev rörelse i lägret. Funktionärer och tävlande sprungo om varandra i nervös iver och vi själva stodo i en spän-ning som kändes mer än påkostande. Nu hördes kraftiga stavhugg och skidor som gingo lugnt i den genomblöta snön. "Bravo, det är de våra?" ropade vi nästan samtidigt, då de välkända gestalterna av Hedjersson och Hansson som skuggfigurer gled fram ur diset. Hedjersson som var vid bistert humör, då han överlämnade bud-kavlen till Sandström. "Ni ha fått vänta", sade han, "men kompas-sen, som snurrat runt som en balettös för malmen i Bergslagsber-ge, har lurat oss på mer än en timme. Fort i väg nu bara!"

Sandström hängde säkerhetsremmen runt halsen, stoppade papp-cylindern i kavajens innerficka, och vi voro färdiga.

*

Nå äntligen. För sista gången synade vi våra skidbindslen, läto skidorna provande glida ett par gånger fram och åter i snösörjan och så händerna fast kring stavarna och iväg. Nu var all nervosit-et och spänning liksom bortblåst, endast en tanke behärskade hela min varelse — framåt.

Dimman artade sig till att bli allt tätare. I fuktiga vågor tycktes den alldeles vilja vältra sig över oss, där vi med varje muskeltråd spänd lågo böjda över stavarna. Den byggde upp höga murar fram-för oss, hotande och ogenomträngliga. Och när vi ändå ej läto hejda oss, suddade den ut hela landskapets konturer till ett enda obestämbar grått.

Vår avsikt var att finna vintervägarna över de båda småsjöarna Noren och Unden, men dimman hade beslutat annorlunda. Ru-vande på hämnd mot oss, som trängt in i hennes tysta rike, ledde hon oss in på en väg, som förde norr ut över sjön Noren, långt avvikande från den kurs som vi skulle följa. I vår iver märkte vi länge ingenting. Det gick en halvtimme eller kanske mera, under det vi mödosamt arbetade oss fram genom det alltmer tilltagande snöstöpet. Fortfarande stod dimmuren lika tät omkring oss, och den fuktiga luften kändes tung att inandas. Då kommo plötsligt några friska brisar från norr och började slita i töckenmassorna. De revo ett hål här och ett där; försvunno och kommo åter med andra i sällskap. Dimmurarna började ramla på stora sträckor och falla som mjuka moln om varandra. Himlen skymtade fram, och vi andades lättare.

Plötsligt stannade Sandström som gick förut, och utbrast: "Einar vi måste ha gått fel. Vi ha ju skogen till höger om oss i stället för till vänster". Och verkligen till höger om oss höjde sig nu, uppdykande ur den till marken slagna dimman, konturerna av storskogens trädtoppar. Vi voro således på motsatta sidan av sjön

Noren, och 30 dyrbara minuter bortkastade. Dimman kunde känna sig nöjd med sitt verk.

Nu fanns ingen tid över att planlägga eller fundera. Det gällde endast att handla raskt och söka ta igen det förlorade. Vi kastade ögonblickligen om våra skidor, följde några hundra meter tillbaka våra gamla spår, och satte sedan kursen rakt mot andra sidan. Ute på sjön hade snöstöpet ökat än mera. Det formligen forsade om skidspetsarna, när vi arbetade oss fram, och vattnet stänkte i kaskader kring stavarna. Motigheterna tycktes endast ge oss nya krafter och allt fastare knötos händerna kring våra skidstavar. Inte ett ord yttrades, förrän vi med tillfredsställelse åter kände fast mark under fötterna, efter vår tidsödande odysse på sjön Norens vattenfyllda is.

Nu gällde det närmast att terrängledes söka sig fram till kontrollstationen vid Larsbo bruk. Vid framkomsten dit voro de största besvärligheterna övervunna, och dessutom skulle vi där få svaret på ett annat spörsmål, som på det högsta intresserade oss: våra motståndares placering.

Efter ett par minuters orientering på våra kartor voro vi färdiga att taga itu med vår nya uppgift. Men även här mötte prövningar och överraskningar. Skogsvägar och kolstigar korsade varandra i det oändliga, och gång på gång måste vi stanna för att med kompassens hjälp leta oss ut ur labyrinterna. Branta, otillgängliga stigningar hotade dessutom att helt pressa ut våra krafter, och i nedförbackarna piskade buskar och nedhängande grenar oss nästan halvblinda i förbifarten. Till råga på allt började kompassnålen krångla och förefalla lika osäker som vi. Fast kanske mera i vår inbillning. Jag framkastade ett par ord om Hedjerssons missöde och det var kanske dessa ord som födde våra misstankar mot budkavlelöpares eljest mest pålitlige följeslagare.

Timma efter timma förflöt emellertid och fortfarande arbetade vi oss fram utan att ha fått den minsta kännning med den del av världen, där Larsbo bruk skulle finnas. "Försök att komma upp till stora landsvägen, som för fram till bruket", hade Hedjersson sagt, när han gav oss våra färdinstruktioner i Ludvika. Jag vet inte hur jag skall beskriva vår längtan efter den där landsvägen, som vi visste bred och lockande slingrade sig fram på kartan. Jag anade honom bakom varje bergås, som reste sig framför oss och jag tyckte mig säkert se honom i varje glänta, som öppnade sig i skogen. Men aldrig fanns han. Uppkommen på en ås skytnade vi endast nya åsar, och framkommen till gläntan stod där bakom endast skogen tät, tyst och sovande under snötäcket. Landsvägen och Larsbo bruk blevo så småningom endast fixa idéer, platser som vi aldrig skulle finna, om vi så löpte hela jorden runt. Jag kände mig trött på allt, på tävlingen, landsvägen och Larsbo bruk, och att jag ändå som en skugga följde Sandström i hämlarna var endast instinktens skull, som sade mig att jag *måste* fram.

Åter stodo vi på en ås, brantare och otillgängligare än någon vi förut passerat, och åter spejade vi med samma iver över nejden efter landsvägen, som ständigt gäckade våra förhoppningar. "Tyst" utbrast jag, just som vi skulle börja nedfärden, "jag tyckte jag hörde en bjällra". Vi lyssnade bägge med spänd uppmärksamhet, och verkligen — borta över skogen nådde fram till oss den spåda klangen av en bjällra. Aldrig tyckte jag mig ha hört en härligare musik än denna enkla bjällerklang, som nu allt tydligare ekade mellan träden därnere. Den skänkte med ens krafterna och tillförsikten åter, men framförallt — det var landsvägen till Larsbo bruk som talade.

Hej vilken fart det blev på skidorna! Femton minuter senare gled vi svettiga men glada, ur Bergslagsskogarnas famntag upp på stora landsvägen.

*

Klockan kunde vara ungefär 10 på förmiddagen. Vi stakade oss raskt fram och väntade när som helst att få se husen och byggnaderna från Larsbo bruk skymta fram vid någon krök av vägen. Hittills hade vi så levat oss in i vår kamp mot skogarnas besvärligheter, att vi ej hunnit ägna vare sig en tanke eller ett ord på våra medtävlare. Kolstigarnas labyrinter hade alltför odelat fångat vår uppmärksamhet och de branta bergsidorna sugit våra krafter. Men nu när alla dessa vedermödor lågo bakom oss var min första tanke och min första fråga: "Hur tror du vi ligga placerade?" — "Det kan just göra detsamma var vi ha dom andra", svarade lugnande Sandström, "huvudsaken är bara, att vi slippa deras sällskap. Ha vi en gång fått någon av dem i hämlarna kan du vara lugn för, att han ej släpper oss. Jag känner Norrlandsullen se'n gammalt.

Nu är emellertid här i världen fromma önskningar ett och verkligheten ett annat. Vi hade knappast hunnit tillryggalägga femhundra meter på landsvägen, förrän vi bakom oss uppsnappade det karaktäristiska ljudet av en skidlöpare, som med kraftiga stavhugg och hård fart kom vägen fram. Håpna vände vi oss om. Vem är det om ej den jättelike Persson från Storvik, som nästan störtar i armarna på oss! "Jo, nu börjar det trevliga på fullt allvar", kunde jag tydligt läsa i ögonen på Sandström. "Finns det någon före?" frågade rykande av svett och ansträngning Storviksjätten, samtidigt som hans belättna min sade ungefär följande: "Jaså, jag har då äntligen fått fatt på er rackarpojkar, som jag sökt hela morgonen". Jag minns inte vad Sandström svarade, men själv rasade jag och svor invärtes över dimman, som lurat oss på en halvtimme på sjön Noren.

Under allmän tystnad fortsatte vi så vidare. Persson först och Sandström och jag i hans spår. Ibland gjorde vi små försök att komma på efterkälken och bli litet för oss själva, men då stannade alltid Persson tills vi hunnit upp honom. "Vart tror du det här tar vägen" viskade jag om en stund halvhögt till Sandström. "Fan vet", väste Sandström fram, "men vi måste bli kvitt Persson". Bli kvitt Persson, tänkte jag, det lär väl knappast gå i det här livet, ett så rörande intresse, som han visar oss. Men något måste göras, vi måste vinna och försona felgreppet under dimman. Tusen idéer och förslag döko upp i min hjärna, vägdes och förkastades utan att jag kom till ett resultat. Så föll min blick på

budkavleremmen, som hängde kring Sandströms hals och en idé flög genom mitt huvud. Men det gällde att handla raskt. Larsbo bruk skymtade redan fram och där kanske vore det för sent. Persson hade hunnit en tjugufem meter framför oss. Kanske han nu tog mindre notis om våra farliga personligheter, då han ändå visste att han skulle ha oss i sitt våld vid kontrollstationen. Vid sidan av vägen låg en gammal lada, "Sandström" viskade jag åter, "följ med mig bakom ladan!"

Sandström såg först frågande på mig men följde sedan halvt motvilligt efter. Då vi kommit i skydd bakom ladan fortsatte jag: "Skär av remmen till budkavlen och ge den åt mig! men skynda! här är min kniv. Resten får du veta sedan!" Sandström tog kniven. Två raska snitt och budkavleremmen hängde om min hals. Och så ögonblickligen upp på vägen och efter Persson. I vår nervösa iver höll jag på att splittra högra skidspetsen mot en trädrot som sköt upp ur snön, och Sandström slängde från sig kniven utan att tänka på att lämna den åter till mig. Persson hade ingenting märkt. När han vände sig om, voro vi som förut strax i hämlarna på honom.

*

Framkommen till kontrollen vid Larsbo bruk, ett litet rödmålat skollärareboställe på andra sidan bruket, möttes vi av den under rättelsen, att ingen av våra medtävlare hittills passerat förbi. Vidare fingo vi höra att Hedjersson gjort en ny rekordlöpning och i Norberg lämnat oss ett försprång på ej mindre än 21 minuter på det närmaste laget, Storvikarne. "Men det lovade jag dyrt och heligt att hämta igen, när jag tog avsked från Norberg", inföll med en skälmaktig blink i ögonvrån Storviksjätten.

Utän Persson hade naturligtvis vårt uppehåll vid Larsbo bruk blivit det kortast möjliga, men nu ansågo vi bäst att ej brådska. Vi behövde tid både att samla tankarna och planlägga. Persson däremot var orolig och ville genast komma iväg. Vi hyste visserligen en svag förhoppning att han möjligen skulle ge sig av på egen hand, då orienteringen på den återstående delen av banan ej behövde välla några större svårigheter. Men det ingick tydligen ej i Perssons planer. När vi ej gjorde min av att fortsätta, stannade han också kvar. "Kom Einar, gå vi in och få oss en bit mat", sade slutligen Sandström litet vresigt och ställde från sig skidorna. Jag hoppade genast ur skidorna, fick upp dem mot väggen och så klev vi med våra genomsura fötter in i stugan. Det var som att komma in i himmelriket, när jag tänkte på vad vi nyss hade haft att utstå på kolstigarna och myrarna inne i skogen. I kakelugnen flammade hemtrevligt en brasa och på bordet stod framdukat en hel del av vad en Bergslagsmors kokkonst kan frambringa.

Jag tittade ut ett slag genom fönstret. Persson fanns fortfarande kvar och föremål för hela det unga Larsbo bruks intensiva och uppriktiga beundran, då han som en norrländsk jättefura stod lutad mot sina skidstavar. Men vad ser jag. Häpen gnuggade jag mig i ögonen. Kom det inte två skidlöpare i snabba, raska glid borta på vägen från bruket? Jo, nu kunde jag tydligt skönja dem. Det var Östersundarna Edvall och Karlsson.

"Det kanske blir lättare för oss att komma från hela sällskapet nu, då vi ha dem samlade", blev Sandströms lugna svar, när den nya jobsposten inberättades. Emellertid satte vi oss till bords och åto under tystnad med ett tillkämpat lugn, som efteråt förefaller nästan oförklarligt med tanke på vårt kritiska läge.

Då och då kastade vi ett öga ut genom fönstret. Persson hade fått sällskap, och de nytillkomna tycktes med synbar glädje taga del av nyheten, att Djurgårdarne funnos inne i stugan. Och jag kunde nästan svära på, att Persson som bäst sade: "Den där lilla

knatten Olsson har budkavlen. Han lär visst vara full av fan, men vi ska väl stanna kvar och valla pojken på hemvägen."

Fortfarande gjorde vi oss ingen brådska. Vi ska åtminstone i det längsta fresta deras tålmod, var vår tanke. Men när Sandström satte sig ned och började laga sin skidstav kunde jag inte hårdna ut längre. "Sandström", utbrast jag i dämpad ton, som om jag fruktat att själva väggarna hade öron, "vi måste låta minan springa. Vill Norrlandsgubbarna leka kurra gömma med oss så låt dem få göra det ordentligt. Jag nästan känner på mig, att vi ha dem i vårt våld. Det gäller endast att få dig ensam med budkavlen ut på vintervägen över sjön Baken. Vi ge oss därför ögonblickligen i väg. Utkommen sätter jag full fart och med budkavleremmen som dragningskraft hoppas jag locka hela följet med mig ut på någon väg, som må bära vart som helst — utom mot målet. Själv följer du med ett stycke, men i ett obekvat ögonblick smiter du, och resten får du sköta ensam."

Det var ett par glada och obekymrade gossar — till det yttre åtminstone — som nu gjorde i ordning sina skidgrejor för att fortsätta färden till Ludvika. "Hej, gubbar", sade jag leende till de väntande, "nu ge vi oss iväg, om vi ska hinna fram till kvällen". Men hela mitt inre formligen skälvde av oro och nervositet. Skulle vi lyckas? Därnere vinkade den milslånga sjön Baken med sin vinterväg, som förde rakt mot målet. På den fick ingen av våra motståndare släppas. Och framför oss låg landsvägen, som gick nästan — Gud vet vart — inåt Bergslagen.

Jag åkte ut på landsvägen, och Sandström och de tre norrlänningarna följde efter. Så högg jag stavarna i marken och satte full fart rätt fram. Och till min utesägliga glädje hörde jag de övriga som ett lössläppt koppel av jakthundar, flämtande och ivriga, komma efter mig. Två kilometer stakade jag mig fram med insättande av alla mina krafter, men då började musklerna att slappna. Sinnesspänningen och tröttheten togo ut sin rätt. "Nej", tänkte jag, "än en tusen meter måste du hålla ut". Det formligen gnistrade för ögonen, men jag pressade mig ändå fram. Mina medtävlare började komma upp vid sidan av mig, och för första gången sedan vi lämnade Larsbo bruk vågade jag vända mig om. Jag drog ett lättnadens och glädjens andedrag — Sandström var ej med. För att ej väcka onödiga misstankar sökte jag fortfarande hänga, men så småningom lät jag Persson och Östersundarne passera förbi. "Den tröttkörda Stockholmsgrabben" tycktes förresten ej längre intressera dem, och så såg jag dem utan saknad försvinna i en vägkrök. Jag vände och körde i sakta mak tillbaka. Nu var det ingen brådska längre. Jag hade gjort min insats i tävlingen och var fri. Efter en stund hittade jag en liten körväg som jag förmodade ledde ned till sjön. Vek in på den och kom fram på en hög udde, som sköt ut från sjöstranden. Ute på Baken kunde jag ingenting märka. Ett ögonblick tyckte jag mig skönja en mörk punkt långt borta, men så försvann den i diset, innan jag riktigt hunnit fånga den på näthinnan. Kanske det var Sandström.

Färden över sjön blev mindre angenäm, men glädjen och iveren att träffa kamraten drev mig framåt. Vattnet stod fotsdjupt på isen och kylde genom lemmarna trots kroppsrörelsen.

På ett par ställen, där vattnet ännu ej hunnit fullt genomtränga och förstöra snötäcket, upptäckte jag spår av skidor, som nyss gått fram. Sandström och budkavlen voro således räddade.

En timma eller så hade förflutit, sedan jag skilts från Persson och Östersundarne och Bakens andra strand var nära. Då lade jag märke till ett par skidlöpare, som sneddade över sjön i tydlig avsikt att gå i land på samma plats som jag. Snart hörde jag också bakom mig vattnet forsa kring deras skidor som om ett

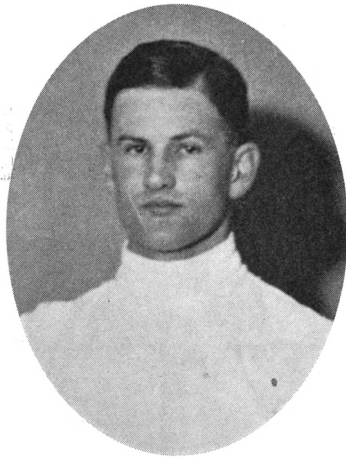

Gymnastisera säger Bertil Uggla

Gymnastiken av grundläggande betydelse för all idrott

Vad jag anser om Djurgården? Ja, det är en hel del och övervägande goda saker! Jag har ju under ett år »på prov» haft tillfälle att något sätta mig in i det omfattande arbetet, som D. I. F. presterar på snart sagt alla idrottens områden. Och det slog mig då, att Djurgården är en *idrottsförening* i ordets bästa bemärkelse — varje sektion arbetade målmedvetet på sitt område, men alla och envar kände sig dock som medlemmar i den stora familjen, där alla äro goda kamrater, goda »djurgårdare». Djurgården är omodern i ett avseende — den är inget affärsföretag, utan det där bussiga »gänget» av goda idrottsmän och jag försäkrar, att det var svårt att tacka nej till fortsatt arbete inom D. I. F. och detta främst på grund av den goda anda som besjälar föreningen.

Som sagt D. I. F:s sektioner arbeta rätt så självständigt och under sakkunnig ledning — och då är det klart att gymnastiken även fått sin givna plats på programmet såsom varande det kanske bästa medlet för konditions- och jag skulle vilja säga »korrektionsträningen», d. v. s. den träning varigenom svagheter i en eller annan kroppsdel, muskelgrupp o. s. v. kan arbetas bort. Centralt har också inom föreningen ordnats gemensamma gymnastikövningar, men kanske väl sparsamt för att gymnastiken skall kunna ge allt det den verkligen är mäktig. Nå gymnastiken är nu en gång en av mina största käpphästar, så Ni få ursäkta om jag »kör» med

BERTIL G:SON UGGLA

den ett tag här också för att riktigt understryka dess betydelse såväl för den allmänna konditionen som för specialträningen.

En förening av D. I. F:s omslutning skulle nog — om lokaler m. m. kunde uppbringas — behöva bjuda sina medlemmar gymnastik tre gånger i veckan och varje övning upptaga såväl vanlig motionsgymnastik som »idrottsgymnastik», d. v. s. den gymnastik som direkt är inriktad på de olika idrottsgrenarna och anpassad efter vars och en speciella behov, även av korrektion. Motionsgymnastiken böra *alla* vara med om medan »idrottsgymnastiken» bör utgöra ett tillägg för dem som ligga i träning eller under en mellansäsong vilja söka rätta till någon svaghet, få bort viss stelhet, öka kraften för någon specialfunktion o. s. v.

Nu kan det synas och är kanske också så, att lokaler, ledare och tid saknas till en sådan verksamhet inom föreningen, men då har Du själv, »Djurgårdare» av ena eller andra könet, att gripa Dig verket an. 10 min.

på morgonen — men obönhörligen *varje* morgon — och helst 10 min. efter slutat jobb och i förening med bad, dusch eller kall avrivning allt efter råd och lägenhet, och jag garanterar en sådan kondition, ett sådant humör, att Du blir oemotståndlig på alla områden.

Tack för ordet och lycka till!

Bertil G:son Uggla.

par motorbåtar kommit lösa mitt i vintern. Jag vänder mig om — och står öga mot öga med mina gamla bekanta från Larsbo bruk, Persson och Edvall. Det är svårt att säga vem som kände sig mest överraskad, men Persson stammade betänkligt på målföret när han utbrast. »Nu tror jag själva fan är lös! Gå vi inte om Olsson för andra gången». »En god sak kan man ju aldrig göra för ofta», replikerade jag skrattande, när de med tydlig förvåning i sina anletsdrag körde förbi. »Tror Olsson, att någon är före», frågade i förbifarten Edvall. Jag tänkte på Sandström och att minuterna kanske för honom ännu voro dyrbara och ljög troskyldigt: »Nej, det är nog vi, som få slåss om mästerskapet».

Vad som sedan hände mig den återstående delen av vägen fram till Smedjebacken och därifrån till Ludvika är allför obetydligt för att behöva omnämnas. Alltnog vid framkomsten till målet motogs jag med öppna armar av Hedjersson, Sandström och de andra Djurgårdslöparna. Seger? Naturligtvis! »Ni skötte er bra, pojkar», sade Hedjersson och tryckte varmt min hand. »Men jag kan aldrig förlåta slarvet i dimman på sjön Noren.»

»Ähja», invände jag, »men då hade jag aldrig träffat Storviks-Persson, och hans sällskap har i alla fall skänkt mig ett minne som kommer att sitta i för livet.»

”Idrottsnyheterna”

STOCKHOLMS-TIDNINGENS

uppskattade specialsidor för nyheter från sport- och idrottsvärlden, befästa mer och mer sitt anseende som huvudstadens utan konkurrens främsta.

Läs

STOCKHOLMS-TIDNINGEN

Restauranten med de gamla anorna och det erkänt goda köket

Hamburger Börs

Dans tisdag och torsdag

Cecil

LUNCH * DINER

SOUPER

Intim elegant pariserrestaurant

FESTVÅNING

Den största

DAGENS NYHETER

Den bästa

I dag och alla dagar

*Tidningen som
sportsmännen
alltid läsa*

Mr. JONES
är
chef för
Sportre-
daktionen

*Sportens nyheter
återfinnas först i
Dagens Nyheter*

Dagens Nyheter är den största sporttidningen, har den bästa sportredaktionen, läses av alla. Inom alla sportgrenar finner Ni bästa upplysning i Dagens Nyheter.

Orienteringslöpningen

är en idrott, som blivit allt mer och mer populär under enare år. Somliga vinna på löpar- andra på orienteringsförmåga. Skicklighet i kartläsning i förening med löparförmåga tryggar placeringen. — Lär Er läsa *Generalstabskartan*. Finnes i varje bokhandel samt från

Generalstabens Litografiska Anstalt
STOCKHOLM

A/B P. A. SJÖGREN

KUNGLIG HOVLEVERANTÖR

Mästersamuelsgatan 16 Stockholm

Telefon Namnanrop:
P. A. SJÖGREN
Telegramadr.: PAS

Utföra: Värme- samt gas-,
vatten- och avloppsledning

RESTAURANT RICHE

LUNCH * DINER * SOUPER

DANS ONSDAG OCH LÖRDAG

Elegant festväning för större och mindre sällskap

Reinhold Eriksons

BOKTRYCKERI

Utför: Bok-, Tidnings-, Affärs-,
Förenings- och Affischtryck.

Klara Norra Kyrkogat. 5
Telefon 4185
STOCKHOLM

AKTIEBOLAGET

CLAUSENS

Tunnelgatan 16 • Stockholm

Telefon Namnanrop: "Clausens"

**Gas-, Vatten- och
Värmeledningsaffär**

Utföra värmeledningar och sanitetsanläggningar. Omsorgsfull och prydlig montering. Begär kostnadsförslag.

A. RUNDQUIST CO. A-B

GRUNDAD 1874

JACOBSBERGSGAT. 23

TEL. NORR 31835

Värmeledningar installeras, repareras, justeras. Rörledningar alla slag.

För IDROTSMÄN

är bowling ett utmärkt medel att på ett angenämt sätt nå en god kondition. Deltag i morgonslagningen tre ggr i veckan och Ni märker snart konditionsförbättringen. På

Östermalms Bowlinghall

bowlar DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING

HOTELL GILLET

är den plats där alla Idrottsmän
äta och bo gott, bra och billigt

Vördsamt Julius Petterson

C. F. FREDRIKSSON A/B

Trävaror o. Snickerier

STOCKHOLM	Filial: Stockholm	Brädgård, Säg och
BIRGER JARLSG. 31	KL. N. KYRKO. 12	Hyvleri, Hagalund
TEL. NORR 32475	TELEFON . . 6412	TELEF. 466 o. 469

Ring Hæggströms

när det gäller KONSERVER
ÄTTIKA, SENAP m. m.

Fritz Hæggströms A/B

Tel. Växel N, 33190 Stockholm Värmdögatan 63

HOFJUVELERARE

HALLBERG

är den bästa inköpskälla för moderna och billiga

SPORTPRISER

Stockholm

Drottninggatan 6

STOCKHOLM

Redaktör sedan 16 år T. Tegnér

Norra Europas ledande idrottstidning

Över 100.000 exemplar i veckan

Drar sig icke för några omkostnader eller personliga obehag för att få *sanningen i idrottsliga ting* klarlagd.

MÄRKEN * MEDALJER

av *Alois Ritter's* välkända tillverkning
gör besparing åt varje klubb - enär den är billigast.

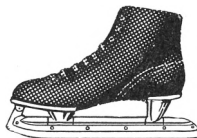
FLEMINGGATAN 1 ■ STOCKHOLM

OSCAR JANSON

NORRA SMEDJEGATAN 13 - Tel. 2621
Reparerar alla slags kontorsmaskiner. Försäljning av kontorsmaskiner och tillbehör
billiga priser. Djurgårdare erhålla rabatt.

Gillbergs rörskridskor

Vinteridrottsmannens framgång beror icke i ringa grad på utrustningen. Endast det bästa är gott nog.
För bandyspelarens »fotbeklädnad» garanterar

GILLBERG

Brännkyrkagat. 95 STOCKHOLM Tel. Söder 11209

FEITHS

Kaféer och Konditorier

SVEAVÄGEN 21

MUSIK kl. 5.30—11.45

DROTTNINGG. 40 STRANDVÄGEN 1

MUSIK kl. 2-5, 8-11.30

MUSIK kl. 2-4, 7.30-11.30

Svahnqvist-Pianot

— alla musikälskares favorit — får ej saknas
i något hem. Kom se och hör det hos

SVAHNQVISTS PIANOFABRIK

Tel. 1279 OXTORGS GATAN 7 1 tr. Tel. N. 19410

*Ett vackert
pälsverk*

för Eder vårdäkt köper Ni
bäst och billigast hos

DAMPÄLSAR till neds. priser

Körsnär A. Andersson

INNEH. R. ARMARK

Drottninggatan 77, Stockholm

Körsnär R. Armark

Hornsgatan 29 D, Stockholm

Hrr Idrottsmän! Beställ Edra kläder hos

AXEL HELLGREN

Sigtunagatan 11 - Tel. Vasa 4416

FÖRSTA KLASS HERRSKRÄDDERI

1:ma in- och utländska tyger

MEDALJER och PLAKETTER

av standardmodell

Bägare o. Pokaler

av silver och nysilver

Katalog fritt på begäran!

Sporrong & Co

Telefon Namnanrop »Sporrong & Co.»
Kungsgatan 17 Stockholm 1

Allt inom finpappers-
branschen finner Ni hos oss

NESTIUS
PAPPERSAKTIEBOLAG

Tel. N. 33435 växel STOCKHOLM Sveavägen 35—37

Bröderna Florman
FÖRSÄKRINGSBYRÅ

Tel. Öst. 9 Birger Jarlsgatan 6 Tel. Öst. 71

Alla slags försäkringar
i förstklassiga svenska
bolag _____

Representant:

SAM LINDQVIST
S:T ERIKSGATAN 52 - TEL. KH. 6249

BALETTMÄSTARE
SVEN TROPPTS
DANSINSTITUT

*Kurser i balett, plastik och rytmik samt
specialkurs för utbildning vid teatern.*

KAPTENSGATAN 13 TEL. ÖSTM. 7040

N. A. HEDJERSON
GLASMASTERI

DET ÄR ICKE SVÅRT

att utrusta ett fotbollslag med materiel, svårare
att få materiel, som motsvara spelarnas krav.

Överlåt åt oss att utrusta Edra fotbollslag. I
åratal hava vi åtnjutit idrottsmännens fulla för-
troende, och skola även i fortsättningen göra
allt för att behålla och befästa detsamma.

*Specialitet: Artiklar för fotboll och
allmän idrott*

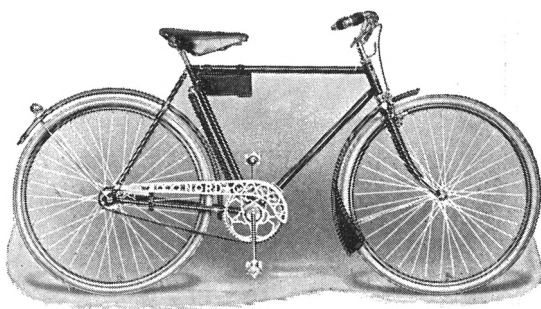
IDROTTSMAGASINET

Norr 8825 BIRGERJARLSGAT. 5 Norr 8826

Allt för Sport

WIKLUNDS

velocipeder

**Nordstjernan
Polstjernan
Vesta**

SEDAN 40 ÅR ERKÄNT
KVALITETSFABRIKAT

Utställning:
BIRGER JARLSGATAN 7

Bekordsnabbt,

krympfria Ozalid vitkopior levererar

Tel Norr 31425

VITKOPIA

MÄSTERSAMUELSGAT. 67

SKOR I

Stilfulla modeller

Senaste modéfärger

Säljes hos

Wera Skomåssin ODENGATAN 83 NORR 15133

LINDNERS

Hantverkaregatan 6 ■ Birger Jarlsgatan 16

Alltid
största urval
av modernt
PÄLSVERK

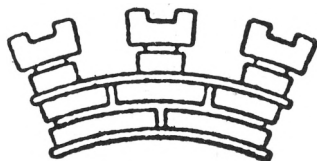

GLOKAR WELL

redigerar Dagens Sport i

Stockholms Dagblad
sportmannens egen tidning.

Medarbetare: Flying, Steve, Eng, Kåwe, Master, Farman,
Mr. Crane, Long Eagle, Special, Boman, Strike, Krick.

F. A. K.
INREG. VARUMÄRKE

FABRIKSAKTIEBOLAGET KRON SILVER

STOCKHOLM

Norrbackagatan 23

Telefoner:

873 03, 873 04, 809 22, 871 75

Tillverkare av nysilverartiklar
överträffade i slitstyrka.

Skofrågan

löses bäst om Ni gör Edra
skoinköp hos

VICTORS

Skodon för sport, promenad och
salong. STÖRSTA URVAL!

27 KUNGSGATAN 27

52 ODENGATAN 52

37 KLARABERGSGATAN 37

46 FLEMINGGATAN 46

Motorcyklar

Rekvirera vår intressanta katalog

»Skepparn» trimmar och berättar

Sänd mig katalog 1931 års F. N.

Namn

Adress

Skriv tydligt.

Dj. I.

KOKS

KOL

Telefoner Namnanrop:

LAUS OLSSONS

Beställ Edra trycksaker
hos bröderna Nylund

A-B J. NYLUNDS LITH. ANSTALT
DÖBELNSGATAN 3 STOCKHOLM

Gummivaror

för sportändamål.

KUNTZE & Co.

Drottninggat. 34, Tel. Namnanrop
Götgatan 20, Telefon Sö. 155 68

Stallmästaregården

MUSIK DAGLIGEN
DANS *tisdagar o. torsdagar*

KLUBB- OCH FESTVÅNINGAR, rymmande
15—300 personer.

Telefon Vasa 94 32

Sveriges äldsta special-
affär i GUMMIVAROR

Joh:s Lindeqvist & Son

HERRSKRÄDDERI

Rekommenderas

Firman grundad 1886
English Spoken
Man spricht Deutsch

Beridarebangatan 21¹
Telefon Norr 7054
STOCKHOLM

B. H. EDLUND

K. K. S.

CENTRALBADET 88 DROTTNINGGATAN 88

*Bada ofta och regelbundet.
Bada helst på förmiddagen.*

Bassänger med salt kristallklart vatten

Diathermi, Massagebad, Karbad, Varmluftsbad, Elektriska Ljusbad, Elektriska Solbad, Simbad m. fl. badformer.

BERNS' SALONGER

Restauranten för Alla

MIDDAGAR - SUPÉER och SMÅRÄTTER
Dans Onsdag och Fredag

HATTMAKARE

LEONARD PETERSON

Holländaregatan 4 - Telefon Norr 15405

MELCHER SÄWENSTEN

Kungstensgatan 65
Tel. 87119 - 87120
STOCKHOLM

Försäljer allt slags glas såsom:
FÖNSTER-, TRÄD-, RÅ-, KATEDRAL-,
ORNAMENT- och SPEGLGLAS

Vinter-Sportartiklar

Ensamförsäljare för Umeå Nya Skidfabriks förstklassiga skidor

A-B GEORG A. BASTMAN

H. Maj:st Konungens Hovleverantör
NYBROGATAN 1 - STOCKHOLM

Alltid senaste nyheter i

Herr- och Dam-
Skodon

Djurgårdare erhålla rabatt!

A-B SKOCENTRALEN

Vasagatan 36 ■ S:t Eriksplan 17
Drottninggatan 26 ■ Norrlandsgatan 7

Eliten

av landets skidlöpare
använda skidor och
utrustning från

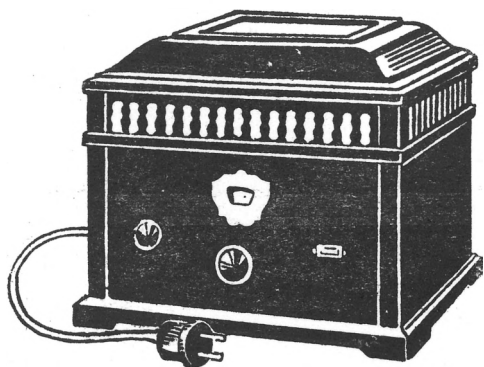
BRÖDERNA SANDSTRÖMS SKIDFABRIK A-B, SPORTAFFÄREN

Birger Jarls gatan 23, Stockholm

Hela Europa i Er hand

har Ni genom nätmottagaren
Concerton
med inbyggd högtalare.

ASEA

AVD. I. M., KLARABERGSGATAN 21,
BERIDAREBANSGAT. 23 A, STOCKHOLM
Göteborg, Malmö, Norrköping, Jönköping,
Sundsvall, Umeå, Luleå, Östersund.

Den verkliga idrotts- mannen känns igen på "stilen"

— på idrottsplatsen såväl som på promenaden. Han väljer naturligtvis sina kläder hos PUB där han får den största valutan — och blir alltid belåten med en PUB-kostym av det uppskattade kvalitetsmärket

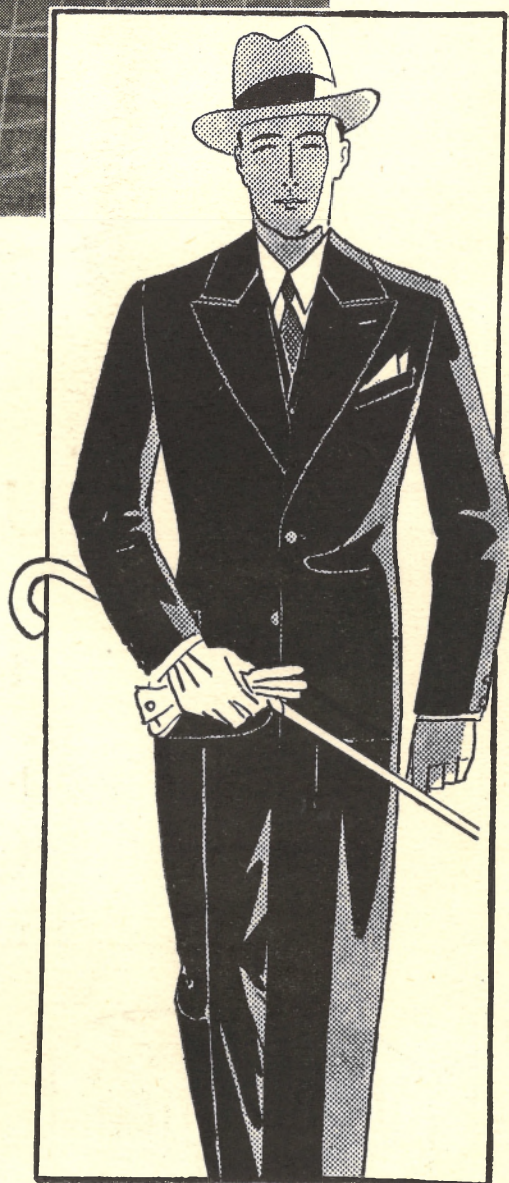
KABOMS BLÅ

i prislägen Kr. 97:–, 118:–, 132:–

Paul U. Bergströms A-B

PUB

Norr Drottninggatan 74, Hötorget 13, Söder Hornsgatan 54 mitt för Ad. Fr. torg

Pris 1 kr.

Tryckt hos
CASLON PRESS